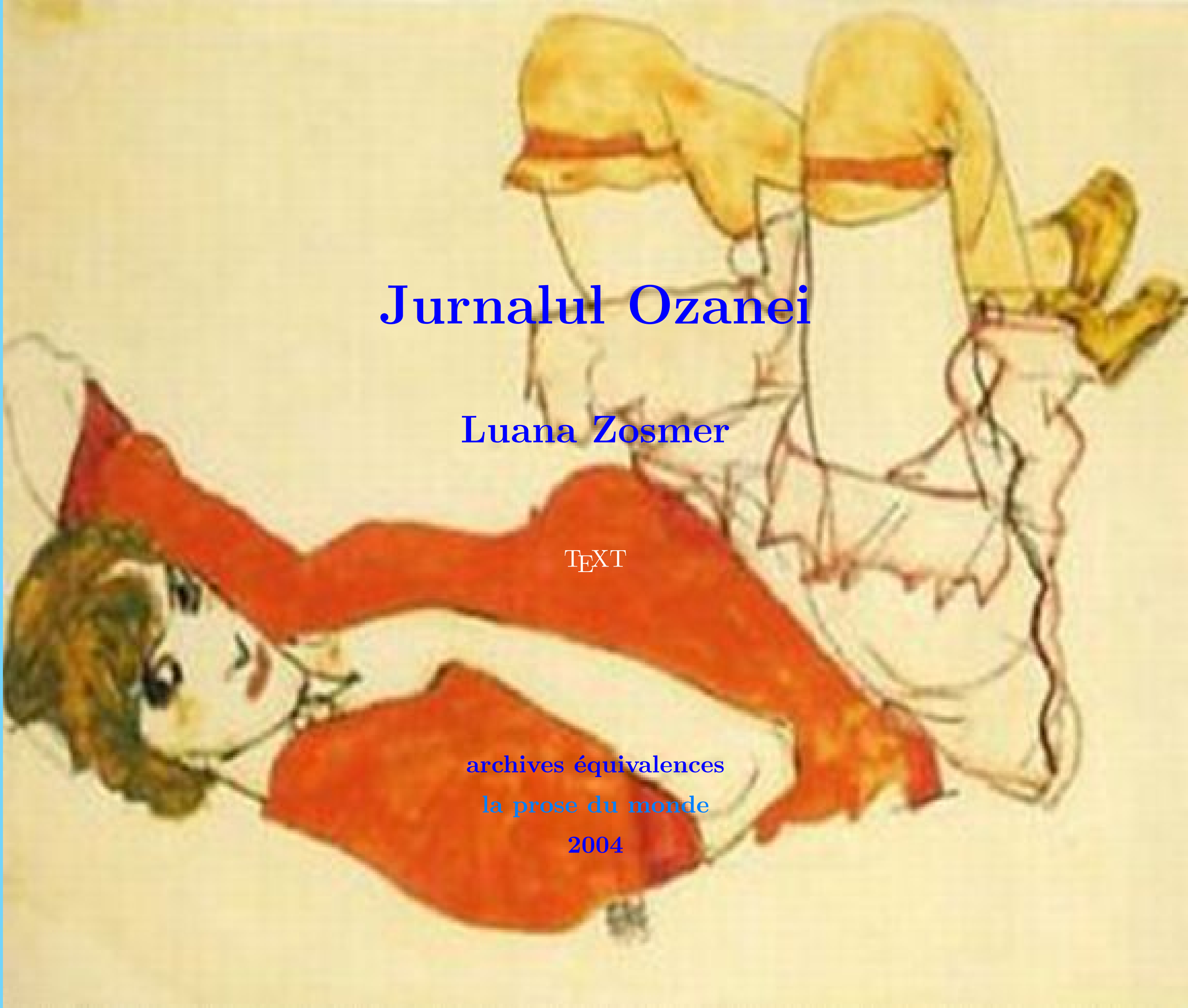

Jurnalul Ozanei

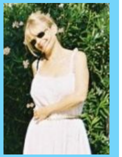
Luana Zosmer

TEXT

archives équivalences

la prose du monde

2004

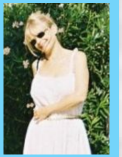

PRESENT EDITION: ADRIAN REZUŞ (ed.)

• EGON SCHIELE [COVER I *Wally mit roter Bluse* (1913)]

This electronic edition is a *non-profit* publication
produced by PDFTEX 14.H &
created by LATEX 2_ε with HYPERREF & HYPERSCREEN

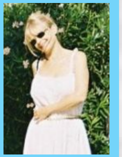
TYPESET BY ROMANIANTEX © 1994–2001 ADRIAN REZUŞ
PRINTED IN THE NETHERLANDS – DECEMBER 15, 2004

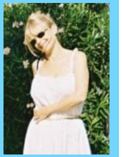
Luana Zosmer

Jurnalul Ozanei

Herţlia
2004

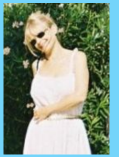

1 Americanii-s în erecţie, îşi închipuie c-au descoperit apa cu zahăr, sex şi marele oraş, caca de bivol (nu înţeleg expresia; „caca de câine“ ar fi mai potrivit; după cum se ştie căcatul de câine-i nimica, nu face decât să pută); acu’ să nu înţelegeţi că serialul ăla nu-i mişto de tot; este, da’ chestia cu muierile dezlănţuite e veche de când bunică-mea-şi făcea ochi dulci cu locotenentul – ea din balcon, el sub balcon – şi-i povestea prietenei: „auzi Merry, Locotenentul – dracu’ ştie cum îl cheamă! – pe dedesubt m-a cunoscut şi m-a salutat“. Bunica n-a învăţat româna niciodată şi cred c-o amuză să vorbească aiurea.

Vă mai amintiţi de madama aia cu arsenicu’? Bovary? Ce mare dramă când ăla i-a ridicat fustele pe malul lacului! „Nu mi-am înşelat niciodată bărbatul până acum.“ Băiatu’ a gemut de satisfacţie şi-a gândit: *mi se brehăne, eu vreau să ţi-o trag, indiferent câţi au fost înaintea mea şi câţi or să mai fie după.*

Şi-acu’ chiar vi se pare că-n zilele noastre, de ars sutiene şi chiloţi cu curu’ pe-afară, femeile spun altceva idioţilor de amanţi? Nee, auzi variante de care madam Bovary ar cădea leşinată: „ştii, îs io măritată, da’ bărbatu-meu e impotent, nu m-a futut, numa’ a încercat; de dezvirginat m-a dezvirginat ginecologul, când m-am dus să-i spun că mă doare pe dreapta când urci din muntele lui Venus“. Sau: „ştii, bărbatu-meu e tot timpul la servici, cred că mă şi înşeală, nu m-a atins cam de trei ani“. Şi, ăla, boul – amantul, *vuol’ dire* –, în loc să-i zică de la obraz „auzi, cucoană, din partea mea, poa’ să te fi futut şi regimentul treişpe de infanterie“, se zgâieşte c-o mutră de găină congelată, picând în admiraţia pânzelor de păianjen de la curu’ tipei.

Să fim serioşi, care-i ăla de ţine neapărat să facă muncă de pionierat, să-şi aducă picameru’ şi să spargă asfaltul? S-a dus, doamnelor, era fecioriei nevinovate, încă de când Mariţa şi-o trăgea-n poartă cu Gheorghe şi se ducea la dinţar să-şi coase înapoi

fecioria; dacă nu s-a dus chiar dinainte de Mariţa.

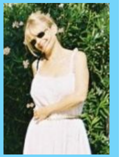
Bărbaţii vor cel puţin *Kamasutra* şi, dacă tânăra mireasă nu şi-a exersat vaginul, cărând după ea prin salon un dulap de mărime mijlocie vreme de cinci luni înainte de căsătorie, apoi, după noaptea nunţii, fuge la primu' bordel specializat în hamalâc şi-şi potoleşte imaginaţia sănătoasă.

Da' poanta aia, o ştiţi? „E prima oară că simt ce-i aia orgasm, numai cu tine mă simt femeie, numai tu mă urci pe culmile simţurilor, numai tu ştii să mă mângâi, să mă săruţi, să trezeşti în mine femeia...“ – „Păi, fă, vaca domnului“, ar trebui să-i zică amantul, „dacă vacă ai fost o viaţă-ntreagă şi habar n-ai unde te mănâncă când tre' să te mănânce, apoi ce vină are nenorocitu' ăla care pompează la tine de-o veşnicie şi tu stai ca scândura de călcat? Ăla, fă, plăteşte mâncarea, plăteşte îmbrăcatu', plăteşte rata la casă, ba-ţi mai aduce şi flori de sărbători, zile de naştere şi decesuri, şi-n loc de asta tu, ce-i fa'? – soacră ce eşti! Mi-l bârfeşti mie că nu ştie să ţi-o pună ca lumea? Băi, toanto, acu' mi-a căzut fisa! Am şi io nevastă acasă şi-aia cam zace lată-n sulă, să vezi ce-o flocăiesc diseară...“

2 Dar, ca să încep cu începutul: suntem trei, uneori patru, alteori mai multe.

Yemenita Rona, neagră ca tăciunele, subţirică trasă prin inel, cu sâni imenşi, fund cârn, picioare aproximativ frumoase, vânează orice mascul îi iese-n cale, îl fute temeinic şi-l aruncă ca pe-o coaja de banană, poate-poate calcă o alta pe el să-şi frângă gâtul. Face sex oriunde, în WC-ul public sau în grădina primăriei, în maşină sau în autobuz, la filme roz sau albastre ori la ea-n casă atunci când apucă să ajungă acasă.

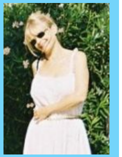
Marocanca Tikva, blondă, plinuţă, c-o gură de-ngroapă trei mahalale gen Podu' Roşu – ghiceşte-n cărţi, cafea şi plumb, fasole şi alte oleaginoase –, trainică-n

legături, prinde bărbaţi însuraţi şi-i manevrează ca la circ, după care începe vechea melodie, *lasă-ţi nevasta, lasă-ţi copilul, lasă-ţi căţelul, lasă-ţi oaia* (porcul nefiind de comparaţie-n Israel); bărbatul respectiv se cară-n viteză, Tikva, plictisită deja de el, proţăpeşte altul şi-o ia de la început.

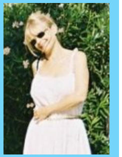
Eu, Ozana – după cum se vede: româncă –, plictisită, blazată, violentă, vânătoare de inteligenţe şi, normal, sex; amândouă ar urma să fie bune-n concepţia personală, dar nu prea iese aşa. Care-i inteligent, are simţul umorului şi ai ce vorbi cu el înainte şi după, nu prea are ceva la mijloc; cel care are ceva la mijloc vorbeşte exclusiv despre politică, schimbarea guvernului, olimpiada invalizilor şi viitoarele greve. Greu de îmbinat plăcutul cu utilul şi, uneori, mă las păgubaşă: nimeni nu-i perfect, oricând poţi avea doi amanţi – unul de pat, unul de minte –, totu-i să nu se întâlnească, altfel devin amândoi de moarte şi inimă neagră.

Femei, vi s-a întâmplat vreodată să vedeţi cum arată un mascul care nu vă e bărbat cu acte, pus faţă-n faţă cu concurenţa? Unul de-ăla de ştie că n-are dreptul să facă scandal, să bage mare cu ameninţări, să scape şi el o labă şi-o înjurătură ca la uşa cortului, că poliţia-i pe el cât casa? Jalnic, femei, jalnic de tot! Se lamentează: „Ce-mi lipseşte mie de mă înşeli? Ce, eu n-am pulă? Ce, eu nu te satisfac? Ce, eu nu-ţi cumpăr cadouri?“ etc., etc. Şi dă-i cu bocete şirugăciunile, să ferească Dumnezeu. Şi imaginează-ţi ce înseamnă să fie doi, pe rând, că nu poţi să vorbeşti cu amândoi deodată; de fapt, amândoi părăsesc pentru început câmpul de luptă, trântind orice se poate trânti, apoi, după câteva zile, când şi-au făcut ei bine socotelile, dau un telefon de palpare a situaţiei: dacă accepţi discuţia apoi începe beleaua, dacă nu, insistă; după primul începe al doilea; cel mai repede sună ăla mai tare-n futut; intelectualul se lasă mai greu, stă ore-ntregi pe WC cu ziarul în mână şi se gândeşte la răzbunări cumplite,

nu mănâncă, nevasta-l crede bolnav de stomac şi-i face ceai de muşeţel, copiii umblă prin casa-n vârful degetelor: „tata nu se simte bine“; în vremea asta, bolnavul de înşelare priveşte-n gol ca o vacă gestantă aşteptând să-i pice-n cap *Evrika!* celebră şi neasemuită. La urmă, cedează: dă un telefon ameninţător şi categoric, că aşa ceva, în principiu, nu se trece cu vederea, însă el te iubeşte şi te apreciază, eşti o femeie formidabilă-n fond şi tot restu' de căcaturi uzuale; dacă se poartă aşa apoi urmează să-ţi bagi bine-n capu' ăla sec că tu eşti pentru el aia bună-n pat şi alta e cea cu intelectul, probabil aia de-acasă, aia care nu i-a mai dat pizdă din primul război mondial. Când ai ajuns la concluzia asta cu patul şi te-ai enervat destul că nu eşti apreciată pentru adevăratele tale calităţi care diferă de la caz la caz, adică să fii bună-n pat când intenţionezi să te fuţi, nu când ţi se fute capul concomitent, îi spui tipului *bye-bye* şi la revedere, da' nu exact cu cuvintele astea, ci cu altele, mai din suflet, cum ar fi de-un exemplu: „ia mai du-te dracu' de impotent, că te-am suportat destul“ ori alte variaţiuni pe tema dată. Potentul, în schimb, după ce şi-a macerat minimalizarea bărbăţiei, o ia vesel, „auzi, ai chef să ne vorba-aia, că mi-e dor de tine“. Iată, în fond, o propunere cinstită şi la obiect. Asta se aprobă fără rezerve, toată lumea a învăţat lecţia, bărbaţii şi eu împreună cu ei, dar asta nu-mi ajută la nimic: voi căuta un nou intelectual pentru suflet, dar nu mă voi lasă până nu-l bag în pat şi-o să am aşa nişte surprize de-o să-mi iasă ochii prin cur. Vreţi exemplu? Iaca.

Pe Y l-am cunoscut pe net, pe-un grup de discuţii, ici o frază, dincolo o aluzie, o glumă, o atenţie, o măslină, din una-n alta am ajuns să ne dăm întâlnire, la Kapulski – asta-i o cofetărie, o reţea de cofetării –, urma să mă recunoască după îmbrăcăminte. Că, după inteligenţă, n-avea cum acolo: oi! stând pe scaun, nu puteam nici să recit de nebună *viitor de aur ţara noastră are* şi nici să-mi fâţâi curul, să-l vadă cum arată.

3 Acuma să nu mă-nţelegi greşit, nu-mi petrec tot timpul alergând după bărbaţi – neeeeeeeeeeeeeeeee! –, uneori alerg şi după femei, după copii mai puţin.

Sigur, deja m-aţi clasificat: umblu după bărbaţi, sunt lesbiană şi pedofilă-n timpul liber!

Păi, vedeţi cum sunteţi? Ca maică-mea; săriţi să judecaţi oamenii după o primă impresie, şi-asta fugitivă: ăla-i urât, deci e rău; e chel, deci e prost; are un picior de lemn, deci are păduchi.

Nu-i frumos, eu fug după oamenii ăştia indiferent de sex, apartenenţă religioasă sau politică, fiindcă asta mi-e meseria.

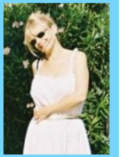
Îhî, eu sunt poliţistă. De-aia cu uniforma albastră, dar nu merg în uniformă albastră decât la paradă; şi nici măcar atunci nu-i albastră, ci bleumarin.

Da, am tot ce-i trebuie unei poliţiste; nu zic poliţist ca să nu-mi cereţi o poză cu penis, al meu personal, că de-ăla n-am, da' pot face rost, numa' că nu va fi lipit de mine în partea obişnuită-n mod normal.

Dar am cătuşe şi pistol; am şi de-aia, insignă, şi am şi lanternă, ciomag; cu astea ne-au dotat, mai nou, de la americani cetire, că tot ce-i greu luăm de la ei; am şi gaz de ars ochii şi am şi shocker, plus telefoanele; dacă ies cu toate astea după mine poate să fie el infractorul olog şi să aibă multă bunăvoinţă, tot nu-l prind; nici să mă fugărească el pe mine să-l prind, nu-l pot prinde; singurul lucru pe care-l pot face este să stau pe loc şi să zdrăngănesc din toate lanţurile şi aparatele mele: o staţie radar pe două picioare.

De-aia toată povestea asta – în afară de pistol şi insignă şi cătuşe – stă-n birou; telefon celular, numai unul, şi-ăla sună imediat ce-aş vrea să tacă.

O să mă întrebaţi acuma dacă-s şi proastă ca poliţiştii; sigur ca-s proastă, că, dacă

nu eram, făceam şi eu o meserie, ca toate femeile; mă făceam profesoară şi încercam să le bag elevilor noştri literatura universală-n cap sau istoria universală sau geografie, şi, după ce încercam chestia asta vreme de câţiva ani, tot omoram câţiva şi mă găseaţi scriindu-mi memoriile, însă de partea cealaltă a gardului.

Puteam să mă fac, de exemplu, lucrătoare socială; asta iar e o meserie bună pentru femei: postul de Mama Tereza-n haine civile; care cum se 'nervează, îi rade una-n bot lucrătoarei sociale, şi divorţatele şi ex-bărbaţii lor şi beţivii şi drogaţii şi târfele; nu, nu cred că aş fi avut răbdare să iau atâtea scatoalce peste bot, deci alegerea mea e, totuşi, cea mai bună. Mă rog, una dintre cele mai bune, ca să nu jignesc pe careva.

Înainte de uniforma albastră, însă, şi de orice altceva – orice, dar orice, orice altceva – sunt mama unui băiat care, aşa cum mi-a spus o prietenă pe care-o citez, îmi face cinstea să fie copilul meu.

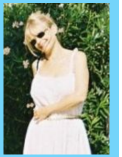
Normal, fiul meu are tată, care nu mai este bărbatul meu, dar este tatăl lui, şi ei doi se înţeleg bine; deci eu l-am iertat că n-a reuşit să fie un soţ bun, că nici eu nu cred c-am fost soţie bună: amândoi suntem soi rău, porci de-ăia mangaliţa, cu botul lung de băgat în toate găurile.

Eu, ca şi-acuma, umblam pe coclauri după tot felul de persoane; el a umblat o vreme pe coclauri cu tot felul de femei şi pe urmă a început să le aducă acasă. O dată l-am prins, pe urmă nu l-am mai prins în casă; adică i-am zis „să nu te mai prind în casă“, şi nu l-am mai prins, S-a cărat, am divorţat.

Cred că n-am fost unde trebuia când trebuia nici unul din noi.

Acuma că v-am pus în temă, aşa-n mare, cine sunt, putem continua cu tipul ăla inteligent şi glumeţ, Y.

L-am aşteptat la Kapulski, ziceam; a venit, cred că arăta cam nasol, aşa arată

şi-acuma, din câte-am auzit, numai că şi-a lăsat şi barbă, ceea ce poate să-l facă înspăimântător, însă compensează prin inteligenţă. Mde, compensează.

Şi, ziceam, când a venit, parcă a venit la masă Golemul, ştiţi care, ăla din poveste, ceva imens şi galben; da' de-a dreptul imens şi de-a dreptul galben – asta-i culoarea lui –, un fel de galben.

Am zis slavă-domnului când s-a aşezat pe-un scaun. Şi scaunul ăla a gemut mortal, da' nu s-a prăbuşit: ştiu ăştia să facă scaune pentru toate fundurile.

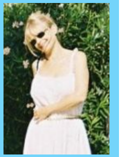
Eu mi-am mai luat o cafea, el şi-a comandat un ceai; ar fi trebuit să mă pună pe gânduri ceaiul, dar nu m-a pus: multă lumea bea ceai.

Mi-a povestit că-i însurat cu o doctoriţă, că ea a făcut trecere la iudaism, că s-au cunoscut undeva-n Franţa, că ea nu reuşeşte să-şi treacă examenele de doctoriţă aici în ţară şi că el vrea s-o lase.

Şi asta ar fi trebuit să mă pună pe gânduri; da', deh, proastă ca o poliţistă, nu m-a pus pe nimic, nici măcar pe gânduri, că rămâneam dracu' acolo şi de multe chinuri mă scuteam.

Ne-am mai întâlnit o dată, după două săptămâni, fiindcă el a insistat, chiar că n-aveam nici timp şi nici chef de amor – era o grămadă de treabă la treabă şi alergam cu toţii de nebunii, cam ca acuma –, dar, deh, femeie, ochi alunecoşi, inimă zburdalnică; am acceptat să mai bem o cafea eu, un ceai el... şi iar numai atâta, vreme de două luni, pe urmă m-am obişnuit cu urâţenia lui – parcă nu-l mai vedeam chiar aşa –; ba l-am şi lăsat să mă sărute şi să-mi pună mâna pe ţâţe, da' nu mai mult.

Se aştepta, probabil, să-l invit la mine, numai că eu la mine nu invit bărbaţi – pe cel de-acuma l-am invitat după un an –; oricum, relaţii de-astea de net nu invit acasă, şi-a pus pofta-n cui. Aşa credeam eu, că voia să-l invit acasă: mare dobitoacă!

Mozol în maşină; cunoaşteţi, aşa-i?

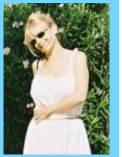
OK, asta făceam, ne mozoleam ca ăia din liceu în maşină; ne întâlneam cam o dată pe săptămână şi nu mai mergeam la cafea sau ceai cu el, ci ne mozoleam în maşină – maşina lui; de fapt nu a lui, a firmei la care era partener, nu reţin ce firmă era, nici nu contează –; ieşeam din maşină să mă urc în maşina mea absolut înţepenită – recunoaşteţi că nu-i simplu să te tot suceşti pe după volan –, şi niciodată nu m-am întrebat de ce nu încearcă să facă dragoste cu mine, îmi închipuiam ca e de modă veche...

Sunt o femeie normală, am şi hormoni care funcţionează normal, la timpul şi la locul potrivit, am văzut că el nu ia iniţiativa şi, într-o seară, când deja simţeam că mă ia dracu' i-am zis: „vreau să facem dragoste, acum“. „Păi, ştii“ – mi-a zis el –, „eu iau pastile împotriva tensiunii şi sunt impotent“. Ar fi meritat să-mi vedeţi mutra!

4 Mi-era groaznic de milă; de mine însămi, de ce altceva? Înclinam să-mi trag un glonte-n cap, să nu mai sufăr, dar mi-am amintit că un glonte-i o chestie serioasă şi doare – am mai avut câteva –; am renunţat şi m-am gândit să-l omor pe el; nici asta nu era o idee, şi-aşa era mort şi eu am copil de crescut, meserie de făcut, rate la casă de plătit.

Mi-am adunat demnitatea împrăştiată pe banchetă împreună cu sutienul şi-am plecat în viteză; n-am mai avut un astfel de impuls de când căţeaua mea a fugit după nişte oi şi mi-a fost frică – grozav de frică – c-a lichidat-o pe una şi la noi în casă nimeni nu mănâncă carne de oaie.

Ştiţi, problema nu-i să te bagi într-o legătură, ci să ieşi din ea.

Aţi avut vreodată o legătură cu un impotent? Nu domnilor, nu voi cu voi înşivă, mă refer aici la doamne! Dacă n-aţi avut, vă sfătuiesc, verificaţi povestea asta înainte de-a vă băga-n bucluc; să scapi de un impotent e la fel de greu cum este să scapi de acnee: chiar dacă te-ai lepădat cu chinuri grele, semnele rămân pe toată viaţa.

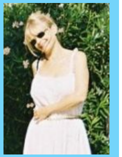
Tipul atâta s-a miorlăit, a scâncit, a behăit, a ameninţat, că mi-a venit să fug din ţară; habar n-aveţi ce propuneri de sex mi-a făcut: sex oral, sex manual, tot felul de aparate, raiul nimfomanelor, numai că eu nu-s nimfomană, ci numai o femeie normală care pretinde, care-şi doreşte, care cere cu tot dinadinsul ca de pulă să fie musai ataşat un bărbat. Sună logic? Poate da, poate nu, însă asta-i situaţia.

Povestea s-a terminat cumva-cumva, da' am rămas cu coşmaruri, mi-a fost teamă să cunosc vreun bărbat şi să ies cu el la o cafea fără să-l întreb dacă-i potent sau impotent. Tipii erau şocaţi – sau amuzaţi –, da' să le fie de bine! Bărbaţii cred că numai pe ei îi dor coaiele când se-ncălzesc fără rezultat; domnilor fiţi pe pace, nici femeilor nu le merge mai bine. Ba chiar mai prost. Sâni care se umflă, sfârcuri care ustură şi ard, presiuni şi crampe-n vagin, ca să nu mai vorbim de nervi, nervi: musai să-i scoţi pe cine-ţi iese-n cale şi, din păcate, în momente de criză-ţi ies în cale cei – cele mai bune prietene sau rudele sau animalele casei. Imediat după faza cu declaraţia publică de impotenţă m-am dus să beau o cafea cu Rona, şi biata fată a luat-o-n dinţi fără prea multă vină; adică o vină are...

Da' tocmai mi-am adus aminte că, înainte de Y, l-am cunoscut pe G; ăsta e un tip într-adevăr mişto. Necazul a fost cu mine, nu cu el.

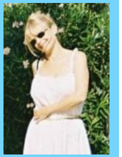
Aproximativ tot prin net ne-am cunoscut, dar altfel; n-o lungesc.

Ne-am întâlnit o dată, tot la Herţlia, dar în Pituah, nu la cafea şi ceai, ci la cafea şi încă o grămadă de lucruri pe care eu nu le mănânc, dar au fost pe masă. G arată

mereu ca un motan care-a mâncat smântână şi-i fug ochii la o altă smântână, ştiţi cum vine asta: ochi lucioşi, veseli, de-ăia de vorbesc şi fără gură; pe scurt, un bărbat care merită să-l bagi în pat, dar, când ai hotărât s-o faci, apoi tre' să fii sigură că nu stă mult acolo şi că urmează să te consolezi cu ideea că-i în mai multe paturi. De băut cafea n-am mai băut...

A doua întâlnire ne-a dus în pat, al lui, un pat ciudat de-ăla de vedetă de Hollywood, semăna cu un catafalc pe care zeul mascul urmează să-şi sacrifice victima femeie spre cinstirea zeului Amor – mai exact un altar de sacrificiu –; cred că cearceafurile de şaten erau roşii sau negre; oricum, să te fuţi pe nişte cearceafuri de şaten e un blestem serios! Ţineţi minte chestia asta: să-i duceţi celui mai duşman-duşman de ziua lui cadou cearceafuri de şaten. N-ai nici un pic de stabilitate pe ele, aluneci în toate direcţiile pierzând controlul, ca o barcă pe-o mare agitată, picioarele-ţi alunecă-n jos, mâinile n-au de ce să se apuce, în altă poziţie genunchii-ţi alunecă-n spate, coatele-ţi alunecă-n părţi, chestia aia de sub tine se adună şi mai face şi cute care te sufocă; în momentele super-super, când tu vrei să faci ceva cu un orgasm – adică bărbatul e fix unde trebuie –, cearceaful are idei personale şi ăla, masculul, o ia la vale sau la deal. Ştiţi ce senzaţie-i să pierzi un orgasm din cauza unui cearceaf? Îţi vine să dai foc la casă! Patul ăla era şi înalt, v-am zis: un fel de altar; în dracii pe care-i aveam de la gimnastica satinată, am vrut să merg să fac un duş: am aterizat jos din pat c-o viteză de cam 14 m pe secundă şi era cât pe ce să-mi rup un organ vital, piciorul stâng. I-am declarat lui G, cu jale-n suflet, că „ori ne futem la hotel în condiţii umane, ori o lăsăm moartă“, că eu – chiar dacă omul ăla care face cu noi antrenamente la poliţie se laudă că suntem în formă excepţională –, eu nu sunt Nadia Comăneci şi nici n-am să mai fiu.

A treia oară ne-am întâlnit la hotel «Dan Panorama», în Tel-Aviv; acolo a fost OK şi cu tot dichisul – unul din masculii buni pe care i-am avut, nu excepţionali, dar buni –; problema era alta: nu reuşeam să mă apropii de el psihic; pur şi simplu în afara patului mi-era absolut străin: asta nu-i o chestie sănătoasă.

Nu poţi folosi un bărbat pe post de vibrator. Mai ales un bărbat ca G: are tot ce-i trebuie ca să fie apreciat pentru el însuşi, nu pentru futut. Şi iaca, nimica din tot restul nu m-a interesat: nu cultura lui fantastică, nu simţul umorului care dădea afară din el în orice secundă, nu faptul că este un bărbat căruia-i place să dea, fie căldură, fie tandreţe, totul şi orice.

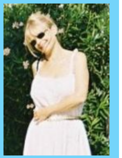
G mi-era străin, total străin.

La hotel, după ce-am făcut sex, s-a dus în baie să se spele; a început să recite din „Cidul“, o versiune adaptată pulii lui personale, un fel de odă a soldatului aflat la datorie.

Fată dragă, mi-am zis, *ăsta-i grozav, aşa cum gândeşti, da', la el, chestia-i organu' şi el însuşi, nu face nimic pentru tine, nu-l auzi cum cântă oda spermei pierdute? Ia du-te tu-n durerea ta, că vestală n-ai fost niciodată şi bărbaţi sunt căcălău!*

Deja-mi făcusem planul cum să-i declar, cu ochi senini şi glas cald, că e de preferat „să rămânem prieteni“, da' nu m-a lăsat inima atunci, pe loc. Părea un copil mulţumit c-a reuşit să-şi asambleze avionul de plastic exact aşa cum scriu instrucţiunile şi-n timpul cel mai scurt; am amânat.

Ne-am întâlnit din nou, tot la el acasă, la dracu-n praznic; s-a îmbătat crunt, dar nu făcea urât la beţie, ci numa-şi povestea viaţa; era mai mare ca mine cam cu vreo 13 ani şi-şi povestea viaţa: părinţi, unchi, familie, carieră, foste neveste – multe, de fapt –, prunci, totul.

M-a fascinat şi l-am ascultat cu plăcere, la faza cu patul a adormit brusc şi-a început să sforăie. În patul altar, marele preot a adormit cu cuţitu-n mână!

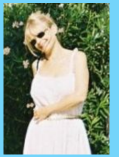
M-a lovit un râs c-aş fi trezit tot cartierul, habar n-am dacă nu l-am şi trezit, dar G sforăia-n continuare. Săracul! Am luat în consideraţie că munceşte, că nu mai e tocmai tânăr, c-a băut, că, de fapt, nici măcar nu mai avem chef de futut cu el. Am alunecat din cearceafurile de şaten antipatice şi m-am îmbrăcat, pe urmă m-am cărat cu discreţia unui spion de la Mossadul israelian care-a primit o adresă greşită şi, în loc să intre la teroristul arab, a intrat peste-o babă surdă şi arţăgoasă.

G mi-e şi-acum prieten – de departe însă –, unul din cei mai buni, aş zice chiar din cei mai dragi.

5 După fuga ruşinoasă cu sutienul în mână din maşina lui Y m-am refugiat la Rona. O femeie în călduri căreia i se declară-n faţă că nu poate fi ajutată pe cale naturală nu se poate destăinui decât altei femei care să-i înţeleagă umilinţa şi ura şi jalea.

Problema cu Rona este că marţea-i ziua ei de casă, curăţenie, frecat şi lustruit, Rona-i bolnavă de curăţenie, casa ei e mereu ca un pahar, da' nu face mutre când alţii murdăresc, face mutre atunci când nu e lăsată să cureţe. Tot marţea, Rona are şi vizită la părinţi; asta-i încurcă socotelile, dar, faţă de familia religioasă, musai să respecte tradiţiile; altfel, se supără tata şi se supără mama şi Rona nu mai poate cere bani când are nevoie şi, cum o să vedeţi mai jos, are mare nevoie.

I-am sunat la uşă cu nervi şi Rona a deschis tot cu nervi; cred că era după baie şi se pregătea să intre-n pat cu o carte sau să vadă ultimul film de desene animate porno; oricum, n-a părut mulţumită de oaspeţi, dar mulţumirea ori nemulţumirea ei cădeau între scaune faţă de nemulţumirea mea personală.

„Arăţi cam ca una fututӑ şi neplătită“, se exprimă Rona cu economie de comparaţii, simţind că nu e momentul de chestii mai dure.

„Nţ, mai ales nu fututӑ, că, la faza cu plata, nu se pune problema.“

„Aaaa, ăsta-i tipu’ cu o cafea tu un ceai el; m-am lămurit! Ia povesteşte tu la mama, ce a făcut frumuşelul, că la ceva bun ţi-am spus că n-ai la te aştepta.“

Corect, Rona a prevăzut un viitor negru acestei legături, l-a numit pe Y libidinos, scabros şi, după părerea ei, impotent notoriu, dar eu întotdeauna sunt mai deşteaptă, drept pentru care mereu primesc şuturi în fund –, cu avertisment, da’ le primesc.

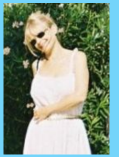
Râsul ei a zgâlţâit clădirea; babele vecine, obişnuite cu zgomote ciudate venite din apartamentul bizarei lor concetăţene, n-au reacţionat: părea, oricum, o schimbare-n bine *vis à vis* de gemetele şi ţipetele clasice.

În hohotele de râs, dantela capoţelului pe care-l purta Rona s-a deschis, căzând în jos de pe umeri, pulpele, în continuarea ciolanelor, bătând în podea ritmul râsului, au ieşit în lumina galbenă, ca a lumânărilor – lumină-n care noi, femeile, arătăm cel mai bine de pe lume –, OK, şi-n acea lumina dulce, -aş putea zice, au apărut, în toată cruzimea lor, perii negri şi băţoşi de pe umerii, mâinile, pulpele şi picioarele Ronei.

„Bleah! Când te-ai depilat ultima oară, cimpanzea hodorogită?“

„Vaaai! – face Rona un gest de-ăla, adică mişcă mâna din încheietură, cu lehamite, un fel de „pa-pa!“, tăiat la mijloc de-o secure homosexuală –, ştii bine, dragă, că am plătit pentru epilaţie cu leizer; şi-acuma mă duc la ei o dată pe lună, numai să-mi scoată tot părul; e a cincea şedinţă şi bestia asta neagră nu se răreşte de loc; vai de mine şi de mine, ce-am să mă fac! – şi Rona începe să bocească, punând, pudic, antebraţul la ochi.“

Fără peruca cârlionţată, cu părul ei natural scurt şi rar în creştet, într-un început

clasic de alopecie paternală, cu corpul scund păros şi muşchiulos, sânii mari apărând brusc în ochii omului – toate astea dădeau o senzaţie de surrealism, ceva ca-n filmele unui regizor spaniol pe care mereu uit cum îl cheamă.

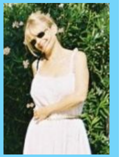
„Ce te holbezi aşa la mine? – întreabă Rona indignată –, trecând peste faptul că mă deranjezi în ziua de curăţenie, că vii să-mi plângi pe umăr sexul ratat c-un tip de care-ai fost avertizată să te fereşti, mai ai şi reproşuri la adresa înfăţişării mele fizice fără de cusur? Ce, dacă am păr? Ţi-am zis şi-ţi repet: sunt femeie ca şi tine, ca şi tot restul, numai că natura m-a băgat într-un corp de bărbat şi o să-i arăt eu naturii ăsteia pe unde se pişă peştele!“

„Faptul că eşti o femeie nu te împiedică să te fuţi în cur şi să pozezi în damă de înaltă societate; las-o moartă, că parcă ai uitat să-ţi iei hormonii, aşa te porţi!“

„Daaaaaaaaaaaa – sare Rona graţioasă –, am uitat să-mi iau hormonii!“

Fuge spre dormitor, revine cu vreo 20 de pastile colorate şi un pahar cu apă: înghite satisfăcută.

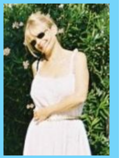
Exact! Nu trebuie să vă lăudaţi cu cine ştie ce perspicacitate, ieşită din comun: Rona este Roni, născut bărbat, dar nu vrea să fie bărbat, ci vrea să fie femeie; care-i problema voastră? Rona, fiindcă nu şi-a făcut operaţia de schimbarea sexului, e încă bărbat, are toate accesoriile necesare pe care, când e îmbrăcat femeie, le ascunde cu grijă: are nişte plasturi speciali: se cumpără la magazinele lor, la travestiţi; oricum, aşa legate toate la un loc în direcţia curului, arată un pubis mai frumos decât al multor femei care, nealegând bine pantalonii, etalează o crăpătură mare şi grasă, destul de greţoasă-n ochii femeilor celorlalte şi, probabil, şi al bărbaţilor: arată ca un aparat de-ăla de treci prin el cartea de credit, la „Super“, da' mult mai mare şi mai lăbărţat; Rona n-are probleme cu chestia asta.

Ca toţi bărbaţii relativ tineri şi-n formă fizică, are un pântece drept, de-ăla cu pătrăţele de muşchi, cercel în buric – ca şi mine, de-altfel –, şi, când se epilează, luceşte negru-arămiu: de toată frumuseţea! Are un fund mic şi ridicat în sus, după toate criteriile – „fund cârn“, cum i-ar spune prietenul meu, G – şi picioare arătoase; mai rău stă cu talia, dar şi-asta se va aranja cu timpul, cât mai curând Rona o să facă încă o operaţie estetică, o să-şi scoată ceva grăsime din talie şi-o s-o mute pe şoldurile cam drepte pentru o femeie. Ochii negri migdalaţi, specifici yemeniţilor, sprâncene pe care Tikva sau eu i le pensăm în fiecare săptămână, nas mic şi drept, gura corectată cu artecol[1] dând o senzaţie vizuală de fetiţă mereu bosumflată; pun pariu că, dacă vreunul din voi, dragi masculi feroce, aţi vedea-o pe Rona – nu aşa, în cămaşă cu danteluţe şi păroasă ca o mică cimpanzea, ci epilată, fardată şi cu perucă adecvată –, aţi vrea precis s-o futeţi de cel puţin cinci ori, dacă nu mai mult, neluând, bineînţeles, în calcul baza de date pe care v-am furnizat-o.

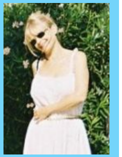
Spre deosebire de mine, ocupaţia principală a Ronei este căutatul de pulă, în orice caz, în orice condiţii şi oriunde. De meserie-i lucrătoare socială, n-are, biata de ea, posibilităţi la îndemână printre toţi nenorociţii ori istericele care vin să-i ceară ajutorul; din când în când mai dă peste-un alcoolic rus care arată bine şi n-a început să se fleoşcăiască, să-i cadă dinţii ori să-i pută gura şi pe-ăla Rona-l fute-n birou; când are timp, încuie uşa, când n-are timp, se propteşte cu mâinile-n ea – în uşă –, sau îl propteşte pe ăla cu capu-n uşă. Sex oral nu face la lucru, zice că durează prea mult şi nu se merită riscul. Are mereu în geantă o colecţie de prezervative de toate categoriile, unele colorate, altele fosforescente, altele cu peri, altele cu spini – mă rog,

[1]„Substanţă formată din 80% silicon şi 20% colagen; se injectează-n buze şi-n locuri ridate; cu aşa ceva se fac buze mai groase şi se astupă ridurile.“ [n.a.]

ştiţi voi, că doar nu toţi sunteţi fecioare, sau, mă rog, chiar dacă aţi devenit fecioare, mai aveţi ceva memorie –; mai are-n geantă mereu pachete de-alea pentru analiza AIDS pe moment; eu n-am mare încredere-n ele, însă Rona le iubeşte tare de tot, le face pe loc, câte cinci-şase, uneori, pe seară şi dă-i înainte. Cât poate. De unde are putere sau dispoziţie, habar n-am! Dar o admir. La noi, femeile obişnuite, e necesar un întreg complex de împrejurări ca să ne bage-n muză amoroasă, şi, până ne bagă pe noi în muză, iese bărbatul din cameră şi se masturbează-n baie; sau se poate şi fără muză, dar, în general, fazele astea se întâmplă în şedinţe, când suntem c-o gaşcă de babalâci sclerozaţi sau alte femei care-şi privesc pe sub sprâncene una alteia ţâţele şi braţele să vadă unde s-a fleoşcăit aia şi dacă ailaltă are silicon sau coadă de cal falsă. Bineînţeles că te poate apuca şi-n somn; şi, dacă reuşeşti, tot în somn, să ajungi şi la un final fericit, apoi eşti liniştită o vreme, dacă nu, apoi păţeşti ce-am păţit eu, dacă va mai aduceţi aminte, cu Y, săracu' de el, ăla.

Trebuie să vă mai spun că femeilor nu le place-n mod special să se masturbeze, o fac ele când e mare nevoie şi populaţia paşnică riscă să fie-n pericol de excese hormonale: când vede femeia că toporul stă pe aceeaşi masă cu parfumul preferat, apoi recurge la vibrator. Majoritatea femeilor însă, deşi au ars sutienele infestând aerul cu mirosuri de gumă şi cu nori de puturoşenie, se jenează să meargă la *sex-shop* şi să-şi aleagă o sculă serioasă; acolo vin, în general, bărbaţi tineri şi mereu bine dispuşi, de parcă toate penisurile alea colorate şi toate blondele gonflabile le-ar aduce unica fericire-n viaţa cotidiană. Într-un fel, au dreptate; dar, într-un adică, ce-ar urma să facă, bieţii de ei, cărora sexul li se pare ceva care ţine de-un veac personal şi va ţine cât veacul, când le apar în faţă muieri ce refuză originalul şi vor ceva artificial, eventual cât mai sofisticat şi cu două intrări? Sau când le apare câte-o babă care, în ochii lor, de mult

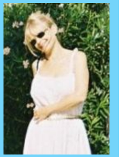
ar fi trebuit să nu mai aparţină unui sex sau altul şi baba aia cumpără reviste porno, scule de sex şi creme excitante? Nu le rămâne, săracii, decât să râdă; altfel, ar trebui să se ducă la balamuc. Viaţa-i, oricum, plină de obsedaţi sexuali.

6 De obicei, la orele astea-s pe coclauri sau într-un birou plin de fum, faţă-n faţă cu cineva sau mai mulţi; în general, dimineaţa-s orele de arestări, după amiază sunt orele de anchetări, se poate şi invers, depinde de necesităţi. Nu mă ocup de găinării, pentru asta sunt alţii: să prindă hoţi de maşini, să vâneze de-ăia de-şi ciomăgesc nevestele sau plozii, să fugă cu pletele-n vânt după drogaţi nevinovaţi care mai vând şi ei câteva grame de heroină ca să-şi asigure pâinea cea de toate zilele sau drogul cel de toate zilele.

La mine vin cei care se numesc „caliberi“; ce-i aia „calibru“ ştiţi: de greutate respectabilă; caliberii ăştia sunt criminali simpli sau multipli, mafioneri de nivel dezvoltat, tot felul de maniaci cu perversiuni de-ţi stă mintea-n loc sau, dacă nu-ţi stă de la început, îţi stă pe parcurs.

Mi l-au adus legat în cătuşe, la mâini şi la picioarele din spate, pe ăla care şi-a omorât copila de trei ani şi apoi a dat şfară-n ţară că i-a dispărut copilul şi-a bocit la radio şi televizor de-ţi stătea inima din mers. De când l-am văzut l-am mirosit că nu-i în regulă; ceva în ochi, ştiţi, ochi de-ăia care alunecă-n părţi, ochi lunecoşi la modul rău, nu ţi se uită-n ochi. Mâini de-alea cu degete lungi şi palide; şi-ăla tot galben era: de ce oare toţi ăştia, cu diferite defecte, sunt galbeni?

Mă scuzaţi, voi ar trebui să mă întrebaţi pe mine, nu eu pe voi, da' se întâmplă să-mi mai scape şi mie câte o nedumerire. Ce, eu nu-s om? Poliţiştii nu sunt oameni? Sunt oameni, credeţi-mă pe cuvânt!

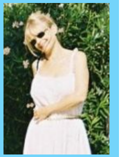
Uite, colegii mei care se agită de dimineaţă până seara şi se zbat şi bat când n-au încotro şi fug şi sar şi – mă rog, tot ce vreţi, şi, mai ales, nu vreţi – tremură-n faţa nevestelor ca nişte ultime frunze-n vântul sfârşitului de toamnă, se topesc de-un zâmbet al copiilor, fie că-s ai lor, fie că-s ai altora. Poliţiştii au salarii de mizerie, da-s buni cu cei care au şi mai puţin, dau mereu la tot felul de organizaţii, fie cancer, fie AIDS, fie ce-o fi. Când se prind că o organizaţie de-asta e fictivă, spumegă şi fulgeră şi trăsnesc, apoi dau în continuare.

Să-i vedeţi acuma: de vreo două zile cam zac...

Am fugit cu toţii, ca proştii, după nişte ruşi – nu chiar ruşi, aproape ruşi, fost ruşi, mai exact de-ăia din Kazahstan – şi-ăia şi-au găsit loc de mafie, aici, în Israel, nu contează ce fac, e o chestie aşa de scârboasă c-o să mă bateţi dacă v-o povestesc; da' ce spuneam?...

Da, am fugit noi după unii, că şi ei erau mulţi şi noi eram destui, au început să tragă, ca la nuntă: ei au început, şi noi am tras, că aşa ne-a zis mama: „fiule sau fiică, dacă se-apucă să tragă careva cu tunu-n tine, nu sta pe gânduri: dă-i cu bomba aia 'tomică, că, altfel, te curăţă şi-i păcat să plâng eu, mai bine sa plângă alta“.

Deci s-a tras ca la nuntă; şi eu, când am sărit în mod clasic pe burtă după lada aia mare de gunoi, aia de-arată ca o broască, mi-am uitat un picior la vedere, se pare că un tip de la ei s-a îndrăgostit de el şi-a vrut să mi-l reteze, să-l ia în Kazahstan, da' n-a reuşit, numa' m-a zgâriat, adică un fel de arsură-zgârietură, da' nu prea mă pot mişca, stau aşa pe scaun şi scriu aici ca proasta; da' colegii-s îngrijoraţi, arată cu toţii ca nişte momii deocheate şi îşi frâng mâinile că ce se fac ei dacă eu mă infectez şi tot restul. Am încercat să-i consolez că nu aşa uşor scapă ei de cafeaua mea de dimineaţă, da' au zis să nu bat capu'.

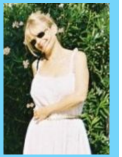
Mă deprimau. I-am dat afară. Da' mai bine-i lăsam.

Că, în locul lor, a venit Tikva, direct de la lucru; asta nu-i ceva sănătos ca Tikva să vină-n vizită de la lucru, direct.

E plină de draci. Are mereu pe careva de desfiinţat şi reuşeşte să desfiinţeze pe toată lumea, nimeni nu se mai pune cu ea şi, ca să fiu sinceră, e o chestie absolut demoralizantă: să vrei să te cerţi şi să n-ai cu cine. Cunosc treaba din experienţă.

Tikva e şefă de casă la un azil pentru handicapaţi; face tot ce poate să fie bine, dar unii-i pun beţe-n roate şi, când vede beţe, nu neapărat reale, o apucă nebunia, şi nebunia şi-o scoate, ca orice altă femeie normală, pe bărbat; pe cine altcineva, că n-are nici câine, nici pisică? A avut un şarpe, da' ăla s-a săturat de ea şi-a părăsit-o prin dezertare de la domiciliul conjugal.

Un bolnav de-al Tikvei a murit, avea pat de-ăla special, ca să nu facă răni, adică salteaua era specială; directoarea a dat ordin să ia patul să-l ducă la altă clădire, la un alt pacient care a devenit plantă, să nu facă ăla răni. Zis şi făcut; numai că, de la întreţinere, l-au trimis pe unul singur să scoată ditamai patul. Tikva, care e nebună de felul ei, e şi-n perioada de dinainte de ciclu când – asta-i chestie pe care-o cunoaşteţi cu toţii, bărbaţi, femei şi copii – e şi mai nebună. Cu alte cuvinte, de-a dreptul turbată. Când l-a văzut pe omul ăla singur, a ieşit în curte şi-a dat nas în nas cu şeful de la întreţinere, şi-a pus mâinile-n şold şi-a deschis focul: „Ce pula mea, dacă aş fi o curvă de rusoaică împuţită să te las să-mi bagi mâinile-n chiloţi, veneai personal să mă ajuţi, nu-l trimiteai pe ăsta, de unul singur, ca un floc în faţa trenului!“ Ăla de la întreţinere, care şi-aşa e dat în judecată de-o tipă că i-a băgat mâinile-n sutien fără voia ei, a tăcut ca peştele fiert: asta a enervat-o şi mai rău! „Auzi fecioru' de curvă beată, nici măcar nu simte nevoia să se coboare până la mine să-mi răspundă! Ia lasă

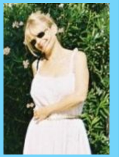

că-ţi arăt eu ţie, împuţişagul pământului!“ Probabil că biata directoare a auzit sau a văzut că în curte se petrece un incident şi-a apărut brusc în spatele Tikvei ca s-o potolească; conform unei reguli clasice, nu te-apuci să pui mâna prin surprindere pe-o persoana nervoasă – pe Tikva nu pui mâna nici când e calmă! –; oricum, Tikva s-a întors brusc şi şi-a băgat mâinile-n părul ăleia, făcându-i un tur de orizont întreg. Când i-a dat drumul, directoarea a zburat în tufe, spre bucuria publicului spectator. A început să urle şi să ameninţe cu poliţia, procuratura, unităţile speciale şi Mossadul, dar, cum Tikva e obişnuită şi nu-i prima dată că bate pe careva, şi-a zis, în nervii ei, că ăleia nu i-a fost de ajuns o rundă şi-a luat-o la a doua. Pe urmă a venit poliţia pentru Tikva şi ambulanţa pentru directoare. Tikva a ieşit, că amantul ei, ăsta ultim, e şef de staţie de poliţie, dar directoarea încă mai e la spital, că şi-a scrântit ceva-n zbor. Şi cum amantul, însurat, i-a făcut observaţie că nu-i chiar aşa bine să se-apuce de dreptate cu ciomagul, fata i-a sărit în cap, că de-aia-i nervoasă, că el o lasă singură şi nu mai divorţează cum i-a promis, că ce face ea singură, că o fute numai de două ori pe săptămână, şi vineri, sâmbătă şi de sărbători e singură: un întreg scandal din care tot el, ca orice bărbat pus în astfel de situaţii, a ieşit jumulit şi plin de noroi.

După ce-a terminat cu tot bâlciul, a venit la mine să mă viziteze şi să-mi povestească ce zi grea a avut ea azi.

Probabil din cauza rănii, instinctul meu de conservare e mai dărăpănat şi i-am zis că nu ea e cea care ar urma să se plângă c-a avut o zi proastă, ci toţi ceilalţi care zac răniţi pe baricade, frânţi din mijloc şi de şale.

Atâta mi-a trebuit: a început să mă înjure, cu căldură şi simpatie, vreme de 15 minute, până ce m-am săturat; dar cu mijloace paşnice n-am reuşit s-o potolesc, a trebuit să-i bag un tampon de vată cu iod în gură şi-asta a amuţit-o temporar, până

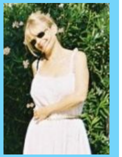

ce şi-a venit în fire şi m-a făcut criminală ordinară şi i-a blestemat pe imbecilii ăia din Kazahstan că nu-s în stare să nimerească o curvă cu un glonte.

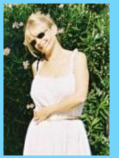
La un moment dat, a venit Naomi, o altă prietenă, care tocmai s-a întors din Croaţia şi Tikva a schimbat tirul pe ea.

„Ia uite, putoarea! A venit din Croaţia!“ La care, Naomi, cu bun simţ: „Doar nu voiai să rămân acolo, *duamna* curvă.“ Asta este una din diferenţele dintre o curvă şi-o doamnă curvă, Tikva este o *duamnă*, restul sunt curve, nu ştiu unde vede Naomi diferenţa – mi-a explicat, dar am uitat –, nici măcar nu încerc să-mi aduc aminte. S-au certat în camera mea până le-am aruncat pe amândouă afară; habar n-am ce-au făcut în continuare; s-au dus, probabil, şi-au mai tras o scrisoare anonimă directoarei ăleia, că asta fac: dacă n-o prind pe-aia s-o ciomăgească, îşi scot nervii cu scrisori în toate părţile.

7 Spuneam ce-aş fi făcut io dacă nu zăceam cu cracii-n sus, povesteam de tatăl suflet bun care şi-a luat fetiţa la sfârşit de săptămână, a băgat-o-n cadă şi-acolo, cu dragoste părintească a sugrumat-o, ba i-a pus şi-o pungă de nailon pe cap să nu moară de-o singură moarte. Pe urmă s-a dus şi-a anunţat poliţia, cum că el a făcut baie şi, în timpul ăsta, fetiţa a dispărut. De mama fetiţei era despărţit, adică nici nu erau căsătoriţi: el era şomer, ea muncea. Stăteau separaţi şi el avea dreptul să ia copila, la sfârşit de săptămână. La apelurile disperate ale părinţilor, trei zile au căutat, poliţie şi voluntari, copilul, în toate pădurile ţării; omul plângea lacrimi amare la televizor şi se ruga şi dădea recompense. Până la urmă, s-a dus la poliţie un arab, ăla, săracu', nu ştia ivrit, a auzit, din una-n alta, sau a văzut la TV cum bocea tipul, şi i s-a aprins lampa că l-a văzut în pădure îngropând ceva. S-a luat arabul de măna şi s-a dus la

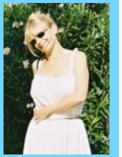

poliţia lor comunală şi ăia l-au luat la poliţia normală şi el le-a povestit ce-a văzut şi unde când şi cum. S-a dovedit că tăticul iubitor şi-a omorât fata, a băgat-o-n sac, cu sac în sacoşă şi pe urmă a dus-o-n pădure lângă Ierusalim şi-a îngropat-o, fără sacoşă, că de-aia avea nevoie. Poliţiştii au găsit sacoşa, l-au umflat pe tată şi ăla a dat-o pe faza că-i schizo, şi la schizo merge cum ar fi un şablon, că părinţii bolnavi se tem să nu fie plozii atinşi şi-i omoară, chipurile să nu sufere. Ăia de la Ierusalim i-au dat o şansă, cică s-ar putea să fie puţin nebun – psihiatrii lu' cur de câine: „puţin nebun“. S-a înfuriat procuratura şi-a mutat băiatu' cu juma de nebuneală la Tel-Aviv. Ăia, mai puţin bănuitori de schizo şi mai bănuitori de crimă cu premeditare, au dat drumu' la papucii fecioarei; ăştia am fi noi, şi aşa, puţin mângâiat, numa' cât e voie-n lege, tatăl a spus exact şi s-a lăsat de prostii. N-avea omul chef de copil când aia i l-a făcut, şi treacă-meargă că l-a făcut, da' acu' el să mai plătească şi pensie alimentară? Ia mai bine să-l omoare pe copil şi să-l îngroape; şi gata cu copil şi gata cu pensia. Ce-i corect, e corect, nu? Când ni la-u adus aşa grăsuţ şi frumuşel şi ticălos, băieţii din echipă, toţi tineri, şi taţi de copii, au zis că nu-i cinstit să nu se bucure şi ăia din arestul preventiv de nişte învăţături de-astea de „cum să-ţi omori copilul cântând“ şi l-au băgat între drogaţi, beţivi şi hoţi cam două nopţi. În ţara asta, toată lumea iubeşte pruncii, ferească Dumnezeu să-i faci rău unui copil de faţă cu cineva, în special cei de origine sefardă, şi-aşa a ajuns domnul nostru criminal de copii, ashkenaz la origine, la preventiv cu sefarzii iubitori de prunci cărora li se explicase exact ce-a făcut. Las imaginaţiei voastre ce s-a întâmplat peste noapte, peste nopţi; oricum, cei în pază erau tare ocupaţi când ăla răgea de mama focului. Când l-au adus era gata prelucrat, numa' bun de copt în cuptor şi una idee că s-ar putea întoarce la amanţii lui de-o noapte-două l-a convins cum că adevărul uneori rentează. A zis tot ce-a făcut, cum

a plănuit şi cum a executat, ba a zis că dacă-i mergea cu fiica încerca şi cu mama, să ştie omu' o socoteală. Dosarul a mers la procuror, ăla a zis şi el slavă-domnului şi i-a dat de două ori condamnare pe viaţă. Da' precis că n-apucă nici jumate de viaţă. Dacă-l băgau la nebuni scăpa în trei ani. Despre ăsta, într-adevăr se poate zice că a fost bine futut. În arestul preventiv. Da' o şi merita. Noroc că n-a dat peste amicul meu Y! Sau ghinionul lui!

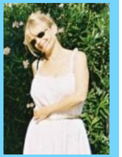
Când mă plictisesc foarte tare, ceea ce nu se întâmplă des, caut pe cineva cu care să discut; dat fiind că majoritatea, la noi, sunt bărbaţi, n-ai ce discuta cu ei dacă nu te pricepi la echipele de fotbal locale, la politica orientului mijlociu – pe Bush nu-l place nimeni – sau dacă nu vorbeşti de curve. Dar, sinceră să fiu, bărbaţii habar n-au să vorbească despre curve. „I-am tras-o-n sus şi i-am tras-o-n jos, i-am pus-o pe capacul de la maşină, în tufiş sau pe bancă-n parc, i-am dat muie şi sex anal", ce să vă zică, mare scofală? N-au, doamnelor, simţul unei descrieri plastice. Nimic! „Era bună de pulă." OK, şi palma-i bună, şi gaura de la eşapament şi-o gaură-n uşă, da'... ăsta-i scopul unei descrieri normale? Spuneţi, domnilor, de ce era bună, ce făcea când era bună, cum făcea când era bună? Marii scriitori, ăia de-au scris crinul din vale, se pricepeau aşa bine să bată capul cu copaci şi cărărui şi ochi de vacă. Sau leagăne de pisici. Au mai fost unii care s-au priceput şi la ceva descrieri porno, da' nu treabă de meseriaş; ce-i şi cu bărbaţii ăştia! Şi – culmea culmilor! –, în ultima vreme, femeile scriu despre asta mult mai exact decât masculii: ei au politica, pământul, alegerile, sapa, grapa şi tractorul, cum să omori un arab în modul cel mai eficient şi mai productiv, câţi arabi poţi omorî pe oră. Bărbaţii arabi au măcar un scop în viaţă, domnilor, ăia omoară pe lumea asta ca să fută pe lumea cealaltă, 72 de fecioare pe cap de mascul: grea povară! Primitivi, băieţii, habar n-au despre ce-i vorba-n propoziţie! Da', oricum,

stau mai bine ca ai noştri. Ai noştri stau şi fac labă pe computer, îşi trimit poze, cu una, cu alta, şi cu pizduţa ăleia-n culori şi cu penis în erecţie, că, dacă i-l arată ăleia în chip de adormirea maicii domnului, s-a dus idila. Pe urmă, o dată te trezeşti că dobitocul se scoală şi pleacă. „Halo, domnu' – întrebi tu –, o cunoşti pe-aia, ştii cine-i, cum o să-ţi fie, ce-o să-ţi fie; acu', nu că mă laşi pe mine, slavă-domnului că te duci dracului, da' iţi fuţi toată situaţia ta de om deja aşezat, pentru ce pleci?“ – „Plec c-o iubesc, mor după aia: are pizda fotogenică!“

8 Aseară, tipul meu – cam de-un an, dacă nu mai bine – a bătut capu' în modul cel mai ordinar: „până la urmă careva o să te omoare şi nici măcar n-o să ştiu cine!“ Asta mi-a plăcut cel mai tare. Că, probabil, dacă o să ştie cine, o să se ducă să-i mulţumească sau aşa ceva. „O să te explodeze, de nici măcar n-o să avem ce îngropa!“ Mare scofală! Parcă-i musai să aibă ce îngropa! Am văzut eu cum se duc la ăia de-au explodat deja, corect: îi îngroapă pe Muntele Măslinilor în companie excelentă şi-i vizitează cu fanfara, de sărbători naţionale şi de Yom Kipur, da-i atâta balamuc că nu-ţi vine să te-ngropi acolo. Cel mai bine-i să nu mori, de-aia i-am promis omului că n-o să mor până ce n-ajung o tipă fleoşcăită, cu ţâţele până la genunchi, cu curul arătând ca o pungă de ceapă goală, braţe fâlfâind, proteza fleoşcăitoare şi reaaaaaa, reaaaaaaaaaaaaaaa; la asta a ridicat din sprâncene a mirare sau a întrebare: „adică se poate şi mai rea?“ – spunea el. „Da!“, în sinea lui. Oricum, i-am aruncat un pahar în cap. De ceai aristocratic, nou scos pe piaţă; de arătat arată foarte sexi, da', în fond, este tot un amestec de ierburi. Numa' costă ca dracu'.

S-a cărat, lăsându-mă-n durerea mea. De durut nu mă doare nimica. Şi mă plictisesc.

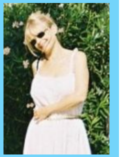

Am un dosar: l-au adus aici să mă amuz. E o stradă-n centru, în Tel-Aviv, se numeşte Shenkin, pe ea locuieşte-n general boema: o tipă se plânge că cineva-i fură chiloţii murdari din coşu' de rufe. Cam 30 de perechi, până acuma; e totuşi o pierdere, dat fiind că o pereche de chiloţi nu-i chiar aşa de ieftină, nu pentru aia care se dau boemă. Da' nici pentru cei care nu; o pereche de izmene care să reziste la spălat de câteva ori costă, în general, 10 dolari. Fata are dreptate: e o pagubă! Acu', maniacii mei de colegi au pus-o să descrie ce fel de chiloţi i s-au furat; aia, proastă, le-a descris tot felul de chiloţei cu şnur în fund, cu aripioare, cu danteluţe şi cu habar n-am ce: steagul Americii direct pe pizdă şi portretul lui Bush, zicea că asta era perechea ei preferată. Nimeni n-a întrebat de ce: băieţii voiau numa' să se excite, nu să facă psihologia steagului american pe pizdă de lesbiană. Asta am uitat să spun: tipa-i lesbiană.

Cazul n-are nici în clin nici în mânecă cu grupa noastră, da' pe ei i-a găsit la şapte dimineaţa, la ei au trimis-o. Nici fufele de la primirea publicului nu-s mai puţin în călduri: alea-s o gaşcă de babe nefutute, venite să se volunteze în schimburi, de-alea de nu mai au ce face-acasă şi vin să scobească-n viaţa oamenilor: li se pare palpitant să primească cereri de urgenţă, violuri etc. etc.

Să vă spun drept? Departe de muncă, viaţa-i neinteresantă.

Mă uit la nişte broaşte ţestoase-n grădină, habar n-am de unde-au venit sau unde se duc; erau mai mici, acuma s-au dezvoltat frumos: mănâncă ceva – ce? habar n-am ce! –, li s-a întărit coaja de pe ele şi cred că vor să se futã; altfel, nu pricep manevrele pe care le face una din ele peste cealaltă. Drept vă spun, să nu vă doriţi să fiţi broască ţestoasă! – de genul feminin, desigur. Stă femeia aia şi roade o frunză, precis din plantele mele medicinale; iarbă nu mai este, nu-i merge bine aici, se usucă, da' fiu-meu se ambiţionează să replanteze iarbă, are şi el fixurile lui: vrea iarbă-n grădină. Când

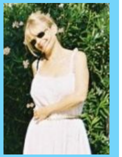

a cumpărat iarbă de-aia la metru, a fost mai tragic: au venit un fel de cârtiţe şi-au ridicat-o de sus în jos; arăta foarte mişto, da' el s-a supărat: nu voia iarbă ondulată... Să revin la femeia aia care mănâncă frunza; bun, deci ea rumegă-n durerea ei şi vine-un tip cu carapace şi-ncepe s-o sâcâie; asta rumegă-n continuare; ăla, îmbărbătat de neatenţie, încearcă să i se urce-n spinare, şi se tot urcă vreme de-o jumate de oră, probabil îşi caută o poziţie; e greu să fuţi îmbrăcat în armură, mă gândesc la bieţii ăia de zdrăngăneau cu tăblăraia, pe vremuri. – Înapoi la broască, mai târziu sectorul fiare vechi. – Nu ştiu care-i timpul la broaştele ţestoase, timpul cât o femela îl lasă pe mascul să-i şadă-n spinare de pomană, probabil cât mănâncă frunza aia sau mai multe; oricum, ăla părea că găsise o poziţie bună de dormit, că închisese ochii şi stătea aşa, visător, numa' nu sforăia...

Asta mi-a amintit de-o prietenă a mamei. A venit o dată, crăcănată total, în vizită. Bărbatu-său se îmbătase – avea cam 120 de kg –, a luat-o la futut şi-a adormit. Nici ea nu era chiar plăpândă, dar să dai jos de pe tine 120 kg bete şi adormite, e dificil. Oricum, până l-a aruncat jos din pat a făcut scurtă la încheieturi. Era total dărâmată. Mama are şi ea amice ciudate. Tot asta s-a dus la futut cu unu' care i-a ieşit din baie cu pula strâmbă. – De ce nu mă lăsaţi să continui cu biata madam carapace, mă rog?

Fata şi-a terminat frunza, a învârtit pe cât a putut capul să vadă care-i chestia cu ăla de pe spinare, a văzut că stă de pomană şi-a făcut câţiva paşi în căutarea altei frunze. Idiotul, trezit brusc, a căzut cu labele-n sus şi-a rămas acolo disperat că femela nu i-a dat o mâna de-ajutor să se scoale. Domnilor, acu' vedeţi ce mare noroc aveţi cu noi că vă dam, din când în când, o mâna fizică de ajutor, să vi se scoale şi să vă reabilitaţi orgoliul? Băgaţi chestia asta bine la cap!

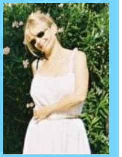
În vreme ce doamna şi aleasa inimii lui s-a dus să-şi caute-n continuare potolul cel

de toate zilele, am făcut un gest frumos şi, cu vârful papucului, l-am pus pe idiotul ala-n patru labe. Cu viteză maximă, cred, s-a dus după aia care-şi găsise iar ceva de rumegat şi-a început s-o rebată la cap. Dar eu mi-am terminat cafeaua şi amorul asta cu prelungiri a început să mă plictisească; o să văd mai târziu care-i treaba, presupun că-i va lua acelaşi timp să ajungă la ceva, dacă va ajunge... Cât îmi va lua şi mie să despăduchez planta aia care arată ca o caracatiţă şi care tot încearcă să-mi prindă degetul să mi-l digere. I-am promis un glonte-n cap, da' s-a uitat la mine ironic: „fă, tâmpito, doar n-ai să tragi într-o plantă“. Sigur că n-o să trag, am primit-o cadou, de ziua mea, tot de la un tip pe care l-am cunoscut pe net... Ascultaţi la mine, dacă n-aţi cunoscut un dobitoc găunos, a venit timpul să vi-l prezint; dar mai încolo, acuma am ceva altceva de făcut: a venit Rona, are-un bal de-ăla de-a lor diseară şi vrea să-i smulg perii, cu ceară: o să-mi scot toate instinctele criminale pe ea, heeeeeeeeeeeeeeeeeeeee!

9 Trebuia să-mi dau seama că Naomi şi Tikva au ceva murdar în cap, prea au plecat aşa, de bunăvoie şi cu zâmbetul pe buze; întotdeauna când o şterg fără bârfă e ceva dubios cu ele, da', de data asta cred c-au exagerat total.

Curvele au prins pe unu' – *hacker* de profesie şi mare specialist în trucuri – şi s-au apucat de făcut poze porno cu capete cunoscute pe tot felul de figuri sex – ceva de ţi se scoală păru-n cap –, după aia, fiindcă nu li s-a părut suficientă joaca, s-au apucat, adică ăla s-a apucat şi-a intrat în computerul ministerului şi-acolo le-au plasat de la ministru-n jos, la toată lumea, pe post de de-aia, apărătoare de ecran. Când au venit tipii, de dimineaţa, cu secretare cu tot şi-au deschis taraba, le-a apărut minunea-n ochi, de s-ar fi crucit dacă nu erau evrei. Puteţi să vă închipuiţi că au încercat să dea jos scârboşeniile, da' n-au reuşit, că erau ca un virus şi tot apăreau, indiferent

cât dădeau pe ele cu apă sfinţită; au chemat tehnicieni şi-au chemat sfântul duh şi pe rabinul şef, da' nimica! Curvele, lipite de ecran. Cum s-ar zice, toată lumea a pierdut o zi de muncă şi habar n-are nimeni ce va fi mâine, că încă nu-i rezolvată problema, tot mai sunt de-astea unde apar grupe de persoane încârligate, în special în computerul ministrului care-i religios. Au anunţat toate autorităţile, toată lumea caută *hacker*u' şi de unde transmite.

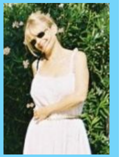
Tikva mă sună şi râde ca vaca: „Le-am făcut-o, le-am futut crâşma". „Ce-ai făcut iară, bestie?" Când mi-a povestit, am căzut mai lată decât eram. „Fă, vaca domnului, dacă te prind ăia, ai belit direcţia-n sensul cel mai tragic!" „Ba, o să mă pupe-n cur, că eu n-am făcut nimica, numa' i-am dat ăluia 100 $ şi nişte poze să se joace; el s-a jucat, ce vină am eu? Nu mă pricep de loc la computere."

Ailaltă sfântă, Naomi, îşi rezervă dreptul de a-şi ţine gura. Nici usturoi n-a mâncat, nici pârţuri nu trage.

M-a sunat una de la ziar care mi-e prietenă, adică ea aşa susţine, cum îi ajunge la urechi un caz mai deosebit, mă sună să afle date, da' n-am cum să-i dau, că trebuie să vorbească cu ăla de vorbeşte-n numele poliţiei; or, la grupa noastră nimeni nu vorbeşte până nu-i pe masa procurorului şi dosarul şi cadavrul şi, eventual, mama cadavrului cu lacrimi în ochi.

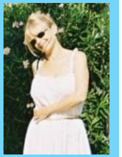
Aia, ziarista, era amuzată, că sunt curve la minister. Iaca încă una care-a descoperit bezele de urechi: sunt curve la minister! Să-mi zici că nu sunt curve la minister şi-ţi povestesc cel mai fierbinte caz din cariera mea. Da' n-a reuşit să-mi spună că există aşa ceva, minister fără curve. Deci n-a primit cazul.

Am avut o prietenă – nu chiar bună, dar prietenă – a fost cam libertină la vremea ei, nebună după cum trebuie să arate, nebună după bărbaţi, haine, haşiş şi câte-un

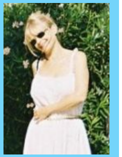

pahar la vreme de seară. La un moment dat, s-a întâlnit c-o rabinească; aia a început, încet-încet, să-i spele creierul, pretina asta s-a cam dat spre religie, tot încet-încet şi cu delicateţe au început să-i iasă minuni din gură: că alea ca noi, n-am fi noi, ci nişte antene sau tuburi de legătură între Dumnezeu şi dracu' ştie cine, că suntem pe pământul ăsta numa'ca să spălam păcatele celor care-au fost înaintea noastră; mă rog, tot felul de tâmpenii cu care nu mi-am făcut de lucru, fiind în perioada de crime de-alea care n-au de loc legătură cu Dumnezeu sau cu antenele ori tuburile. Ne-am întâlnit din când în când, tipa a început să umble-n ţoale de-alea lungi şi cu şapăul pe cap; arăta nespălată şi plină de coşuri; am întrebat-o care-i problema ei: şi-a dat drumul la o teorie de mi-au căzut pantalonii şi-am şi bănuit-o că-i drogată la maximum, nefutută şi refulată. Îl arunca pe Dumnezeu în sus şi-n jos cu o viteză uimitoare, se juca cu el de parcă era un yo-yo şi-avea un gest cunoscut de specialişti, gestul ăla de a-şi trage nasul parcă are guturai şi de a-şi trece mâna pe sub el şi-apoi pe dinţi, normal, gest devenit automat şi necontrolabil. Am motivat că-mi naşte bicicleta şi tre' să fiu prezentă – că de obicei naşte-n chinuri groaznice –, şi m-am cărat cu viteza maxi, înainte de a-mi da mie însămi şansa de-a o umfla pentru consum de droguri grele, ochiul meu de şoim îmi spunea că are şi ceva provizii prin buzunare şi-am preferat să evit.

N-am mai auzit de ea un timp, pe urmă am aflat că se mărită, tot prin religioşi, că aia se căsătoresc numai aşa, aranjat, şi că ia unul tot întors la religie; am primit şi invitaţie la nuntă şi m-am dus. La ăştia religioşi stau separat femeile de bărbaţi, dansează separat şi au între ei un fel de paravane, ca să nu se-atingă să se murdărească unu' de-altu' sau să păcătoşească. De-a naibii, am luat-o pe Rona cu mine, şi mă blestema aia de nu m-am văzut: atâţia bărbaţi frumoşi şi ea să nu poată fute niciunu' că n-avea voie nici să se uite-n direcţie; era una, rabineasa, stătea de pază ca un vultur

şi, dacă se apropia de gard, o îndepărta cu ciomagul. Mireasa, mirele şi cam jumate din nuntaşi erau drogaţi la culme; la un moment dat, nuntaşii bărbaţi l-au apucat pe ăla, mirele, de mâini şi de picioare şi-au început să-l învârtă, de gândeam că, dacă-l scapă, zboară până-n Autoritatea Palestiniană şi-l căsăpeşte pe bietul Arafat; da-n stadiul ăsta nu l-au scăpat, numa' mai târziu. Acu' mireasa şi mirele se văd numa' la nuntă şi se duc în cameră o oră să se cunoască – în limba biblică *a cunoaşte* însemnă a fute –, dar nu e cazul: se duc numai să vorbească; faza cu fututul e mult mai complicată şi-o s-o povestesc, dacă mă lasă pupezele astea în pace cu telefoanele. Înainte de se duc ăştia doi nefericiţi în cameră, le mai trag nuntaşii-un dans da-i urcă pe scaune şi-aşa-i joacă, probabil că alcoolul, împreună cu drogurile şi-au făcut efectul, că, la un moment dat, i-au săltat în sus, da' nu i-au mai prins şi-au căzut amândoi cu scaune cu tot şi-acolo au rămas, că nici starea lor – adică a mirelui şi-a miresei – nu era mai bună. Tot drogaţi erau. La discuţiile din cameră au ajuns cam greu şi cu leşin palpabil, da' cred că mult n-au vorbit. Din păcate, n-am avut ocazia să văd revenirea; Rona mea şi-a găsit un curtezan de partea cealaltă a paravanului, s-a apropiat cu vitejie şi cu nesimţire şi madam rabin, aia, s-a umflat ovăzu-n ea şi-a venit cu ciomagul. Rona s-a 'nervat foarte tare şi i-a zis ăleia că ea are voie şi de partea cealaltă, dacă vrea, că e, de fapt, bărbat. Rabineasa a început să mârâie – că, dacă zbiera, strica nunta – şi să-i dea peste fund cu vărguţa. În Rona s-a sculat orgoliul masculin şi-a făcut un gest necugetat, a tras-o pe madam rabin într-un colţ, şi-a ridicat fusta lungă – că la nunţile ăstora n-ai voie cu pantaloni –, a dezlipit plasturele ăla special şi-a tras de el: lipită de el a apărut pula şi rabineasa a leşinat, c-un zbierăt feroce-n gât. Rona a ascuns scula păcătoasă prin slobozirea fustei, a alergat la masă şi m-a umflat c-un zâmbet care spunea „am belit-o!“; ne-am luat poşetuţele şi-am zburat pe scări în jos ca nişte

păsărele sălbatice gonite de uliu.

De tipa care mi-a fost aproape prietenă n-am mai auzit decât ici şi colo, că-i merge nasol, că se bate cu bărbatul, sau că el o bate, până într-o zi când am auzit că s-a sinucis. Am fost la înmormântare. Nu era acolo nici o scârbă de religios – nu bărbat, nu nimeni –, numai foşti prieteni nereligioşi, de-aia de i-au fost amanţi, de-aia de nu i-au fost, fete de la clubul de sport, bieţii părinţi care n-au avut cum să se bage-n viaţa ei fututǎ.

10 N-am reuşit să dorm mai târziu; normal, telefoanele! Oamenii n-au somn de dimineaţă ori eu aş vrea să dorm când alţii-s treji. Nu contează.

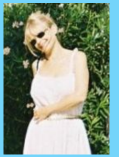
Ar fi trebuit azi să mă duc la lucru, da' n-am chef, sau poate mai târziu; băieţii se descurcă, maximum vin să plângă, da' n-o să vină să plângă, zic şi ăia *slavă-domnului*, că nu-i urmăresc cu ochi de vultur pleşuv şi nervos.

Pe Shmuel l-am cunoscut de muuult, adică a fost primul meu partener – nu de sex, să fie clar, nu stau toată ziua şi mă fut cu cine-mi cade-n mână sau între picioare, faza e că nu-s mironosiţă, să zic vaaaaaaaai, când văd o pulă sau când cineva vorbeşte de asta.

Pe scurt, când glonţu' care mă caută o să mă găsească, precis n-o să mor ca femeia aia cinstită, bună nevastă şi bună mamă – aia din exemplul clasic al lui Freud –, n-o să mor cu degetul pe numele Messalinei.

Nţ, dau colţul împăcată, am făcut câteva chestii-n viaţa asta, şi mai am de făcut.

Deci Shmuel mi-a fost primul partener de alergat pe coclauri după te miri cine certat cu legea, cu buna purtare.

Normal că vezi în meseria asta toate scârboşeniile de pe pământ şi asta, cumva, te apropie de credinţa că ceva ar trebui să fie măcar, nu ca să fi făcut totul, ci ca să purifice totul la un moment dat; nu un război atomic, tâmpiţilor! un Dumnezeu ar trebui să fie.

Shmuel voia să iasă din poliţie şi-a zis că să facem ceva în care se ne refulăm, ceva bun pentru oameni, şi ne-am gândit să cumpărăm un bar; asta am şi făcut: am cumpărat împreună barul Bluz, din portul Yaffo, o chestie foarte mişto.

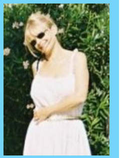
Nevasta lui şi fiul lui mai mare se ocupau de crâşmă cât alergam noi pe coclauri şi aveam contabil, avocat: eram afacere-n lege; nu câştigam grozav din bar, da' ne plăcea atmosfera; până la urmă devenise un bar de poliţişti şi toţi veneau acolo la taclale, toţi, din toate secţiile, să-şi liniştească sufletul.

La un moment dat, Shmuel a început să vorbească cam des de Dumnezeu; l-am lăsat naibii că n-am chef de poveşti, nici timp; când fugi prin târg sau pe câmpie, când stai să citeşti mii de foi de dosar, mai rar ai timp de filozofie; pe scurt, l-am scăpat din ochi şi, într-o bună zi, m-am trezit cu un Shmuel care-şi lăsa barbă şi purta kipa.

Nici asta n-ar fi fost grav, dar nevastă-sa a sunat să se plângă: nu mai voia să mănânce acasă, că n-aveau separat farfurii de lapte şi de carne şi vase la fel, apoi a încercat să-şi convingă copiii să se întoarcă la religie; la muncă voia să lucreze numai cu dosare de bărbaţi: o nebuneală întreagă!

Barul a hotărât să-l vândă; a luat una peste bot şi-a vândut partea lui; taică-meu a cumpărat-o: acuma barul e a lui fiu-meu.

Îndepărtat cu bună ştiinţă de peste tot, Shmuel avea nebunia-n ochi; a plecat din poliţie, a plecat de la nevastă şi copii; habar n-am unde stătea, pe urmă a reînceput să vină la muncă, ca vizitator, din ce în ce mai des, făcea muncă de-aia de convingere,

da’ era nebun de tot deja: începusem să nu-i mai dăm atenţie, devenise penibil, spunea că Dumnezeu o să-i pedepsească şi pe hoţi şi pe criminali, că nici măcar n-ar trebui să existe poliţie, că ăl de sus le rezolvă pe toate.

La mine-n birou nu mai intra, n-avea voie, că io-s muiere, strict interzis muieri.

L-a găsit un coleg, când a revenit de la budă, spânzurat de tavan. N-a lăsat nici o scrisoare. Nu uitase bunele maniere: cine se sinucide la poliţie, e scos din cauză c-ar fi fost omorât.

De fapt, voiam să spun că abuzurile, indiferent de care, nu-s sănătoase omului, nu mâncatu’, nu băutu’, nu fumatu’, nu fututu’, nu Dumnezeu.

Chiar dacă toate-s necesităţi, fizice sau psihice, nimeni nu cere nimănui să-şi pună dop în gură, în nas, gât, urechi, nici în pizdă sau centură de castitate, nimeni nu cere nimănui să nu creadă în ceva, da’, când omul o ia razna, o buleşte: fie de ficat, fie de AIDS, fie de halucinaţii mistice.

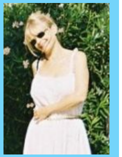
Acu’ putem merge mai departe.

Staţi voi, în neştiinţa voastră şi vă vedeţi de treburi, în vreme ce târgul ăsta vuieşte, da’ ce mai vuieşte!

Cred că se-aude prin Germania, dacă nu şi-n Olanda, în România precis.

Pe toate zidurile, pe toţi stâlpii, pe toate porţile au apărut afişe mari, colorate, cu pozele unora, persoane importante, bibicii – nu spun cine –, şi cu roşu scrie, cam aşa „Vreţi să vă futeţi şi să nu vă prindă nevasta? Mergeţi la...“ (nu dau nume). „Vreţi să furaţi mâncare? Mergeţi la...!“ „Vreţi să caftiţi când vrea buricul vostru persoane lipsite de apărare? Mergeţi la...!“ Cred că-s peste 200 de astfel de afişe. M-au sunat băieţii ca să mă duc să văd; o să mă duc, da’ mai târziu.

Gura! Nu-s Tikva şi Naomi – alea au treabă acuma cu pozele porno –, da’ s-ar

putea să fie Tzipi şi Gila; nici astea nu-s mai bune, ba chiar sunt mai rele. Aflu eu, o să scot de la ele prin tortură ce porcării au mai făcut.

În ţara asta ne iubim ca fraţii, Cain şi Abel, şi Dumnezeu ne iubeşte, şi noi pe el, hai să jucăm Hora Unirii-n Piaţa Independenţei; o să călărim pe leul ăla sionist, să-l învăţăm noi minte ce şi cum; Hertzel mai face câteva ture-n mormânt; treaba lui, dom'le, a avut viziuni, hehehehe, acu' să aibă, *post mortem*, coşmaruri.

Nu v-a plăcut când povesteam de sex, m-aţi socotit nimfomană, acu' na, luaţi asta şi să vă puneţi pe bocit.

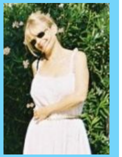
Tzipi a avut cancer; e ciudat să vorbeşti de cancer la trecut dar, deocamdată, n-are cancer, poate să aibă oricând.

La sân a avut. I l-au scos – nu sânul, cancerul –, i-au făcut chimioterapie; nasoală faza: îşi bora maţele-n fiecare 10 minute, a chelit şi de sprâncene şi de păr, pe tot corpul, a slăbit... Ce tâmpenii povestesc! Toată lumea o fi văzut asta-n filme, sau în realitate.

I-am zis că de-aia s-a cancerizat, că vede totul în negru, şi-nainte de boală bocea şi punea orice căcat la suflet, şi mai avea şi boala să cureţe nenorocita aia de vilă a ei, şi să nu doarmă nopţile; cică n-avea somn că se gândea numai la nenorociri; în altă religie ar fi sfinţit-o, o făceau sfânta Ţipora, sau prooroacă, cum le zice, să prorocească belele pe toată lumea. Da' şi le-a adus numai ei, restu' au rămas bine mersi.

După chimioterapie i-au făcut de-ailaltă, de te prăjeşte dinăuntru în afară; a terminat şi cu aia, trebuie să ia o pastilă vreme de cinci ani, un fel de alt fel de chimioterapie.

Când şi-a făcut operaţia aia de scos uter şi ovare i-am zis: „Fă, vaca dracu', lasă-ţi sculele-acolo, dacă n-ai vreo boală mortală!"; avea nişte nenorociţi de polipi, da', când cineva cade pe mâna chirurgilor şi e slab de înger, îl lasă ăia fără nimica-n el, numa'

eventual inima să nu se sfârşească; deci i-am zis: „Lasă-ţi acolo organele, că, dacă au tipii bănuieli de cancer, apoi nu-i acolo că ţi-au făcut biopsie, numa' mai zgândăreşti sistemu' imunitar şi te trezeşti că te pocneşte-n altă parte!“. Da' fata-i din Iran – ăia-s căpoşi, idioţi, da' căpoşi –; i-a zis ei doctorul şi doctoru-i Dumnezeu. Şi-a scos toate alea şi-a pocnit-o în sân. I-am zis: „Fă curvă păguboasă, zi-le să nu taie tot sânu', că chiar nu mai rămâne nimica din tine!“, şi-aşa au făcut: n-au scos sânu', numa' ce ziceau ei că-i cancer, tare le mai place să zică cancer şi să opereze tot.

Acu', când o doare ceva, dă telefon; întreabă: „să mă duc la doctor?“ „Da' ce te doare?“ „Capul!“ „Du-te-n pizda mă-tii şi ia un bulin, vrei să-ţi taie ăia şi capu'?“

A început să gândească mai optimist, cred că de-aia a şi scos afişele. E, oricum, o refulare mai sănătoasă decât cancerul, tre' să recunoaşteţi!

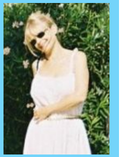
Cealaltă podoabă, Gila, e de-aia, bolnavă închipuită: peste tot o doare şi-n fiecare zi are oră la un alt doctor; da' se duce numa' fiindcă n-are altceva de făcut, să-şi treacă vremea; face şi dietă şi merge pe jos de nebună noaptea cam 20 de km.

„Toanto!“, îi zic, „Până la urmă, te fute careva undeva pe întuneric şi habar n-ai cui să-i mulţumeşti.“ „N-ai grijă; cine se uită la o babă ca mine!“

E tâmpită! Acu-s unii specializaţi în babe pe teren, şi Gila nici măcar nu-i babă, da' se face că este, ca să primească complimente.

Da', precis că n-o să o ia nimeni la întrebări: e aşa rea de gură, mai rea ca Tikva chiar, ca ăla, violatoru', numa' ce-ar auzi-o că începe să zbiere: „lasă-mă şi nu mă viola!“.

Gila a făcut afişele că-i plac culorile: e un fel de pictoriţă care nu şi-a găsit vocaţia sau şi-a ratat-o, da' probabil că o să meargă la un curs de *învăţaţi grafica zbierând* şi-o să se calmeze.

Mă', acu' mă scuzaţi, tre' să-mi iau antibiotica aia: mă cam sâcâie copita; vreau să mă duc să văd afişele, da' cred că n-am să reuşesc; vor trebui să mi le aducă ei, că, deh: *aş vrea să zbor, dar rana din pulpă nu mă lasă...*

11 Miorlăie o pisică, un pui de pisică; mă duc să văd ce s-a întâmplat; nu că-mi plac pisicile, dar miorlăie a durere şi nu-mi plac pisicile chinuite, nici un animal chinuit nu-mi place. Nici oameni, dar am mai vorbit deja de asta.

Da, pisica mică se agăţase-n gardul unei vecine; au ăştia o boală, să se baricadeze, să nu-i vadă nimeni ce fac în curte, poţi crede că-s cadâne şi eunucul le-a plecat în concediu.

Asta-i o babă diabetică şi surdă, da' se încuie-n casă, de zici că-i Cleopatra, când veneau ăia s-o lege s-o ducă la Roma ca pe-o capră legată de căruţă.

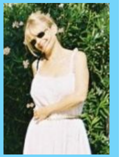
Am adus foarfeca şi-am eliberat biata pisică. Baba a început să zbiere, că de ce-i tai gardu'.

Cu picioru' ăsta arăt ca rănitul englez în variantă întreagă, dar draci am pentru o armată engleză. Că ăia-s mai calmi de felul lor.

I-am zis babei că, dacă mai prinde pisici în gard şi nu se potoleşte, data viitoare îi tai capul. Mi-a zis că mă reclamă la a bătrână.

Tocmai venea fiu-meu cu ziarul, că are fixul să-l cumpere. El nu citeşte, dar zice că mamei îi face bine; cică, dacă citeşte rubrica de morţi, e liniştită o zi întreagă.

Când a auzit-o pe babă zbierând, a întrebat de ce se agită doamna Târâie Băşini; aia m-a lăsat pe mine şi l-a luat pe el; e marocancă a dat-o pe vechea poveste cu „ashkenazi împuţit“.

Băiatul nu prea stă la vorbă, e o fiinţă de acţiune. A luat foarfeca şi i-a tăiat babei o bucată mare din gard, după care a plecat. Am plecat şi eu.

Acuma pisica-i liberă, nu mai ţipă, da' ţipă nebună! Sper să-i treacă, de obicei nu ţipă mult, cade-n comă diabetică şi-o duc ăia la spital.

M-au sunat de la patologie că au o „floare tăcută“.

În limbaj poliţienesc, „floare“ înseamnă cadavru; în limbajul armatei, „floare“ înseamnă tot cadavru, dar căzut în luptă; „floare tăcută“ înseamnă că au un cadavru care nu dă semne clare de ce-a devenit cadavru sau dă semne, dar nu pe cele adevărate.

Să zicem că mortul se face c-a murit, călcat de maşină, dar, de fapt, vrea să ne păcălească şi-a murit strâns de gât si-apoi călcat de maşină.

E clar? Să nu fie nevoie să repet. Nu sunteţi elevii mei la criminalistică şi nici nu v-aş lua de elevi, prea vorbiţi mult în timpul orelor.

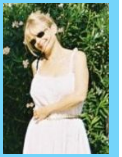
Acu', într-un picior nu mă duc eu la ei, deci le-am zis cu politeţea-mi inegalabilă, „băi, putorilor, trimiteţi aici, la fata într-un crac, materialul; să vedem de ce tace mortu' ăla“, şi ei, băieţi cuminţi, au trimis materialul.

M-am uitat şi răs-uitat; apoi, la prima vedere, ăla urma să tacă, fin'că era mort, da' avea câteva chestii pe care, în calitate de mort, le-a spus ălora, da' ăia-s surzi şi n-au auzit bine.

Când trăia, tipul a fost un *homeless*, de-ăla de n-are casă, adică aşa l-au găsit: zdrenţuit şi prăpădit şi amărât şi plin de păduchi, lângă fântâna aia mare, în Dizengoff Center, mort de beat şi de drogat.

Simplu, s-a stabilit că avea destul alcool în el ca să poată intra-n comă şi că mai avea şi ceva heroină să intre-n comă şi să nu se mai scoale.

Da' de fumat tipul nu fuma; deci aşa, între noi fie vorba, n-avea de ce să aibă-n el

aşa o cantitate mare de nicotină.

Numa' asta l-ar fi dat gata, fără alcool şi tot restul de îmbălsămări.

I-au găsit păduchi, da' nu şi ouă de păduchi; ce mama dracului! avea ăla păduchi care se înmulţeau prin diviziune?

Hainele erau împuţite, da' el era tare curat, unghiile la mâini tăiate – mâini albe, de altfel –, picioare curate şi îngrijite; culmea! ciorapi noi-nouţi.

Adică era un *homeless* care-a fost c-o zi înainte la pedichiuristă-manichiuristă. Ba chiar mâncase *shrimps*.

Ăsta murise numa' de bine ce-i era; sau de altele: să zicem că un altul ca el a fost gelos şi l-a omorât, că strica firma meseriei.

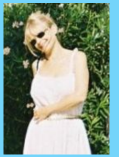
Da' nu putea să-l omoare un altul ca el prin atac cerebral şi nici prin stop cardiac; ăsta iar făcuse o prostie: nu numa' că avea gust prost la ţoale, la păduchi şi la locuinţă, îşi luase asupra lui răspunderea să moara de doua boli de-odată, da', într-un fel, două boli de care nu se moare de-odată: stopul cardiac merge mână-n mână cu edemul pulmonar, da' n-are nici o legătură cu atacul cerebral.

E adevărat, dacă are pureci, nu înseamnă că n-are şi căpuşe, da' precis n-are erizipel –; dacă înţelegeţi ce vreau să spun: e posibilităţi care se poate şi e care nu.

De murit, a murit de atacul ăla de cord; asta am văzut din ce-au constatat băieţii la patologie, că nici ăia nu-s tâmpiţi; da' nu-s poliţişti şi ei fac numa' analize şi tot felul, n-au de ce să-şi complice viaţa cu tâmpenii pentru care nu-s plătiţi.

OK, da' ce facem cu ăsta care-i acu' pe post de John Doe şi habar n-avem ce vrea el cu moartea lui de la viaţa noastră; şi nici n-are bunul simţ să se prezinte.

În actele de lângă el, avea un nume suedez şi un carnet de-ăla, că lucra la un *kibbutz* pe post de voluntar; mulţi tineri fac asta, în special suedezele, vin la futut în ţară,

israelienilor le-a mers buhul că-s armăsari comunali; acu', în comparaţie cu suedezii sunt chiar ăia din grajdurile imperiale, super-ultra, da', să zicem aşa, în comparaţie cu un bărbat român neaoş, israelienii nu fac două parale; v-am mai zis, n-au timp de sex, că fug să povestească la prieteni... Acu' nu vă încălziţi cu fututul, suntem la partea cu decedatul: puţin respect faţă de morţi, ce groapa mă-sii!

Dacă a venit ca voluntar la *kibbutz*, ce-i mai simplu să-l cauţi decât la *kibbutz*?

Dăm telefon la *kibbutz*; ăia n-au şi nici n-au avut aşa un nume la ei, nici în registre, nici în cap, nici în inimă.

Deci nu era adevărată poanta.

Da' de intrat în ţară musai să fi intrat, nu? Pe apă sau prin aer, că dacă a intrat pe uscat, apoi am încurcat-o: putea să intre ilegal prin 100 de locuri şi-am rămas cu mortu-n braţe până la adânci bătrâneţi.

Normal că nu intrase-n halul în care l-au găsit, că dacă încerca, îl arestau pentru mutra suspecta încă din Suedia (?); i-am rugat pe băieţii de la profile să-l pieptene în câteva moduri, să-l tundă scurt, să-l lase lung, să-i lase barba şi să-i scoată barba – mă rog, chestii de-astea – şi să vadă dacă a intrat pe apă sau prin aer.

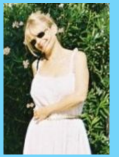
La fel cu amprentele: dacă era să fi venit în mod constant, aveau amprentele lui pe aparatul ăla care – mai nou – scuteşte munca grănicerilor. Canci!

Nu ne rămâneau decât graniţele legale şi-n special alea ilegale.

Iardenul[2], deci şi Egiptul, plus informatorii din Autoritatea Palestiniană, dar pe ăia nu se putea conta acuma când arde aşa tare pe la ei.

Dar am avut mare noroc, a intrat prin Sinai în Israel, odată cu valul de turişti, de cetăţeni tâmpiţi de-ai noştri care fugeau în hărăpi de bombele al-Quaidei, bombe de

[2] „Iarden“: Iordania (în ivrit). [n.ed.]

care – între noi fie vorba – au fost preveniţi, dar n-au băgat în seamă, că deh, aşa-i omul, mereu spune „mie nu mi se poate întâmpla“.

Numai că la graniţa cu Egiptul prezentase un paşaport german: un cetăţean german născut în Arabia Saudită.

Şi, fiindcă tot ştiam acuma cine este domnul şi ştiam şi de ce-a murit, urma să ne întrebăm de ce-a trebuit să apară că a murit de altă moarte sau de ce cineva ar fi urmat să-l convingă să moară în două feluri, când unul părea suficient.

Dar asta e altă treabă şi-o să vedem mâine, poimâine, duminică, până când vedem.

Deci Sween-nu-mai-ştiu-cum nu era de loc cadavrul nostru păduchios, ci Said-nu-mai-ştiu-cum era cadavrul nostru păduchios.

Cu asta am lămurit-o; acum se ocupă alţii de ce-a făcut Said şi pe cine-a saidit şi de ce-a şters-o din Sinai şi tot restul; dar unde-i Sween?

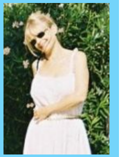
Iar o luăm de la început, telefonăm la *kibbutz*... şi tot restul.

Morţii ăştia vorbesc ei, în felul lor, dar nu vorbesc prea clar...

Ce-ar fi să nu mai bateţi capu'? Eu sunt în concediu medical. N-aveţi treabă?

12 Viaţa-şi continuă scurgerea normală... În Israel nu există curs normal decât referitor la Israel; vă e clar, nu? Pentru orice altă ţară, poate în afară de Liban, Irak şi Afganistan, cursul ăsta de la noi e nebunie curată. Dar aici, câtă vreme nu e nici un atentat, câtă vreme guvernul se flocăie-n linişte – e gard de despărţire, ba nu e gard de despărţire, plecăm din Gaza nu plecăm din Gaza –, apoi putem zice, că ne merge bine.

Într-o viaţă normală şi prietenele mele se poartă normal... Referinţa fiind tot ţara asta, să nu repet de fiecare dată, băgaţi-vă-n cap, tot ce se petrece aici are ca punct

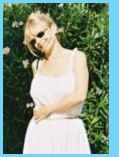

de referinţă aici. Nu Monaco. Nu Montréal, nu nimic. Aici.

Tikva a avut treabă cu maşina, dar ea n-are permis că i l-au luat, de ce i l-au luat? Păi, deh, răi poliţiştii ăia! Tikva s-a suit în maşina cumnatului ei care-i poliţist şi şef de staţie de-aia, a vrut să întoarcă pe loc şi n-a băgat de seamă că era un poliţist în faţă; ăla din faţă s-a strecurat sub maşină şi Tikva, în elanul ei tineresc, l-a stâlcit. După aia i-a fost prea lene să facă din nou şcoala de şoferi şi teste; a condus, aşa, fără permis cam patru ani. Terminaţi dracu' să faceţi „ţ-ţ-ţ!“, n-aţi mai auzit chestii de-astea?

A doua oară a avut treabă-n Yaffo, tocmai când ajunsese acolo-n centru, la ceasul vechi, i-a sunat celularul; a răspuns şi n-a văzut că vine direct spre ea, în viteza, un stâlp, n-a reuşit să se dea la o parte şi nenorocitul ăla s-a lovit de maşină. Şi i-a strâmbat-o, plus că nu s-a mai mişcat din loc. Necazul că plecase de-acasă-n pijama; acolo, la Yaffo e cam plin de arabi şi era vineri seara. Oricum, nu i s-a întâmplat nimica, Tikva-n pijama nu e chiar ce-ar vrea să explodeze cineva vinerea sau în general; şi nici să fută, dacă are altă posibilitate chiar şi mai îndepărtată. L-a chemat pe fiu-său şi ăla şi-a salvat mama de la stâlpul infamiei; maşina a rămas pe loc, până au luat-o ăia de la asigurare; oricum nu valora mare lucru.

Aseară, Tikva avea întâlnire cu Naomi, şi urmau să o recruteze pe Gila; depistaseră că directoarea aia pe care-au pus ele ochiul vine la o anume oră şi voiau neapărat să-i pună un sac în cap s-o mardească serios. Asta au văzut ele într-un film care se cheamă „În spatele gratiilor“; le-am explicat că de-aia au ajuns şi alţii în spatele gratiilor şi că nu-i sănătos să baţi oameni cu sacu-n cap, ci direct şi să-i priveşti în ochi, dar n-am avut cu cine să vorbesc. Oricum, Tikva a luat maşina, o alta, nu pe aia din stâlp, că prietenul ei şi-a lăsat maşina acolo, una din ele, şi a început să conducă spre casa lui

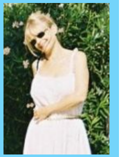

Naomi, da' tocmai trebuia să-şi aprindă o ţigare, n-a văzut că vine spre ea o maşină, şi s-au pupat bot în bot; aia din maşina pocnită a rămas lată, că era cu un Suzuki, Tikva cu un Volvo; iar balamuc, norocul ei că fiu-său era acasă, şi că aia intrase-n Tikva şi că era pe strada cu sens interzis de unde apăruse aia leşinată. Fiul a zis că el a condus: i-au dat proces prin aprilie; Tikva a înjurat bine, da' ghiciţi cine era la volanu' maşinii ăleia? Nu, nu Naomi! directoarea cu sacu-n cap, a adus-o! – ziceau ele, frecându-şi mâinile cu satisfacţie –, a adus-o providenţa să nu se mai murdărească ele pe mâini. Acu' s-au scăpat de ea pentru o vreme. Când o afla aia cu cine s-a pocnit, adică cu varianta oficială, fiul Tikvei, face şi infarct pe lângă gât sucit.

Naomi a concluzionat sec că, deh, asta a avut: o zi proastă.

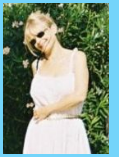
Rona e îndrăgostită, cred că pentru 24 de ore, plus sau minus, ba chiar vrea să se mărite. Mi-a bocit azi la telefon o oră că nu ştie de unde să scoată bani de nuntă. I-am amintit de câte mai are de făcut înainte de se mărită şi devine-o *duamnă*, transplantul de păr şi mutarea grăsimii dintr-o parte-n alta. Se pare c-am convins-o, căsătoria nu-i acuma de primă importanţă. Mai amânăm, azi e vineri: o să meargă iar la o petrecere de-a lor şi-şi găseşte alt iubit... sau mai mulţi.

A venit să mă viziteze-un prieten, ăsta-i cu bolovani şi cu mirosuri, cu medicina alternativă şi buruieni, mănâncă azi trei chile carne de porc şi mâine-i la dietă de peşti exotici, poimâine-o dă pe morcov ras şi, după aia, caută frunze de copac tânăr. Când umbla, zdrăngăne: de bolovani; mi-a adus „vrei cinşpe pietre?“, cică, „fac bine la răni“, dacă le pun pe rană; i-am zis că doctoru-i ambiţios să las pe rană bandaju' ăla pus de el, nu vrea bolovani. S-a simţit jignit amicul şi-a zis că medicina-i o mare tâmpenie – că el se vindecă de toate cu plante – şi-a început să tuşească în aşa un hal, c-am luat de la maică-mea sirop de tuse să-i dau: n-a vrut să bea până nu i-am jurat

pe cele sfinte că e pur din plante, mătrăgună şi cucută plus ceva leandru, că face bine la ten. Părea înviorat.

A început să-mi povestească despre viaţa lui sexuală, probabil păream în muză de confesiuni albastre. E pe tot felul de *chat*uri cu perversiuni, îşi dau întâlniri, în general pe tot felul de plaje; ăştia-s de-ăia, naturalişti de umblă îmbrăcaţi în chestii albe, şalvari şi fuste albe, stau ei acolo pe plajă, la lumina lumânărilor şi fumează haşiş şi beau ce beau – că nu reţin –, după aia trec la poziţiile de luptă, aşa, în comună, cam ca prin anii '70. Asta n-ar fi nici o problemă deosebită, problema e că amicul cu pricina e mort după babe, adică-i plac numai alea de la 60 în sus. Alea, săracele, vor bărbaţi tineri, da', în prostia lor, nu-şi dau seama că li s-au cam scofâlcit încheieturile şi, după o partidă prelungită cu trei-patru de-ăştia în putere, drogaţi şi beţi, musai să se ducă la tâmplar, să le repare balamalele. Tot rămâne pretinu' cu scofâlcita ţeapănă pe plaja şi tre' s-o care-n braţe. Acu' n-are cum s-o debarce acasă, că acasă-i bărbatu' şi nepoţii... sau fără nepoţi. Tre' s-o ducă pe la copii, şi-aia nu se bucură când le-apare muma îmbrăcată ca o nimfă, cu balamalele stricate şi futută până-n ochi. L-am sfătuit să sune la uşă şi să lase baba-n prag. Pare c-a adoptat ideea. Numa' că au câte cinci-şase babe pe noapte: şi le repartizează frăţeşte la cărat acasă. L-am întrebat de ce neapărat femei bătrâne, mi-a zis ceva ce m-a lăsat cu gura căscată: că femeile bătrâne-s recunoscătoare când cineva le mai onorează, făcând cu ele sex, şi se străduiesc foarte tare, fac orice să-i placă bărbatului şi, cu ocazia asta, le place şi lor foarte tare. Are şi-o prietenă tânără, mai mult de ochii lumii: cică-l plictiseşte, are numa' tâmpenii-n cap şi el n-are nervi de muncă de pionierat; auziţi, „muncă de pionierat“! N-am avut cu ce să-i arunc în cap, aşa că i-am dat una cu piciorul, cu ăla bolnav, l-am şi nimerit; pentru un futător de babe e destul de lent în reacţii, da' pe mine mă doare şi-acuma

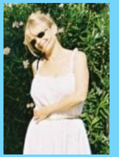

piciorul. L-am gonit la el acasă; a zis că nu-s legată de realitate. Ce realitate-o fi în chestia asta?

13 Sagit are 28 de ani sau 32 – mai degrabă 32 –; micuţă, slăbuţă, călăreşte-o Yamaha 600 cc ca un băieţoi; nemăritată, are-un prieten, câteodată altul, nu-i merge prea bine-n găsirea perechilor – are tragere de inimă către ploşniţe –, pe deasupra îi alege geloşi; după ce-şi dă seama că nu-s pentru ea, se chinuie să-i gonească şi bărbaţii nu se lasă. Doar nu-s chiar proşti, nu? Maică-sa-i marocancă, taică-său e român: cea mai reuşita combinaţie! Sagit e aşa de turbată, că era să omoare până acum doi doctori: pe primul care-a vrut să-i coase o rană pe figură, unul a tăiat-o cu cuţitul şi-al doilea ginecologul. Nu i-a omorât, că n-am lăsat-o. Dar e fată bună, Sagit: a fost singura dintre noi care şi-a luat concediu şi-a plecat cu Iris în Germania la tratamentul ăla nou, care, cică, mai potoleşte cancerul generalizat. E un tratament prin căldură. Într-un aparat special se încălzeşte corpul, încet-încet, cât se poate de mult. La Iris, rezultatele-au fost bune, unele celule canceroase au dat ortu' popii, altele s-au restrâns. Tratamentul nu vindecă, însă ameliorează. Iris are cancer în burtă, asta-i termenul: rinichi, stomac, intestine, cancer generalizat. Acum e mai bine.

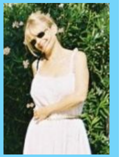
Molipsită de spaima cancerului şi de prostiile astea noi care spun că totul este prin moştenire de la părinţi, bunici etc., Sagit şi-a luat arborele genealogic la întrebări, a aflat că bunica ei şi încă cineva din familia tatălui au murit de cancer la sân şi la uter.

Aţi auzit probabil de factorul X – naiba să-l ia! Bun, s-a dus fata noastră la spital, s-a consultat cu ăia de fac statisticile, ăia au băgat spaima-n ea şi, fără nici un fel de motiv, s-a dus să-şi facă biopsii. La biopsii, să vezi şi să nu crezi: celule canceroase-n sâni şi-n uter. Chirurgii repede-repede, la operaţie: scoatem uterul cu totul, tăiem sânii

şi mai vedem. Şi-a stabilit până şi ziua operaţiei, a primei, că musai să se vindece din una ca să intre-n alta. Nouă nu ne-a spus nimica, dar m-a sunat maică-sa, disperată: că ce vrea să facă fiică-sa şi nici nu vrea să asculte de nimeni. Am intrat în ea frontal, da' nebuna-i nebună: că ea nu vrea să moară, că scoate tot ce-i în ea, numa' să trăiască. Până ce nu i-a tras Naomi o labă, nu şi-a ieşit din isterie. „Măcar mai du-te şi fă o biopsie-n altă parte, vaca domnului!", s-a exprimat Tikva, politicos. Cu chiu cu vai, am convins-o să mai facă două biopsii, la două spitale diferite: le-a făcut şi nici urmă de cancer! Nu la sân şi nu la cap şi nu la puţa câinelui. S-a dus înapoi la ăia; câr-mâr, i-au mai făcut o biopsie, şi la ei tot aşa: nu cancer, nu curul orbului; cât pe ce să rămână schilodită, fata asta tânără, că chirurgii vor să taie din om, preventiv. Nasolia-i că omul se sperie şi se lasă tăiat, far' să gândească de două ori. Şi-aşa rămâne, invalid de tot pe de pomană. Normal că Sagit s-a îmbătat bine de bucurie, cu toată lumea bună, după care s-a urcat pe calul ei fermecat şi-a intrat direct într-un autobuz care staţiona de capul lui, că era noapte şi-acolo-l lăsase şoferul; s-a zgâriat ca naiba şi-a refuzat să se duca la urgenţă, i-a fost frică, zicea că, dacă o prind ăia, îi taie tot corpul. Am târât-o cu forţe întreite la urgenţă şi am păzit-o: până n-au dres-o ăia, nu ne-am mişcat de lângă ea. Să nu-i găsească, doamne-fereşte, cancer, acu', la casca de motociclist, să-i taie capu'...

Doamnelor sau domnilor, când vedeţi undeva factorul ăsta, X, vă sfătuiesc, aşa, din inimă: fugiţi mâncând pământul, feriţi-vă de statistici! Dacă bunica a murit de turbare, nu-i musai să fie trasmisibilă turbarea; uitaţi-vă la mine, amândouă bunicile erau coropişniţe turbate: eu sunt o persoană absolut normală. Gura! Nimeni nu vă roagă să-mi comentaţi spusele. Vă rog să dovediţi că e altfel decât spun, altfel vă dau în judecată! Tot omul – inclusiv eu – e normal, până la proba contrarie.

Vă plac poveştile cu sfârşit bun, ha? Las' că vă arăt io vouă, ce viaţa-i picnic? E grădină cu trandafiri? Ia uite-te la ei, ce-şi freacă labele de mulţumire!

***

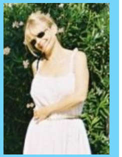
Acu' un an şi ceva, Sagit a făcut o achiziţie, un prieten yemenit; toată lumea i-a zis: „băi, ăştia nu-s oameni, sunt jumate om călare pe jumate vită"; dar neeeeee!, Sagit era îndrăgostită lulea! Ăla fusese însurat, acu' nu mai era, da' trebuia să-i plătească fostei şi fetei pensie alimentară, „nu-i aşa grav", a zis vaca noastră. Din una-n alta, Ronen – c-aşa-l chema (au yemeniţii ăştia chemare către numele de Ronen) – s-a mutat la Sagit, chiria o plătea ea, mâncarea tot ea, spăla şi călca; mă gândeam că, deh, la partea cu fututul musai să fie ceva super-ultra, sau la partea cu romantica, sau la amândouă. Numa' că iar eram în bară; da' de unde să fi ştiut, juna era tăcută ca peştele, da' tot ca peştele, fiert, cu ochii ieşiţi din orbite şi plină de coşuri pe figură. „*Hallo*, ce-i cu tine de arăţi ca sfânta Filofteia după ce-au tras-o ăia-n ţeapă?" „Păi", şi se pune juna pe bocit, „Ronen nu se poate culca cu mine, zice că miros urât... acolo... ştii tu unde! Şi m-am dus la câţiva doctori şi mi-am făcut tot felul de analize de ciuperci de tot felul, da' n-am nimica." Era rândul meu la rolu' de peşte-fiert-cu-ochii-pe-dinafară: „auzi, fata babii, şi când nu poate el să facă dragoste cu tine fără mască de gaze, şi până la urmă face, cum se termina războiul?" „Păi", zice ea, „termina-ntr-un minut jumate, cu încălzire cu tot." "Buuun, deci băiatu-i impotent şi nu ştie cum să ţi-o spună delicat, ba e şi măgar, că încearcă să dea vina pe tine; dă-i un telefon ex-doamnei Ronen şi-ntreab-o de ce-a divorţat."... Păi, hâr-mâr, că cum să facă ea asta să se coboare la nivelul ăsta etc. etc. Tikva e mai puţin delicată: a sunat-o ea pe exă; şi aia i-a zis că tipul e parazit şi impotent şi mincinos, de-aia l-a aruncat. Fericită de rezultat, Sagit

s-a dus şi i-a aruncat boarfele lui Ronen pe geam. Ce-a mai bocit ăla pe la uşă!... ca şi câinele soldatului. Da' ce-a mai bocit Sagit, în casă, de mila lui! Mi-a fost tare greu să împiedic furtuna stârnită şi să le potolesc pe femei, voiau s-o spânzure-n final.

***

Tot suntem la pagina diverse: nu v-am zis nimica nou; tot ce-a fost se-ntâmplă, tuturor, mai mult, mai puţin, mai des, mai rar, mai totdeauna! Nu săriţi! am zis, n-am dat cu parul! Da' ce-o să vă povestesc îndată nu se întâmplă tuturor; că, dacă s-ar întâmpla, apoi ar însemna că lumea e chiar total cu curu-n sus şi nu merită doi bani mărunţi. Pe-o parte-ţi zici că eşti sigur pe ce ai şi, într-o bună zi, bagi sama că aveai Fata Morgana şi că, de fapt, n-ai nimica. Bleah! asta da: e situaţie neplăcută total!

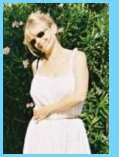
Rozit era măritată bine-mersi c-un religios moderat, de-ăla cu kipa croşetată: băieţi buni, de viaţă, ăştia merg la armată, se îmbracă normal, nu fac balamuc, păstrează numai tradiţiile poporului lui Israel, în limitele bunului simţ. Mai fusese măritată o dată, cu un român, ăla s-a cărat în State şi n-a mai venit, ea n-a vrut să plece după el, a rămas aici, au divorţat, ea a început să-şi vadă de-ale ei, până l-a cunoscut pe bărbatu-său de care ziceam, ăla demi-religios. Destul de în vârstă, fusese şi el o dată însurat, dar cine n-a fost o dată însurat? Măcar o dată! Ca să fii divorţat, musai să fi fost însurat. Nu toată lumea are norocul să fie văduv. S-au iubit, Rozit a rămas gravidă, s-au luat şi-au trăit fericiţi cât au trăit fericiţi. La un moment dat, ăla, bărbatul lui Rozit, a făcut infarct, nasol de tot: i-au pus nişte piese de schimb, corpul le-a respins, i-au pus altele, a stat în spital jumate mort cam cinci luni. Asta, de origine irakiană, moartă de curăţenie, şi-a trimis plozii la maică-sa, s-a pus pe dereticat peste tot – casă mare, două etaje –, când a ajuns la camera de dulapuri şi-a zis să trimită

din costumurile lui bărbatu-său la curăţat. A scos de prin buzunare şi-a dat de nişte scrisorele de dragoste, înflăcărate de tot. Că tare te iubesc, că tare te doresc, că eu tre' să fiu mereu în umbră, să-ţi vad casa şi nevasta şi copiii, că tre' să ne întâlnim numa' de două ori pe săptămână... – mă rog, toată lumea cunoaşte scenariul. Din una-n alta, din alta-n una, bărbatul o înşela temeinic de tot; da' nu cum credeţi, adică c-o blonda de-aia cu ţâţe mari, ci cu un bărbat. Asta poate să fie o bucată de trauma, aşa-i? Şi-a fost o traumă. Ăla trăgea să moară-n spital, deci nici explicaţii nu putea să-i ceară şi nici mutre să-i facă n-ajuta la nimica: un tip în comă e destul de indiferent la mutrele nevestei. Până ce şi-a revenit, a avut Rozit multă vreme să se gândească. Nu, nu s-a dus să cunoască amantul fericit şi nici măcar lui maică-sa nu i-a povestit, aia-i dintr-o periferie a Bagdadului şi acolo fututul la doua mâini – una bărbat, alta femeie – nu-i modern; Rozit risca să-l lase pe bărbatul ei nu numai fără bărbăţie, dar şi fără ochi. Vreţi să ştiţi cum s-a terminat? Nţ, nu vă credeţi deştepţi! Rozit s-a simţit mai puţin jignită decât dacă ar fi înşelat-o c-o femeie, ăla i-a explicat ceva şi ea a înţeles; ce era de înţeles, habar n-am, dar a înţeles ce-a vrut ea. Menajul ăsta ciudat continuă. N-am comentarii; comentaţi între voi, dacă vreţi!

14 Îmi place tare mult să stau cu voi la palavre, prietenii mei sunt interesanţi, prietenele şi mai şi, dar am şi alţii, la fel de interesanţi, colegi, şi-ăia vor să-i ajut, chiar şi pe post de raniţă engleză, nu gândeşti cu piciorul susţin ei, corect, gândesc cu picioarele, amândouă, deci am unul întreg – încă.

Să ştiţi o chestie: poliţiştii urăsc cadavrele, nu oricare, cele care mor în mod normal, la ele-n pat – sau la spital –, cu buletin de identitate şi viză pe paşaport, ca nenea doctoru', doi de fapt, zic c-ăi liber să zburde cu străbunii, ăia-s bineveniţi oricând.

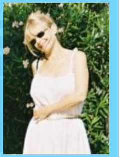
Soacrele pe post de cadavru-s adevărate comori, trebuiesc păzite straşnic. Habar n-aveţi! Când lui Bursteyn i-a murit soacra, nu s-a dezlipit de ăia cu îmbălsămările până n-a fost sigur că „scumpa lui“ nu-i gata împăiată pentru veşnicie. Îi era teamă să nu se scoale şi să zbiere la toată lumea, în special la el. Bătrâna avea un fel de alergie, cred: cum îl vedea, începea să ţipe. Nu e singura, jumate din populaţia infracţională din regiune ţipă când îl vede, şi-o ia la goană, soacră-sa nu putea s-o ia la goană: era-n cărucior cu rotile, de-aia se simţea obligată să urle mai tare. De fapt, asta era tot ce făcea în ultimii ani. Înainte însă-i mâncase viaţa bietului maior.

Poliţiştii urăsc cadavrele moarte de capul lor, în mod neorganizat, fără rude, familie ori cineva să explice care-i treaba. Normal, că de asta-s poliţişti – să vadă de ce-au murit cadavrele fără acte-n regulă –, dar sunt şi oameni tot în timpul ăsta, au voie să se enerveze, nu?

Poliţiştii urăsc şi muştele; ei, nu toate muştele, şi, la o adică, cine nu urăşte muştele? Însă poliţiştii o urăsc pe aia verde, de-i zice musca verde de sticlă: are ochii roşii, corpul verde, în rest e foarte neagră, cu ceva alb... Când vedeţi una de-aia să fiţi siguri că-s mai multe, multe de tot, şi un stârv în preajmă sau carne împuţită, de oricare. Scârba asta apare la o oră de la decesul omului, la şase ore de la decesul unui animal, la cam trei ore dacă lăsaţi carnea pe masă. Clar că nici cadavrele nu tre' să le lăsaţi pe masă.

Bursteyn şi Swisa au o problemă, mare de tot: pe-ăia de-i înhaţă-n viaţă îi mai înghiontesc, îi mai trag de limbă, da' nu se descurcă cu ăia care-au dat colţul. Băieţii şi fetele de la laboratoare nu se duc singuri, că habar n-au ce să ia de pe o floare, şi ai mei tovarăşi sunt numa' oameni de teren.

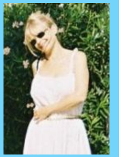
L-au găsit pe unul *kaputt*, în vila lui, la Cesarea, luxu' dracului şi ăla plutea ca o nimfă-n cămaşă cu dantele, Ofelia despletită pe apă, numa' că Hamlet se cărase

şi Shakespeare nu era pe fază. M-au târât pe mine să îl văd, parcă n-aveam ce face vineri seara, da' m-am dus: mă plictisesc deja de moarte. Băiatu' a tăiat-o de insulină, chimică, nu animală, aia animală nu se-aduce-n ţară, au fost câteva transporturi, da' s-au stopat. În piscina aia, mai degrabă o parte din piscină, jakuzzi era singur ca moartea lebedei şi, când au luat apa aia la întrebări, au găsit că n-a fost singur, ci c-o damă, că-şi lăsase dânsa ceva fire de păr şi ceva secreţii. Şi lebăda murită lăsase. Şi ceva obiecte de sado-mazo; acu' eu ce să vă fac dacă astea-s cazurile cele mai frecvente: sado-mazo? O să mă mut la secţia de călugăriţe şi-o să vă povestesc cum mor alea din abuz de sfântă lumânare! Gura! – deci –, că avem treabă. Ba chiar, dacă s-au uitat bine în apa aia ca-n oglinda lui Albă ca zăpada şi cei şapte piticoi, au văzut că două muieri fuseseră părtaşe la balul ăla. Bun şi-atâta. Au găsit şi locul unde l-au înţepat – în mână – şi chiar pe una din ele au depistat-o cine era, că era clar cine era, dar clar nu e chiar clar când habar n-ai cine-i şi musai s-o iei de la început. Era nevasta unuia cu bani, care, ăla cu bani, nu avea atracţie specială către sado-mazo, aşa că doamna-şi cumpăra serviciile de la o casă de domni şi doamne specialişti în poveşti de-astea. Plătea bine şi, cu asta, basta! Acuma să nu credeţi că era bătrână sau urâtă; nici una nici alta, dar chestiile astea grele de bătăi şi sugrumări nu-s pe placul tuturor, unii care-i plăteşti te mai sugrumă din când în când, dacă lucrezi la poliţie te împuşcă şi uneori te taie, dacă lucrezi la nebuni apoi te sugrumă, doar că fără intenţii erotice. Numai aşa: te sugrumă că aşa-i vine.

Acuma, să fac o paranteză: există bolnavi născuţi infractori, există cu adevărat ceea ce se numeşte fire infracţională, oamenii aşa se nasc. Dar asta-i cu totul altă poveste.

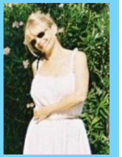
Asta-i o ţară anormală, v-am mai spus? Nu poate omul să studieze o crimă-două,

şi imediat musai să plece, că iar s-a umflat orzu-n Abu-Abu să se explodeze-n piaţa comunală. Şi l-au prins, neexplodat. Nasoală, faza asta! Tre' să-ţi pierzi vremea cu el; de obicei, în zilele astea, îs majoritatea tineri, 17–18 ani, de-aia de li se promite marea cu sarea şi 72 de fecioare; ăştia n-au văzut muiere-n viaţa lor şi nici n-au şanse să vadă, dacă Profetul zice că or să primească, apoi ei se explodează; ce primesc e cu totul altă poveste.

Bine, să revenim la oile noastre, oi perverse. Chestiile astea se fac în mod organizat... – alo! vă rog să ieşiţi din faza cu exploziile: am pus punct. Am revenit la doamna aia cu insulina care-avea bărbat cu bani.

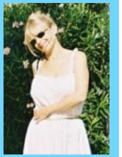
Bine, după ce l-au găsit pe ăla *kaputt* şi doamna a zis „odihnească-se-n pace", s-a dus cu altul la futut şi sugrumat, că doar nu era să postească pentru un curv mort. Da' – ghinion! –, şi-ăla s-a apucat de insulină; probabil că aveau toţi chemare insulinică şi nu-şi dădeau seama. Doi morţi la curu' doamnei şi fără sticla de rom – cum zice-n cântecul ăla –, era deja prea mult. Băieţii s-au 'nervat şi-au intrat în şefa de bordel masculin; hei! n-o să mă credeţi, dar nu era de loc rusoaică, era una din Africa de Sud; ăia de-acolo au experienţă. Când nu fac nimica – şi asta-i starea lor generală, a albilor –, se duc şi beau de sting şi fac schimb de perechi; adevărul e c-ar schimba ei de tot, da' n-au pe ce, aşa că le mai trimit pe unele-n Israel să se scape de ele. Bursteyn şi Swisa, când se-apucă de balamuc, apoi ştiu să-l facă: i-au luat ăleia – cu distincţia şi delicateţea lor cunoscută – computerul şi toate aparatele de înregistrare. Cred că i-au scăpat ăleia şi câteva şuturi, da' pe tăcute. Pe urmă au luat ei câteva şuturi, de la băieţii cu aparatele, că au urmat ăia să cureţe sunete de sunete şi voci de voci şi să scotocească-n computere, de ochii le-au ieşit. Pe urmă s-au dus cei doi preteni ai mei la tipa aia cu bărbaţii şi cu insulina acasă şi-au făcut acelaşi lucru; şi iar nu era

nimica anormal, da’ era ceva anormal în computerul bărbatului ei şi anume că ăla şi-o trăgea c-o tipă care era de profesie curvă. Şi-aici a fost Swisa-n dilemă: că de ce să şi-o tragă c-o curvă străină, când are el curva lui acasă? Da’ a rămas cu dilema. Când l-am adus pe soţul doamnei, ăla a zis că-i place curva; da’ curva, când au adus-o şi pe ea, a zis că ea-l iubeşte pe domnul soţ ăla şi că ar face totul pentru el. Şi Bursteyn s-a dat insinuant că, cică, cam face totul şi încă pe bani buni, la care fata i-a rânjit în nas şi s-a cărat la ea acasă. Dar tot rămăsesem cu nişte floci şi ceva urme-n baia aia specială şi n-aveam cum să le scociorâm, că, dacă am vrut să-i dăm lui aia, apă’ n-a vrut şi-a refuzat să dea sânge sau orice probă de salivă sau celule. N-am reuşit s-o convingem şi o probă furată nu se primeşte-n proces, că suntem ţară democratică, pe dracu’ să ne ia.

Or, din una-n alta, am aflat că doamna care şi-o trăgea cu soţul doamnei care şi-o trăgea cu ăia doi morţi de insulină şi-a tras-o şi cu ăla mort primul în cada specială. Iar au luat-o la întrebări, da’ ea a zis că l-a – pardon! – futut şi s-a cărat, lăsându-l fericit în păscutul de nişte haşiş. Acuma, iar s-a umflat ovăzu-n Bursteyn şi iar s-a dus la tipa aia cu casa de bordel şi i-a zis că iar are ordin de percheziţie; şi, când au percheziţionat mai adânc, au văzut ei că doamna tanti de curvi era diabeticală şi folosea insulina chimică. Iar dă-i cu poceala; da’ aia nici usturoi n-a mâncat nici insulină n-a injectat. S-a dus Swisa şi s-a pus pe capul ălora de la noi, la computere, şi ăia, în disperare de cauză, au lăsat dracu’ toate bombele din net şi iar au luat computeru’ ăleia la purecat.

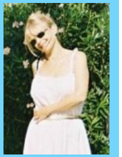
Şi-au găsit cum că doamna insulinică şi doamna care se pompează cu domnul doamnei cu ăia morţi au legături de curvărie. După ce-au dansat hora unirii şi-a fericirii-n curtea sediului, au sărit băieţii-n maşină, au pus becu’ ăla de se-nvârte – Bursteyn, ca de-obicei, era jumate atârnat pe-afară – şi dă-i şi fugi, să prindă femeile alea cu

insulina. Numa' că, pe drum, unu' le-a stricat fericirea: telefonul a zis „Bleaaaaaaaaaa-Bleaaaaaaaaaaaaaaaaa“, şi o persoană galantă de-i zicem noi şefu' i-a anunţat să facă stânga-mprejur pe toate patru picioarele, că doamna nevastă a ălui, adică aia căreia i-au murit doi amanţi deja, e şi ea murită sugrumată, probabil în elan de amor creator. Înjurăturile lui Bursteyn şi Swisa au oprit circulaţia şi-au scos din grevă nişte tipi care nu-şi primiseră salariile vreme de doi ani. S-au dus ei să vadă moarta şi, cu ochiul lui de şoim, a văzut Swisa că şi-aia, pe lângă că-i sugrumată, e şi înţepată; la patologie s-a văzut că şi-asta şi-a făcut insulină de nebună ce era. Şi ăia de la laborator au văzut, în filmul de la societatea de pază, că aia care era prietenă cu şefa de la curve a intrat în casă. Eu tocma' discutam prieteneşte cu unu' despre cum se albesc banii şi el îmi povestea mie ce interesant este, când a trebuit să-i pun cătuşele şisă-l trimit înapoi, că şefu' a vrut neapărat să mă duc cu cei doi nebuni s-o arestăm pe tipa aia, ştiţi voi care, c-am obosit să tot repet... mai orientaţi-vă şi singuri, ce naiba!

15 Da, cu durere-n suflet a trebuit să mă despart de domnul acela distins care făcea o meserie cinstită şi să plec, că, deh, mă aştepta lume mai bună, mai multă şi mai serioasă. Dacă femeia aia cinstită s-a comportat aşa câhhhhh şi trebuie s-o arestăm, apoi musai să mă duc.

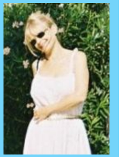
Şi am descins noi *in corpore*, în carne şi oase – în cum vreţi voi să fie – la doamna-n casă. Nu că n-a fost bucuroasă de oaspeţi, a fost foarte bucuroasă; după ce un coleg i-a dat un ghiont c-a vrut să fugă nu ştiu unde, a zis că vrea să se îmbrace; ăia, de băieţi buni, m-au trimis pe mine; adevărul e că era cam dezbrăcată şi părea normal, fiindcă l-am găsit la ea în dormitor pe bărbatul ăleia de zăcea sugrumată prin insulină. De nervoasă ce era, tipa a sărit şi m-a muşcat. Da' zdravăn de tot, de mână.

Asta-i ţară călduroasă, normal că n-aveam paltonul pe mine, da' mânecă aveam, cam pe jumate – asta a ajutat să nu turbez, dar şi la altceva... Cum v-am spus, doamna-n cauză a refuzat din tot sufletul şi din tot avocatul să dea epiteliu, amprente ori ceva care să determine că urmele din băiţa primului insulinizat ar fi al ei; muşcându-mă pe mine, a lăsat toate urmele astea, deci n-a fost nevoie decât să-mi scot bluza şi să-i las pe cei de la laborator s-o purece şi să şteargă mâna mea cu chestiile alea ale lor. Povestea venea cam aşa. Ea lucra, asta înţelegeţi, la cealaltă, care avea bordelul de curvi şi curve sado-mazo, dar, în acelaşi timp, se composta cu bărbatul ăleia care se composta cu cei doi insulinici, şi-l mai şi iubea pe bărbatul respectiv. I s-a năzărit că ăla de-l iubea e tare supărat că nevastă-sa-i cheltuieşte banii cu băieţii veseli, de-aia i-a omorât pe ăia cu insulina pe care-o furase de la şefa de curvi/curve. Dar, când s-a lămurit că cel mai simplu era, nu să omoare oamenii ăia, ci să taie răul de la rădăcină, adică să stârpească elementul din faşă, a rezolvat direct cu făptaşa, a terminat-o pe ea, pe nevastă. Ca orice femeie îndrăgostită şi turbată, a gândit că ăla, soţul, o să fie mulţumit. Ăla chiar a şi fost mulţumit, da' numa' puţină vreme, că după aia s-au dus la puşcărie, amândoi. Acuma, să nu cumva să credeţi că cineva m-a mângâiat părinteşte pe frunte sau pe păr sau pe ureche să-mi zică: „vai! ce rău îmi pare că te-a muşcat nebuna şi ce bine-mi pare că i-ai prins pe toţi". Da' de unde! Gloria nu e pentru ăştia mici, e pentru ăia mari: tot felul de şefi şi patoloage sclifosite.

Mare lucru să tai un cadavru în bucăţi! Eu despic un pui în trei minute, de nu mai rămâne nimic din el. S-ar putea ca asta să fie problema, că ăia-i lasă totuşi destul de întregi să-i mai recunoască cineva. Puiul meu nu se mai cunoaşte ce-a fost, numa' bucăţi de carne, fără oase, piele şi nici un semn de recunoaştere.

Da, da' m-am gândit c-aş fi bună-n meseria de „curăţitor". Ştiţi ce-nseamnă asta?

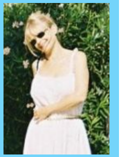

Dacă nu ştiţi, interesaţi-vă!

Da' nici patoloaga nu-i chiar perfectă.

Dacă e să mă supăr, o să vă povestesc cum l-au trântit pe-un rabin pe jos, de-a explodat. Era un rabin gras. Cu chiu cu vai au acceptat ăia ai lui, cu perciuni şi capoţel, să le dea voie să-l patologească, da', cum murise într-o chestie ne-kosher, a fost musai, numa' că au promis să nu-l hăcuiască, ci să-l taie artistic. Că Dumnezeu are-o problemă de logistică: n-are nervi să-i îmbuce pe toţi la loc. Acu' cred că şi-a dresat nervii, de când cu exploziile, da' asta era între cele două Intifade. Pe scurt, l-au adus la patologie pe rabinul mort, cu alt rabin viu, medic, să-l păzească să nu-l fure – pe ăla mort – şi cu poliţişti, cu Bursteyn şi Swisa şi, dacă tot era să fie chef, şi cu mine, ca martie-n post. Patoloaga şi cu rabinul s-au apucat să vadă ce ascunde mortul şi poliţiştii ăia doi mari s-au cărat, că-s sensibili la mirosuri. Cică ei n-au chef să miroasă ce nu-i musai. Da' eu am stat, că de mult vroiam să văd cum bagă careva cuţitul într-un rabin... L-au terminat pe partea din faţă şi acu' să-l întoarcă pe burtă. Draci! Şi gras şi mort. Nimica mişcă! Au tras de el în sus şi-n jos, în dreapta şi-n stânga, până când au reuşit să-l întoarcă pe-o parte. Stătea aşa-n echilibru şi de-odată, brusc, „baaaaaaaaaaaaaaaaang!“, s-a prăbuşit – era mai lat ca masa –, s-a dezechilibrat şi „fleoş!“, pe ciment, şi „pfffffffffffffff-pleosc!“, s-a spart. „Fsssssssssssssss!“, au ieşit toate gazele din el; „pleaci, pleaci, pleaci!“ au căzut bucăţele-n toate părţile. Ăla, rabinul doctor, a fugit, smulgându-şi perciunii de supărare şi patoloaga şi cu mine am adunat o oră bucăţele de rabin de pe pereţi. Mare tragedie! Am crezut că o să debarce brigăzile de comando ale religioşilor şi-or să distrugă institutul.

Da' l-au cusut vreo cinci inşi la loc şi apoi a trebuit să-l vopsim; am ajutat şi eu – c-am făcut la şcoală primară un curs de zidărie – şi pe urmă unul de la machiaj; aşa de

pricepută eram că ăia, profesorii, mi-au zis că-s bună de machiat... morţii. Recunosc, au avut dreptate. Tipul a ieşit ca o mireasă după ce-a băut vreo şapte tequille: rumen, frumuşel şi cu părul vâlvoi.

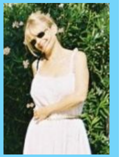
Şi-au mai explodat-o pe una, da' aia săraca era aşa plină de gaze că era clar, mai devreme sau mai târziu, musai să se fi desfăcut în bucăţi. S-a comportat conform aşteptărilor. La institutul patologic sunt şobolani şi au adus şi pisici, că şobolanii rodeau cadavrele, pisicile rodeau şobolanii: asta-i scara aia naturală, a hranei. Da' când a explodat biata femeie era pisica-n treacăt, a fost tare supărată că au căzut pe ea bucăţi. Ziceau ăia c-a scuipat de scârbă pisica vreo două zile şi s-a cărat de la ei.

***

Cred c-ar trebui să vă imaginaţi: eu am şi viaţă personală, nu numai muncă. Cel puţin aşa susţin; însă, când muncesc, n-am viaţă personală. Cred că n-am timp de asta.

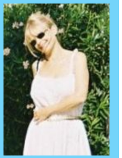
Mă uit în jur. Lumea trăieşte în adevăratul sens al cuvântului. Fuge după cumpărături, duce de dimineaţa bieţii copii la grădiniţă, la şcoală, la doctor, fug să plătească aia sau ailaltă, se ceartă cu vecinii, se bat cu soacrele, tânjesc să fie singuri, măcar o zi, măcar jumate de zi. Şi dacă-i spun unuia cu atâtea lucruri pe cap, că, şi eu – care-s singură – tânjesc să fiu singură, mă ia la palme: că sunt obraznică şi exagerez!

A fost careva din voi vreodată poliţist? Dacă da, atunci ştie despre ce vorbesc. Dacă nu, să tacă din gură. E fantastic să te trezească din somn copilul, să stai să-l adormi şi să dormi lângă el. Da' e nasol de tot să te scoale din somn, la două noaptea, că cineva a omorât copilul alteia. Sau bărbatul, sau nevasta. Sau să alergi o săptămână după cineva dispărut şi să-l găseşti, da' făcut bucăţi sau ciuruit de gloanţe...

Nasoală faza, doamnelor şi domnilor! Poliţiştii sunt de toate. Duhovnici, funcţionari, dezgropători, Zidul Plângerii şi zidul pe care se scuipă, când ceva nu-i în regulă. Mameeeeeeeeeeeee! – nu vă daţi copiii să se facă poliţişti...

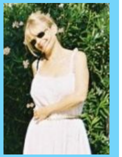
16 Când coboară din turnul ei de zarzavat, patoloaga îmi povesteşte diverse chestii, de la ea, de la altă muncă a ei, nu aia a noastră comună cu morţi împrăştiaţi şi tipe muşcătoare, povesteşte de la bolnavi. Azi s-a amuzat povestind că unul a cerut un milion de nu ştiu ce – dacă am înţeles bine, dolari – pentru traducerea unei cărţi cu una, Camelia; pe-aia o loveau visele şi, dacă făcea ce vedea-n ele, apoi câştiga nu ştiu ce în marketing. Şi-a câştigat tânăra Camelia o grămadă de parale cu viziunile. Mi-a mai zis că ea, patoloaga, are-o pacientă, la ospiciu, aia-l vede pe tăică-său în perete şi vorbeşte cu el – au discuţii libere –, şi, când ăla-i spune că să fie rea, apoi dărâmă casa şi schilodeşte oamenii, când îi spune să fie bună, sare-n cap peste alţii. Asta n-are diferenţele între bine şi mai bine. I-am zis patoloagei să ia notiţe; dacă tac'su lu' aia ne dă un sfat cum să facem ceva bani sau măcar cum să punem de-o pace-n Orientul Mijlociu? A zis că are un caiet plin de sfaturi, şi de la bolnavi şi de la cei sănătoşi, că nu-i nici o diferenţă. Numa' de stil. O pacientă i-a zis că Sharon şi Arafat sunt ca doi plozi construind castele de nisip şi – de-ai dracu'! – îşi dărâmă unul altuia castelul, că, dacă ar pune mână de la mână, ar face împreună o frumuseţe de castel. Unul sănătos i-a zis „ce pula mea nu se-mpacă ăştia să ne fie bine la toţi?". Şi cam tot aşa. Diferenţa dintre nebuni şi ăia care se cheamă sănătoşi – deşi eu am mari îndoieli în privinţa asta – este că, dacă un nebun are-o halucinaţie, că cineva îi spune să facă ceva, bun sau rău, nebunul face. Pe când unul sănătos face numai când cineva-i spune să facă un rău.

Cu patoloaga habar n-ai care-i povestea: pare bine dispusă, glumeşti cu ea, şi-ţi arde una de leşini; altă dată parcă-i plouă-n cur şi, când colo, declară că-i fericită! Nici nu-i de mirare, cine se face psihiatru şi patolog de-odată? Mi-am băgat nasul prin dosarele de la munca aia a ei, cu nebunii şi măslinele[3]: să ferească Dumnezeu! Sunt cam cinci lăzi de dosare: încă nu s-a hotărât care secţie – adică din ce oraş – merge acolo să-i ancheteze pe-ăia direct şi pe loc, poliţia de la noi sau aia din Tel-Aviv. Oricum, nu-i invidiez. Pare o groapă cu lei şi cu cadavre. Nu, cadavrele miros frumos. E un împuţişag grandios. Dacă poliţia scoate afară, la ziare, apoi jumate de ţară ia foc, cel puţin jumate. Da', ce-i asta, treaba mea?

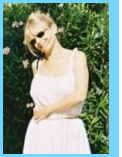
Tot caut o poveste romantică, ceva de dragoste, of şi dor, sau de dor şi dragoste, nu găsesc decât poveşti de of şi cu off. Oi fi eu o persoană pesimistă? Cred că nu. Sunt optimistă-n fond. Acuma-s puţin şchioapă de-un picior şi puţin muşcată bine de-o mână de căţeaua aia insulinică, dacă eram pesimistă mă trânteam în pat să zac. Da' nu zac, mă agit. Sunt *vis à vis* de un dosar mare de tot. Un tată care şi-a violat fetele, amândouă, una de la 7 ani şi alta de la 9 ani, că aia de 9 ani era mai mică şi era ocupat cu cea mare. Mama care probabil a ştiut ceva sau mai multe n-a mai rezistat şi l-a omorât pe tată tocmai când se pregătea s-o înceapă pe fiica cea mai mică. A luat puşca băiatului care venise-n permisie din armată şi a descărcat-o-n tată. *Legitim*, am zis în sinea mea, la fel cu toată populaţia civilă. *Legitim*, îmi zic şi-acuma. Dar şi mai legitimă-i întrebarea „unde-a fost doamna mamă de s-a trezit aşa târziu?“. Argumentele ei sunt posibile, probabile, oarecum acceptabile. Dar, totuşi... de ce n-a făcut asta la prima fată, la a doua, ce-a aşteptat? Sigur că-mi lipseşte înţelegerea:

[3] Hana Fratu **Matty ve šivat ha-zeitim** *Matty şi cele şapte măsline*, Arieh Nir Publishers, Kfar Saba IL 2004 (în ivrit). [n.ed.]

dacă era vorba de copilul meu îl omoram imediat, adică imediat ce aflam. Problemele astea moralo-filozofice mă omoară. Mă uit la colegi, bărbaţi: n-au atâtea sentimente-n ei. De exemplu, când le-apare-un tip violator, îl rup în bătăi. Sau unu' de-ăla de-şi bagă mâinile unde nu trebuie, fără ca femeia să vrea. Îl jupoaie şi-l bagă-n cuşca cu de-ăia răi. La fel cu cei care se ating de copii, pedofili sau cu tentative de pedofili. Da-s blânzi cu hoţii şi cu drogaţii la fel. Mereu îi întreb: „şi dacă femeia aia minte? şi dacă nu-i aşa?". Se holbează la mine cu stupoare. Pe urmă dau din mână a lehamite, în sensul de „ce ştii tu?". Dacă minte, nu-i o problemă; dar dacă nu minte şi lăsăm liber un violator, sau un pedofil? „Pentru bărbaţi", îi întreb, „există numai alb şi negru? nu există gri? – adică răzbunare?" Una din aia de se declară violată să vrea să se răzbune? Sau una, deranjată sexual, să o fi făcut de bună voie şi să zbiere după aia din diverse cauze?

Dilemele meseriei: cine dracu-i vinovat şi cine nu-i vinovat? Un criminal îl prinzi până la urmă; dacă ai minte şi el are-un avocat prost mai şi recunoaşte fără proces. La fel un hoţ, chiar şi-un pedofil, dar cum rezolvi dilemele deranjamentelor sexuale? Ştiţi voi care este diferenţa dintre viol şideranjament sexual? 2 cm în vagin. Şi nu neapărat cu penisul. Poate să fie şi cu mâna, un deget, doua, trei, patru. Care-i diferenţa sau unde-i diferenţa dintre compliment si propunere ruşinoasă? Dacă eu am pică pe şef şi, ca să-i stric ziua, mă plâng că mi-a făcut propuneri ruşinoase? Mi-a făcut sau nu mi-a făcut, iese aşa un tămbălău, că ăluia nu-i mai trebuie nimic vreme de câţiva ani. Aşa l-au distrus pe-un ministru la noi. Omului îi plăcea să fută. Corect, arătaţi-mi om să nu-i placă să fută. Când a fost mare ştab în armată le-a futut pe toate soldatele, aşa-i în armata israeliană. Pe urmă, tipul a ajuns şeful statului major, a ieşit din armată şi s-a băgat în politică. Astea toate pe la 56 de ani. Divorţase de nevastă şi era însurat

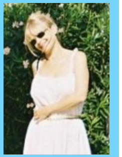

cu una de 26 de ani şi-avea un prunc. I s-a urcat urina la creier şi-a vrut să se facă prim-ministru; era-n perioada de Clinton cu Monica, au prins şi ăştia sistemul şi una s-a dus să se plângă c-a futut-o fără să vrea ea sau a încercat. Pe scurt, l-au zburat de peste tot. Procese peste procese, că şi-au amintit şi altele cum le-a pus cu cracii-n sus acu' 1500 de ani. Până la urmă, când a terminat-o cu cariera politică, l-au scos nevinovat. Nevasta l-a lăsat, deh...

Ajunsă-n punctul ăsta de profunzime totală şi neînţelegere a naturii umane, cred că-i cazul s-o dăm pe ceva mai serios.

***

Tikva e în totală depresie, dezamăgită şi furioasă. Directoarea aia turtită-n maşină a revenit la muncă. „Yemeniţii ăştia-s de oţel", se văicăreşte Tikva, „tragi în ei cu puşca şi se ridică, iară tragi, iară se ridică; nu înţeleg ce-o ţine-n picioare pe asta." „Disperarea", îi răspund eu. „Disperarea, pe dracu' – zbiară Tikva –, asta-i o curvă, nu e în stare să fie disperată". Degeaba încerc să-i explic marocancei că natura umană e mai vastă, înjură ca un marinar în permisie şi blestemă ca o babă lovită de-un cal chior. Vrea neapărat s-o vadă pe aia moartă. „OK, zic, şi după ce moare, ce-o să faci?" Întrebarea pare s-o deruteze. După câteva clipe de gândire răspunde: „o să caut pe altcineva să-l urăsc". E şi ăsta un punct de vedere. Între timp, îmi dă dispoziţie să o bag pe directoare la puşcărie fiindcă nu-i dă schimburi cu mulţi bani; când întreb de ce, îmi răspunde că aia nu i-a dat 6 săptămâni să lucreze de *shabbat*, asta se plăteşte 200%. O întreb dacă n-a făcut schimb de tură cu colegele şi-a lucrat *shabbat* „Păi", zice, „sigur c-am lucrat *shabbat*". „Păi", zic, „atunci eşti tâmpită! Dacă nu ţi-a dat, însă tu ai lucrat, ce-ai pierdut?" „Nimica", zice. „Bine, atunci de ce urli?" „Păi, fiindcă nu

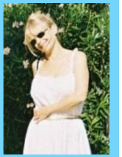
mi-a dat să lucrez *shabbat.*“ Aşa am continuat jumate de oră. Înţelegerea nu e partea puternică la marocani. Până la urmă s-a supărat pe mine că nu vreau s-o ajut. M-a băgat în pizda mamii şi m-a complimentat de curvă. Bun şi-aşa! N-am nici un motiv s-o contrazic, habar n-am ce părere ar avea mama de trimitere. Oricum, nu-i cazul să-mi fac de lucru cu ea la ora asta, sper că doarme.

Şi Tzipi e în depresie, trebuie să-şi mărite fata şi, în loc să se gândească la nuntă, se gândeşte tot cum de n-au reuşit ele s-o lichideze pe directoare. Cred că ar trebui să organizeze un complot şi să arunce locul în aer; ar rezolva o groază de probleme, prima şi cea mai importantă fiind aceea de-a se linişti dracului. Se văicăresc că nu vreau să le ajut. N-am cum, într-un sistem impotent, nu rămâne de folosit decât forţa muşchilor sau răbdarea. Toate nebunele astea n-au forţa muşchilor şi răbdare au cât nişte pisici care se spânzură. Oricum, n-aş vrea să fiu acolo când Tikva dă, din nou, nas în nas cu aia. Deşi mi-ar părea rău să pierd spectacolul. De obicei, când aia-i zice lui Tikva „te rog să intri la mine-n birou“, Tikva-i răspunde „ba tu să-mi intri-n pizdă“, la care aia n-are replică. Poate, mă gândesc, să le bag lucrătoare la poliţie, ca pe o secretă de-aia. Da-s şi susceptibili, nu vor să angajeze oameni noi. Sau s-o fac pe Naomi agentă, deşi-i prea proastă, poate Gila.

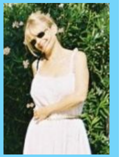
Mâine musai să mă duc la doctor, cu picior cu tot, cred că-n curând, dacă altcineva nu face treaba aia de musai să fie făcuta, o să mă duc nod în papură, cu câţiva chelioşi după mine, da’ poate am noroc. Dacă o să şontorogesc bine, am şanse să rămân la vatră.

Nu ştiu dacă chiar îmi place Argentina. Ăia-s nebuni şi suferă de teoria conspiraţiei.

Am mai fost acolo.

17 Acu' am ajuns cărăuşul patoloagei, avea nevoie de-un borcan de la patologie şi eu tocmai mă aflam pe-acolo, ca l-au adus pe unu' de-al meu, nu se simţea prea bine – între noi fie vorba, se simţea rău de tot, adică era mort, da' să-l lăsăm. I-am luat patoloagei scârba de borcan plin de ceva ce foşcăia într-o zeamă roz şi două hârtii în care îi explicau cine se zbânţuie acolo, nu m-am interesat că am altele pe cap; da', vă zic eu vouă, să nu vă pună dracu' să vă duceţi la asta acasă! Nu era la ea acasă, ci la tac'su şi mumă-sa, numa' ce-am intrat şi-am dat nas în nas c-o târâtoare, un fel de godzilă prost dezvoltată; aia stătea la soare – făcea plajă, vezi-doamne –, a întors numa' un ochi de-ăla-n direcţia mea şi mi-a tras una cu coada – cred că are-o coadă de vreo 20 kg – şi m-a pocnit fix pe ciolanul împuşcat. *Fă – dracu' s-o ia pe mă-ta –, ia dinozaru' de-aici că-l mănînc de viu!* Da' cine să-l mişte, că ăla parcă râdea de mine, şi-avea o grămadă de dinţi, mult mai mulţi decât aia care m-a muşcat de mână. Da' era imposibil să-l ocoleşti: dădea din coadă la un capăt şi rânjea dinţii la capătul ălălalt, am preferat să sar peste animal; a sâsâit după mine şi-a şi grohăit urât, da' i-am zis ceva de pizda mă-sii. Nici n-am scăpat eu de pericolul ăla întins la soare c-am ajuns la uşă; lângă uşă, altceva stătea la soare – cred că era un şobolan superdezvoltat –, am tras un răcnet de-a dispărut urgent, scuipând ca o pisică; m-am gândit: *ia uite a dracu' şobolanu', a învăţat să se poarte pisiceşte ca să mă inducă în eroare*; voiam să-i trag un glonte, că eram cu mâna pe pistol, când, din casa aia a ororilor, se aude un glas „oreez – iar oreeeeeeeez – dă-l dracului de oreeeeeeeeez!“. *Ups, acu' am picat direct în ceartă domestică: cineva se pregăteşte să asasineze pe altcineva cu orez, mai bine să fiu pregătită.* Cu pistolu-n mână, am sunat la uşă *Baaaaang-baaaaang!*; exact aşa sună la mânăstire, la călugării ăia tăcători, ceva ce-ţi poate îngheţa sângele-n vine. Vocea cu orezul iară a ţipat „Jenicaaaaaaaaaaaaaa, Jenicaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, e

un idiot la uşă!“. Mă gândeam: *Acu' ce-o să se mai întâmple? Vine Jack Spintecătoru', deschide uşa şi-l omor.* Dar n-a fost aşa; uşa s-a deschis cu forţa şi-un tip în vârstă a zbierat „v-am mai spus să nu folosiţi clopotul ăsta de cimitir...“; când m-a văzut, a lăsat fraza neîncheiată: „Pe cine căutaţi?“, a întrebat. Văzând pistolul, s-a redresat: „Ăia cu drogurile stau o stradă mai încolo, dragă doamnă.“.

Eu eram în vrie deja. „Dacă nu vreţi să vă bălăngăne-n cap, domnule, de ce nu schimbaţi soneria!“

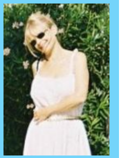
„Păi, alta nu se aude-n mausoleul ăsta; de-aia am pus asta: scoală şi morţii din somn.“

„Şi dvs. aveţi morţi în casă?“, am întrebat.

„Nu, nu încă“, a zis, uitându-se peste umăr.

Din spatele lui au apărut, deodată, patoloaga şi maică-sa, nu ştiu exact pe care din ele pusese ochii la fabricatul de cadavre, dar, dacă ar fi fost să asculte de-un sfat profesionist, apoi pe amândouă.

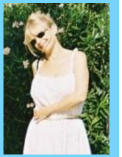
„Intră, te rog“, a zis patoloaga, uitându-se mulţumită la borcanul roz şi nebăgând în seamă pistolul, de parcă să-i intri-n casa părinţilor cu flinta-n dinţi era chestie de rutină. M-a poftit într-un salon de mărimea arenei ăleia unde dansează caii, la Viena; taică-său s-a aşezat într-un fotoliu foarte mare, din piele, în spatele unei mese cu o grămadă de cărţi pe ea şi cred că, din momentul ăla, am încetat să mai existăm pentru el. Maică-sa, după ce-a făcut câteva încercări să vomite pe borcan, a fugit, ameninţată cu moartea, şi eu am fost invitată să stau. Am stat, da' ceva de sub mine a început să înjure groaznic. N-am văzut canapea să înjure şi-am sărit în sus. Tatăl a zis: „Ţi-am spus că nu-i normal ca un papagal să doarmă sub pernă, pe canapea; până la urmă o să-l strivească cineva cu fundul“. Într-adevăr, stătusem pe-o pasăre foarte frumoasă

care, înfoiată de nervi, a continuat să mă înjure şi s-a cărat lângă o alta – tot aşa ca ea de frumoasă – şi-au început să înjure amândouă. „Nu-i băga în seamă – a zis patoloaga –, ăştia-s tâmpiţi.“ Nu te poţi duce-n casa omului şi să-i jigneşti animalele, aşa că n-am aprobat-o şi nici n-am contrazis-o.

Am vorbit noi de ce mai e la lucru, de ăla mort care aşteaptă la patologie, de ce se mai întâmplă la ea la spital, când s-a auzit iar un zbierăt de indian scalpat în acelaşi timp cât e şi castrat: „Daaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaan, vino la masă!“ O altă voce, de data asta de bărbat, a răspuns, de undeva de de-asupra mea – parcă eram eu Moshe şi Dumnezeu îmi spunea ceva, aşa suna –: „Viiiiiiiiiiiiiiiiin, termină să urli, mama!“.

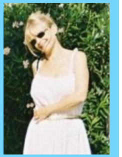
Pe scări a coborât un frumuşel blonduţ, cu ochi verzi şi de înălţime numa' bună, cu muşchi peste tot, da' numa' cât trebuie – de-ăla de-i bun de dezbrăcat –, da' muuuuuult, mult prea tânăr pentru mine. Mi-a ras o privire absentă şi s-a cărat înspre acolo unde zbiera maică-sa. Era îmbrăcat de ieşit în târg. „Ăsta-i frate-meu, Dan“, a explicat patoloaga şi-a continuat să facă ochi dulci viermilor din borcan. În acelaşi timp şi aceeaşi ordine de idei, îmi povestea de nişte tipi de la nebuni. Am primit o cafea cu adevărat bună şi-un maldăr de prăjituri ochioase, când uşa s-a deschis – de parcă un vânt o izbise dinafară – şi-a intrat un tip imens, blond, cu părul vâlvoi şi barbă, îmbrăcat într-un maieu fără mâneci şi ginşi, care târa-n braţe dinozaurul de la soare. L-a pus delicat pe-o placă din perete – cred că l-au împăiat între timp –; ăla, dinozaurul, zăcea nemişcat şi cu ochii-nchişi, ca o muiere după orgasm. După el şi balaur, a intrat o femeie – tot blondă şi frumoasă – şi două bucăţi fetiţe, la fel de blonde şi frumoase. Toţi s-au cărat în bucătărie, cred. „Ăsta-i frate-meu, Lio, cumnată-mea Camelia şi nepoatele Carola şi Yael.“ Tipul mare şi cu mult păr a revenit din bucătărie

cu jumate de varză-n bot, s-a prezentat şi s-a trântit lângă mine pe canapea. „Ai grijă, ăsta-i antropofag“, a explicat patoloaga. Ăla cu varza a rămas cu ochii zgâiţi în ţâţele mele. Nu l-am băgat în seamă, speram numa’ să nu mă muşte, că era tocma’ mâna întreaga-n partea lui. Cele două fetiţe frumoase au venit c-o tavă, pe tavă erau bucăţi de friptură, cele două păsări au apărut şi ele şi s-au aşezat să mănânce friptura. Dracu’ a mai văzut papagali mâncând friptură din tava! – da’ se pare că e o casă destul de ciudată... Un cutremur a zgâlţâit casa ciudată; nimeni nu s-a formalizat, în afară de mine. „Nu te speria – zice patoloaga, – Scârba (ăsta era numele pterozaurului) a sărit de pe cornişă.“ „Aha – zic –, voi, când aţi construit casa, s-a gândit cineva la asta?“ „Nu, nu la asta, da’ mama are-o grămadă de prietene de calibru greu – alea tot se prăbuşesc şi zgâlţâie totul –, le-am luat pe ele-n calcul.“ Lighioana a venit şi ea să mănânce friptură. „Da’ salata nu le dai“, am întrebat eu, chipurile ironic. „Nu – a răspuns ăla cu varza –, salata le face rău, fac diaree.“ Mai lipseau vreo doi de-ăia să se bălăngăne-n trapez şi zidul morţii, că-n rest erau cam de toate acolo; se pare că eram *clown*ul de serviciu: toţi se amuzau copios văzându-mă cu ochii holbaţi, învârtind capul de la un animal la altul.

„Arată ca-n desene animate, prietena ta“, a zis una din fetiţe. „Ba, ca dintr-un film de groază“, am replicat eu. „Vino mai pe seară – a mormăit ăla cu barba şi varza –, atunci au mătuşile cu mama zi de cărţi, aia-i adevărata menajerie. Pe viaţa mea, jur că n-ai văzut aşa ceva!“

Undeva a început să sune un telefon. „Mamaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa-aaaaa! telefon!“, s-a auzit o voce din bucătărie. „Cine-iiiiiiiiiii?“, a răspuns mama care deja era în alt capăt al arenei, se pare. „Maricaaaaaaaaaaaaaaa!“, a răspuns vocea din bucătărie.

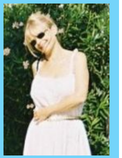
„Daaaaaaaaa, Maricaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!“, a tras mama familiei un răcnet. „Marica asta-i surdă“, mi-a explicat patoloaga.

„Daaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!“, a continuat mama familiei. „Eu ţi-am spus, dragă, să nu vorbeşti cu ea, că e una din alea de nu-i rămâne nimica-n gură, ci totul scuipă afară, înmulţit cu patru, şi că, de proastă ce e, l-a înmormântat pe bărbatu-său la cimitirul cu etaje, să stea ăla la balcon ca Julieta, să se uite pe stradă cum se pupă lumea, că neam de neamul lor au fost curve şi codoşi; da’ tu o ţii pe-a ta şi nu bagi de seamă cine-ţi intră-n casă şi cu toate scroafele eşti drăguţă...“

„Hooooooooooooooooooooooooooooooooooo!“, a urlat tatăl familiei, aruncând înspre mama familiei şi telefon o carte imensă, îmbrăcată-n haine verzi; cartea s-a prăbuşit foarte aproape de locul unde fetiţele blonde, cei doi Ara şi târâtoarea mâncau friptură. Alea, fetele, au început să plângă, păsările să înjure, brontozaurul să grohăie, ăla cu varza să strige „linişteeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee!“, mama fetiţelor, Camelia, a ieşit din bucătărie cu frumuşelul blonduţ şi-au început şi ei să revendice „linişte, altfel se întâmpla o nenorocire-n casă“. De undeva, a apărut o pisică de Angora, portocalie şi nervoasă, care a sărit direct pe-o perdea şi-a coborât de-acolo-n gheare.

Profitând de nebăgarea de seamă a publicului spectator am tăiat-o spre uşă, am deschis uşa şi-un câine roşu a sărit direct pe mine, limbându-mă de zor. M-am trântit pe jos şi-am început să dau din mâini şi din picioare, ca o isterică în criză; mă pregăteam de „marea voltă“, când am auzit glasul patoloagei, răzbind până la suconştientul meu aproape leşinat: „Asta-i Goldie, căţeaua mea!“.

„Sper să mă ierţi, da’ eu dispar, înainte să vină şi Omul Zăpezilor sau Omul de Neanderthal. Am o zi destul de proastă şi mă simt cam slăbită“, am zis, ridicându-mă cu greu.

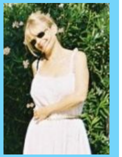
Din casă s-a auzit un zgomot de sticlă spartă; pe uşă au ieşit în trombă pisica portocalie, cele două păsări în zbor planat şi căţeaua roşie. Patoloaga a făcut stânga-mprejur şi-a dispărut.

În timp ce fugeam şi eu cu pletele-n vânt, sărind într-un picior, dinăuntru s-a auzit o voce disperată de femeie „Viermii meiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!“.

Acu’ stau aici şi vă povestesc, c-o punga de mazăre congelată pe cap: nu cred să-mi revin curând. Oricum, dacă o să vedeţi vreodată familia Adams – credeţi-mă pe cuvânt –, ăia-s nişte flori presate faţă de familia patoloagei ăsteia. Să nu vă pună dracu’ să-i duceţi ceva vreodată. Nici flori şi nici viermi. Mai bine îngropaţi-vă de vii, o să le aveţi pe amândouă, fără traume majore. Sau, mă rog, nu aşa de majore.

18 Eu nu mă pot lăuda cu aşa o menajerie animală sau umană, îs mai restrânsă-n posibilităţi şi cred că, indiferent ce-ar fi cu programul meu de lucru, toate alea şi toţi ăia şi-ar da duhul într-o perioadă scurtă.

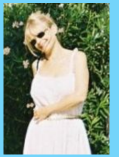
Am avut odată două păsări de-alea de dragoste, verde cu căpăţână roşie; să nu vă povestesc, scuipau în toate direcţiile grăunţele alea, prin toate părţile – cred că de-a dracu’ o făceau –, pe urmă se căcau în toate direcţiile, îşi scoteau coada din cuşcă şi se căcau, numa’ să mă enerveze; când nu florşcăiau şi nu se căcau, zbierau; dar ce zbierăte, oameni buni, ca nişte sirene de-alea de ambulanţă: „chiuuuuuuuuuuu-chiuuuuuuuuuuuu“. Şi rodeau cuşca, asta-n pauza dintre un ţipăt şi altul. Una din ele a reuşit să se care, aia de-a rămas a urlat mai tare, probabil sa-mi facă o plăcere, să nu-i simt lipsa zburatului. Pe urmă s-a cărat şi ea şi-am avut linişte. Dar iar m-a luat doru’ de păsări, m-am dus la vânzătorul de păsări şi-am luat papagali de-ăia mici. Ăia

se purtau exact la fel, şi cu mâncatul şi cu scuipatul şi cu căcatul şi cu zbieratul. Da' ăia măcar s-au cărat mai repede.

Mi-am zis *lasă, că acuma iau peşti, aia măcar îşi ţin botu' închis*. Am cumpărat o grămadă de peşti frumoşi, unii aurii, alţii roşii, alb cu negru, negru cu roşu. Nu ştiu ce dracu' au avut de împărţit, da' s-au mâncat unul pe altul, în special aia roşii şi ăia negru cu roşu le-au plăcut cel mai mult, pe ăia i-au halit primii. M-am dus la vânzătorul de peşti şi-am cumpărat un peşte mare, gras şi urât, semăna cu un câine de-ăla cu botul băgat în cap – mereu uit cum le spune –, şi-avea culoarea căcatului bolnav, în cazul în care ştiţi cum arată un căcat sănătos. Mi-am zis *acu' ăsta o să vă mănânce pe toţi şi-am scăpat de-o belea*. Da' de unde! Ăla mare şi gras n-a mâncat pe nimeni, numai muştele alea ale lor, da' a mâncat grozav de multe şi l-am găsit cu burta-n sus. Ăilalţi erau grozav de nervoşi că nu mai aveau pe cine să mănânce, nu le-am adus alţii, au rămas acolo să se ciupească între ei de cozi şi de aripi; de răi ce erau trăgeau unu' de altu'. Pe urmă, fiu-meu a adus un peşte albastru strălucitor, cu nişte pete galbene şi roşii, cu aripi lungi ca un văl, era deosebit de graţios şi simpatic, m-am uitat vreo două ore cum dansează-n acvariu. Până la urmă, a trebuit să mă duc la culcare. Când m-am sculat, ăla frumosu-i terminase pe toţi nervoşii şi se plimba singur, mândru de el, ca un cocoş care-a futut toate găinile. L-am turnat într-o pungă, cu apă cu tot, şi l-am dus înapoi la magazinul de peşti.

În acvariu şi-a ţinut fiu-meu ciorapii: nu se ştia niciodată care-s curaţi şi care-s murdari şi nici n-avea importanţă, că acvariul ăla era fix la capu' patului şi adormea instantaneu. Dimineaţa se ducea şi lua alţi ciorapi din sertar şi eu aruncam tot conţinutul acvariului la spălat. Într-o seară, l-a spart, fiindcă a vrut cu tot dinadinsul să-şi bage noua motocicleta-n cameră şi ăla-l deranja, l-a trântit cam tare şi s-a dus

containerul de miros la gunoi. Motocicleta a stat în cameră vreme de o săptămână, după care s-a cărat afară, în parcare, împreună cu noua prietenă colecţionată când motocicleta era nouă, fiindcă se potriveau amândouă.

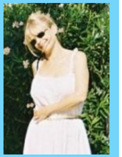
Când mama mi-a dus prima broască ţestoasă, nici n-am băgat-o-n seamă, da' după aia a început să-şi plimbe carapacea-n salon, să se blocheze pe sub mobile şi să facă tămbălău şi m-am obişnuit cu ea. Într-o seară, a venit taică-meu cu broască-n mână, c-o găsise în parcare; până la urmă s-a dovedit că e o alta şi aşa m-am procopsit cu două ţestoase. Da' chiar nu mă deranjează de loc. Numa' când încearcă să se futǎ fac un balamuc de nedescris, parcă-s două tancuri care încearcă chestia asta.

Iar m-am luat cu vorba, şi-am o grămadă de treabă: habar n-am pe ce să pun mâna mai întâi, cred că pe nişte pantaloni noi pe care i-am achiziţionat azi şi care, ca orice cumpăr, mi-s largi în talie: tre' să mă duc la dulap să-mi caut şi-o curea să-i susţină, altfel o sa-mi cadă şi arăt ca Jennifer Lopez aia, da' mult mai schiloadă şi cu curu' nu aşa de jos.

Azi am fost în muză de cheltuieli: am cumpărat două perechi de cizme – unele bej şi unele roz afumat –, două perechi de pantofi – unii violeţi şi unii maro sau, mai exact, bej caramel –, plus cinci bluze de culori diferite; la sectorul sutiene n-am mai ajuns că mă dureau deja picioarele de-atâtea cumpărături.

Nţ, nu cred să mai fac ceva constructiv în seara asta.

M-a sunat Naomi – habar n-am ce-a vrut –, a povestit că unul a ieşit două ore de la muncă şi că directoarea i-a ţinut locul. Mă întreba pe mine unde-a fost şi ce pun ăia din nou la cale. I-am zis că habar n-am, da' o să studiez cazul pentru ea. A mai zis că o alta e nemulţumită şi că i-a dat nişte numere de telefon să sune la dracu' şi la taică-său.

Pe urmă a sunat Tikva; şi ea zicea ceva de o discuţie aprinsă în care i-a zi alteia ceva urât şi aia n-a avut ce să-i răspundă. Mă mir; Tikva zice numai lucruri urâte şi nimeni nu-i răspunde, că sunt şi finale lucrurile alea urâte. Efectiv, n-ai ce să-i răspunzi: dacă cineva-ţi zice, de exemplu, „intră, te rog, la mine-n birou, că vreau să stau de vorbă“ şi Tikva răspunde „ba intră tu-n pizda mea şi stai singură de vorbă“, n-aş vedea un răspuns logic la asta; voi ce ziceţi?

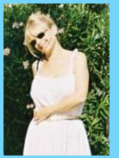
Au mai sunat câţiva, unul fiind psihiatru; ăsta ca să-i spun cinstit şi cu mâna pe inimă de ce rusoaica aia de şi-a omorât cele două fete, că ea era schizofrenă – şi asta-i la schizofreni: e o fază –, nu e, din punctul meu de vedere, nebună. Păi, i-am zis că, dacă era nebună, nu-l omora şi pe-al treilea: avea o doză de bun simţ şi, mai ales, nu se ducea la amant după ce le-a omorât, ca să facă sex. Relevant?

Fie că este relevant, fie că nu este, eu tot mă duc să mă culc.

19 Mă întreb de unde iau oamenii puterea să fie tâmpiţi; nu cei care sunt aşa din naştere, ălora le trebuie putere să încerce să nu fie tâmpiţi. Vorbesc de cei în limitele normei, ale normalului. Cât pot să fie de proşti ca să fie tâmpiţi? Mai clar n-am cum să explic. Un om care face infracţiuni, şi ştie că le face şi ştie că este în bucluc şi poliţia numai asta aşteaptă: să pună mâna pe el; omul ăsta – aşa, după capul vostru şi al meu –, n-ar trebui să se potolească? Să setea în banca lui şi să aştepte să treacă furtuna?

***

Bine, cred că, personal, sunt mai tâmpită decât cei despre care vorbesc, lumea habar n-are cine sunt, şi eu trăncănesc... şi trăncănesc... şi trăncănesc. Eu sunt Ozana,

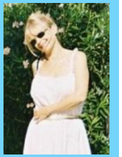

v-aţi prins? Da, ăsta-i numele meu adevărat – ce să-i fac? –, m-am născut pe malul gârlei cu acelaşi nume; ei, acuma nu exageraţi făcând legături cu Humuleştii lui Creangă, aia era chiar o mahala, eu sunt o doamnă: s-a băgat de seamă, sper. Tg. Neamţ este un orăşel simpatic, locul unde nu s-a întâmplat nimic – însă chiar nimic! –, viaţa se scurge aşa de lent, monoton, neschimbat şi corect politic, încât nu-ţi dai seama când te-ai născut şi când ai murit. Numai că te trezeşti odată în cimitirul orăşenesc, sub tei; e plin de tei acolo şi-ţi cresc bujori parfumaţi în rărunchi. Vin plozii să-ţi fure bujorii când se termină anul şcolar şi-aşa mai ies bucăţi din tine la aer; dar, văzând că iar nu se întâmplă nimic, exact ca-n restul vieţilor tale, mori din nou, ca bujor, şi te înfrăţeşti cu natura. Ce-i sigur, e sigur!

Pe vremea când am trăit eu acolo – ani puţini, de altfel, şi amintiri în ceaţă –, nu era chiar mare lucru. Era un liceu, „Ştefan cel Mare“, nici nu se putea să-l cheme altfel, nu? Erau câteva şcoli generale şi, parcă, una profesională, nu mai ştiu. Era autogară, erau două cârciumi şi un complex la Cetate: Cetatea Neamţului. Aia unde s-a certat Ştefan cel Mare cu maică-sa, când stătea ea, ca Julieta, şi nu-i dădea drumu-n ogradă, că venise murdar pe pantaloni şi rănit în pulpă. Sau poate nu acolo. Mai era un monument al eroilor, în pădure; îţi ieşea sufletul urcând până acolo, dar era frumos, pădurea, copacii, mă rog. Ce vreţi atâtea explicaţii?

Târgul nu dura mult: treceai podul peste Ozana şi ajungeai în Humuleştii lui Creangă; despre asta ştiţi destul, nu vă mai bat la cap.

M-am născut pe strada principală; nu pe stradă, v-am mai zis că sunt o doamnă, nu gândiţi păcătos, nu mă obligaţi să repet, voi ajunge să cred. M-am născut pe strada V. I. Lenin. Pff, sună bine, aşa-i? Casă mare; dacă sunteţi cuminţi, vă arăt şi poza; în faţă: grădină cu flori, în spate: curte maaaare, livadă cu pomi şi o gârlă împuţită.

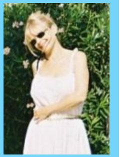
Singură la părinţi, însă nu mândră-n toate cele: asta o spun ca să vă închid gura. Tata medic, mama profă. Nimic anormal în asta, aşa-i? M-au crescut servitoarele şi animalele din curte; ai mei erau mereu ocupaţi cu munca şi cu oaspeţii, cârduri de oaspeţi, cine-i moldovean ştie ce înseamnă oaspeţi în Moldova: câte o săptămână, minimum. Veneau cu arme şi bagaje, unchi, mătuşi, prieteni de-ai unchilor şi prieteni de-ai părinţilor. Casă deschisă.

Nimeni n-avea timp de ploada care li se învârtea printre picioare şi printre haine. Dacă n-ar fi existat şcoli cred că aş fi ajuns un fel de Mowgli, dar erau şcoli, şi-apoi ai mei au vrut neapărat să fiu fată educată şi sensibilă. Eram grozav de sensibilă; aveam şi motive, dar asta povestesc mai târziu, acuma n-am chef să vă stric şi să-mi stric seara.

La grădiniţă nu m-am dus că nu mi-a plăcut; stăteam în curte şi alergam cu câinii şi cu măgarul, discutam cu servitoarele şi cu grăjdarul, am învăţat cum se face săpun de casă şi cum se zolesc rufele pe zolitoare, asta cred că pe la cinci ani. Ştiam deja cum se face dulceaţa şi gemul, cum se pun gogoşarii şi cum se păstrează morcovii-n nisip pe iarnă, dar ştiam şi cum s-o şterg pe geam în grădină, fără să mă audă nimeni, cum să spionez la uşi ca să ascult discuţiile părinţilor şi ale musafirilor, ştiam ce este aia „un fost“ şi ştiam care sunt „foştii“ de ne vin în vizită. Mai ştiam să deschid uşa cabinetului chiar dacă era încuiată, să mă holbez la medicamentele interzise ori să scot din bibliotecă cărţile de anatomie, patologie şi să citesc pe sub masă cărţile lui Mina Minovici.

O servitoare m-a învăţat să citesc pe la cinci ani, că se plictisea şi ea şi mă plictiseam şi eu.

Mi-amintesc că mergeam cu tata de vreo câteva ori pe an la cumpărături, la Bu-

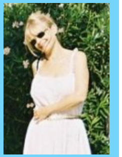
curești; trecând pe lângă un gard am citit în mers „pulă“, cu voce tare, tata s-a uitat la mine holbat şi-a întrebat ce-i aia. Am zis că nu ştiu, dar că aşa scrie pe gard.

Mi-a pus în mână o carte cu poveşti; a cumpărat-o că nu avea cărţi de poveşti la Bucureşti; e clar, nu? Am citit cât am citit şi nu mi-a plăcut. Adevărat e că, îmi închipui, nu le aveam cu înţelesul, numai cu cititul.

Da', într-o noapte, au fost mişcări prin casă, au venit oameni, au plecat oameni, părinţii, servitoarele s-au agitat grozav. A doua zi, tata a plecat la Piatra Neamţ, mi-a zis mama. Pe mine a venit şi m-a luat bunica, la ea, la Bucureşti; tata nu era la Piatra Neamţ, ci la Bucureşti, dar nu stătea la bunica, ci la nişte preteni – unii Stănescu, dacă nu mă înşel, pot să spun acuma, că-s amândoi morţi de mult, copii n-au apucat să facă. După aia a venit şi mama cu nişte lăzi, mari în ochii mei de-atunci.

Pe urmă am plecat din România, noaptea, de parcă cine ştie ce rău făcusem: trebuia să fie totul secret şi în linişte. Am plecat în Italia, acolo am stat aproape doi ani şi apoi am plecat în Israel. Din Italia în Israel, iar a fost pe tăcute şi-n taină, dar în Israel a fost cu mai multă lume, rude, prieteni, cunoştinţe; habar n-am avut că mama şi tata au aşa de multe cunoştinţe-n Israel, şi casă şi de toate. De unde să fi ştiut că tata şi mama, de fapt, sunt născuţi în Israel? Şi-aşa m-am trezit, pe la şapte ani, fără personalitate bine definită, copil străin din părinţi localnici. Dar nu mi-a luat mult să mă adaptez. La bine se adaptează omul uşor; deşi, când am venit, nu era binele de-acuma, era însă, între lupte de tot felul, o oarecare linişte pastorală.

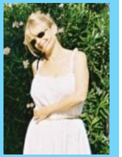
Tata lipsea mult, câteodată luni întregi, când întrebam unde este, mama zicea că e în delegaţie, în străinătate. Delegaţie... OK, delegaţie să fie.

20 Dintotdeauna mi-a plăcut scotocitul, sertare în care nimeni nu se uitase de ani, tot felul de lăzi vechi uitate, da-n special sertarele de la biroul tatei aveau un farmec deosebit, cu toate coup-papier-urile de toate felurile, cu pipe de toate felurile, lucruri fascinante pentru copii, ce-i drept, mai erau acolo poze şi poze de tot felul de operaţii, într-un sertar. Dar mama avea prostul obicei să intre exact în mijlocul acţiunii şi să mă gonească. Eram tare tristă şi reveneam la locul faptei imediat ce mama pleca la treburi.

Cu tata plecat, cu serviciul şi casa, mamei îi era greu, aşa că a adus-o pe bunica, mama ei. Astfel a început educaţia mea spartană care, în primele luni, părea o pedeapsă de la Dumnezeu pentru toate scotocelile şi uşile sparte cu ace de par. Sculatul de dimineaţa şi spălatul cu apă rece. Eu care mă trezeam în ultima clipă şi dădeam cu apă caldă pe ochi, ba chiar mă spălam cu apă caldă pe dinţi. S-a terminat, mă trezeam o oră înainte, făceam dus rece şi gimnastică. Mâncam sănătos, iarbă, ca o viţică, şi ouă, de cotcodăceam, plus brânză pe care niciodată n-am putut s-o sufăr, dar aia pe care mi-o dădea, nu-mi făcea dureri de burtă. După câteva luni a devenit un mod de viaţă pe care l-am preluat şi încerc să-l folosesc şi-acuma, deşi cafeaua şi fumatul mă cam împiedică. Oricum, disciplina pe care mi-a băgat-o-n oase, disecarea fiecărui fapt şi a fiecărei fapte, logica lucrurilor şi meditaţia de seară, reluarea filmului zilei, le-am dezvoltat cu timpul şi tehnica îmi ajută când muncesc sau, pur şi simplu, când trăiesc.

Bunica mergea la şcoală când erau reclamaţii; şi erau destule, eram obraznică, răspundeam, mă certam şi băteam cam pe oricine încerca să mă atace sau mi se părea mie că încercă. La un moment dat, au preferat să se descurce cu mine, le era mai rău cu bunica, ea le scotea ochii că ei sunt de vină, că şcoala lor e tâmpită şi că de-aia fac scandal, că mă plictisesc. Mulţi ani după aceea, pusă în aceleaşi situaţii cu şcoala

fiului meu mi-am dat seama câtă dreptate avea. Şi am reacţionat exact după acelaşi tipar.

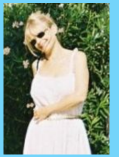
***

Tata pleca, în general, când în ţară se întâmplau rele şi venea, în general, când în ţară era mai linişte, apoi iar pleca. Dar mereu ne aducea lucruri frumoase, de la Paris, Londra, Amsterdam, din State şi povestea cum e acolo şi acolo; mergeam şi noi în străinătate, mama, bunica şi cu mine, cam tot aşa; am revăzut Italia cu alţi ochi, ceva mai lucizi şi mai puţin copilăroşi, Parisul pe unde m-a dus mama la buchinieri, nu mi-a plăcut Louvre-ul şi-am fost catalogată refractară la cultura, am ocolit muzeele de când mă ştiu şi continui s-o fac. Dar tata, nu prea ieşea cu noi în străinătate, zicea că e sătul.

Într-o zi, bunica m-a prins c-o carte de-a tatei: foarte interesantă, avea o grămadă de litere lipsă pe pagini diferite, ca un fel de şablon; mă tot uitam la ea să înţeleg ce-ar putea să fie, şi când am întors-o pe dos, să mă uit la altceva că eram presată de timp, mi-am dat seama – pusesem cartea pe o altă carte deschisă – că pătrăţelele tăiate pe pagina cărţii ăsteia, făceau un cuvânt pe pagina cărţii celeilalte, cuvânt fără explicaţie, dar am făcut unu şi cu unu, că asta era o carte de făcut cuvinte.

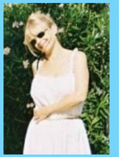
Bunica m-a scos din cameră, bodogănind că îmi bag nasul ăla lung peste tot şi că, dacă continui, odată, cineva o să mi-l rupă. Seara, pe când eu nu auzeam – cică –, i-a povestit mamei că trebuie să mute toate cărţile de-acolo, că sparg lacătele şi mă bag peste tot, şi că ea aşa crede, c-o să fiu spioană ca taică-meu.

Bunica era o persoana foarte hotărâtă, nu vorbea în plus – la 9 ani e cam greu să înţelegi exact ce se spune –, dar este suficient să-ţi intre-n cap un cuvânt, ca să vrei să-l

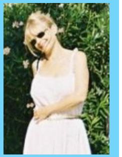
verifici. Când a revenit tata, l-am lăsat câteva zile să-şi vadă de-ale lui şi, într-o seară, la el în birou – astea erau serile noastre particulare, la el în birou, pe fotoliile mari şi maroniu închis, din piele care mirosea tare frumos, şi luceau cumva vechi şi patinat, cred că fuseseră ale bunicului –, l-am întrebat: „Tata, tu eşti spion?!“ Era greu să-l pui pe tata într-o situaţie de-asta, să rămână fără cuvinte, şi cred că eu atunci l-am pus a doua oară, prima dată fiind cu cititul pe gard. S-a uitat lung la mine şi a zis că trebuie sa se gândească ce este, şi, mai ales, cum să-mi zică, că nu este spion. Ci patriot. Pe-asta a spus-o zâmbind ciudat.

L-am întrebat ce este un patriot, ăla care îşi iubeşte ţara? A zis că da, dar e ceva mai complicat şi crede că n-o să înţeleg exact. Mi-a povestit de străbunici şi rădăcini, de Ierusalim şi de copilăria lui în Israel, de şcoala şi de facultatea din Italia, de ce înseamnă sionism şi ce înseamnă Eretz Israel, adică ţara asta în care suntem noi acum, ce şi cine vrea s-o distrugă si de ce, despre Holocaust şi despre ce este patriotismul, nu cel din cărţi, ci cel pe care unii oameni îl practică, ca meserie. N-a folosit niciodată în discuţie cuvântul agent sau spion sau nume de organizaţii, a vorbit numai de sionism, de evrei, suferinţele lor şi statul ăsta. Exista posibilitatea ca, a doua zi, dacă ar fi scăpat un cuvânt nelalocul lui, să ies în parc şi să-i povestesc celei mai bune prietene că tata e spion. Şi ea să povestească altei prietene şi-aşa mai departe. Dar eu n-am şi n-am avut, dacă stau bine să mă gândesc, niciodată bune prietene, aşa de bune încât să le povestesc totul sau jumate din totul, ori un sfert. Întotdeauna, toată lumea a crezut că ştie cine sunt şi, de fapt, niciodată, nimeni n-a ştiut. Aşa m-am născut, sucită, eu sunt eu şi pentru mine, restul sunt tot eu, dar pentru ce-ar vrea oamenii să vadă, ce le-ar place să vadă. De ce să dezamăgesc pe cineva? Păcat, nu?

Am înţeles vag ce era tata şi cine era, dar destul de vag să mă pună pe gânduri şi să tot scotocesc în continuare. Şi-aşa a mai trecut un an bun. Normal că învăţam, că altă şansă n-aveam, altfel mă înjunghia familia, că, deh, singurul copil şi ăla puturos? Deci învăţam, preocupările deveniseră aceleaşi, dar în stil mai mare, deja nu mă deranjam să sparg uşi, nu mai aveam nimic de descoperit.

Am început să ies cu prietene, prieteni, la început aveam ore foarte fixe, pe urmă au devenit mai elastice, dar nu erau discotecile de-acum, ci tot felul de locuri unde mergeam, pentru vârsta noastră; era totul mai curat, aş spune, şi mai primitiv în înţelesul de azi al cuvântului. Excursiile erau atunci preocupările de bază, când mergeam într-o excursie era o fericire, ne păzeau părinţii cu arme, câte patru părinţi la un autobuz, tata umbla aiurea şi mama lucra, bunica arăta fantastic la 1.55 înălţime şi 50 kg cu puşca-n mână, dar avea o figură aşa de serioasă şi de concentrată că, oricine-o vedea, o lua exact în serios; părea că, dacă va folosi puşca aia, n-o să dea greş. Şi când a folosit-o, n-a dat greş. Că, de folosit, a folosit-o. Ea şi ceilalţi trei taţi au tras în nişte arabi care-au tras în şofer şi-au vrut să urce în autobuz. Dar n-au reuşit; s-a tot scris în ziare că a fost aşa şi pe dincolo, cu explicaţii; bunica – cu puşcoiul în mâna pe prima pagină – avea o mutră aşa de cruntă de parcă ar fi fost în stare să meargă acuma să lichideze o divizie de arabi. De-atunci i-a rămas bunicii porecla „generalul“. Şi iar a trecut timpul, între un război şi altul, între un atentat şi altul, tata tot plecat, dar parcă mai rar, mama tot cu munca, bunica cu bătrâneţile, dar tot se ţinea tare şi-l bodogănea pe tata pe idiş şi tata-i răspundea-n arăbeşte şi se distrau aşa amândoi; pe urmă iar se distrau că ştiau împreună, adică la un loc, 25 de limbi, cred, şi schimbau politeţuri în toate până cădeau obosiţi. În clasa a 12 m-au chemat cum ar veni la prima înfăţişare, întâlnire cu armata, a fost OK; mi-au făcut o grămadă

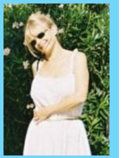

de teste infantile şi debile, după care m-au trimis acasă spunându-mi că o să primesc înştiinţare ce profil am, adică ce grad de inteligenţă şi condiţie fizică, să vadă în ce unitate – de fete bineînţeles – o să mă pună. Numai armata nu era în capul meu, deşi, pe vremea aia, era o cinste armata şi o necinste să nu mergi; acum parcă e invers, oamenii se poartă de parcă arabii – care fac şi-aşa toate treburile-n ţară – ar trebui să facă şi armata pentru noi.

La o lună înainte de terminarea liceului am auzit de-afară urletele lui taică-meu, dar ştiam că numai bunica e acasă şi ei nu se ceartă, ci numai se împung cu voce înceată, deci nu cu ea încheia socotelile. Era la telefon. Se certa aşa de tare şi era aşa nervos cum nu l-am mai văzut chiar niciodată. Spunea că nu se poate şi el nu acceptă şi n-o să accepte, chiar de-ar fi să se ducă pentru asta la tribunalul militar. Ce „nu voia să accepte?“, l-am întrebat, după ce s-a mai liniştit. Tata deja stătea destul de rău cu inima şi nu urma să se enerveze de loc şi lua pastile şi ţinea dietă să nu-l lase motorul. Mi-a arătat că, la armată, am profil 100 şi că urmau să mă trimită la informaţii şi el nu acceptă asta nici dacă moare şi că, fiind unicul copil la părinţi, mă pot duce într-o unitate de fete care nu fac nimic şi să vin acasă-n fiecare seară ca o *lady*, nu să mă bage dracu' ştie unde şi să nu mă vadă nimeni cu lunile, şi, după aia, să mă şi împuşte cineva ca pe-o găină.

A fost rândul meu să urlu şi să protestez, că eu am avut de ales şi am ales, adică le-am dat trei variante când m-au întrebat unde aş vrea să merg şi că ei, de fapt, n-au făcut decât să-mi îndeplinească cererea, şi că eu mă duc la informaţii; cu ăsta, basta!

Fiind singurul copil, nu mă puteam duce fără semnătura părinţilor şi tata a jurat pe moaştele morţilor familiei şi pe cele sfinte neamului evreiesc din toate timpurile că el nu semnează nimic.

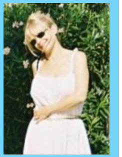
Am uitat să vă povestesc, chiar dacă terminasem cu spartul uşilor şi-al sertarelor, trasul cu urechea şi aflatul a tot ce nu trebuia să aflu – descoperisem cum funcţionează cartea de cifruri şi, mai târziu, cum funcţionează orice aparat de-ăla de-al tatei – nu mă potoleam, îmi băgasem în cap să falsific semnături. Normal că cele mai la îndemână erau cele din familie, apoi ale profesoarei diriginte şi ale directorului de la şcoală. Am imitat exact semnătura tatei, am şi verificat, m-am dus la bancă cu o scrisoare din partea lui; nu scrisoare, ceva care-mi dădea dreptul, sub semnătura lui, să scot bani; ăia au verificat semnăturile şi se pregăteau să-mi dea banii, când am plecat, zicând c-am uitat ceva şi revin. La o adică, aş fi putut falsifica semnătura tatei pe cererea de intrare-n armată, dar bunica m-a salvat şi de data asta.

21 Mama a făcut o criză de isterie când a auzit, zbiera ca o irakiană şi-ăi trăgea hainele de pe ea ca o marocancă: „Ceeeeeeeeeee, n-ajunge unul, omul meu ăsta e bătrân, dar fata nici n-a apucat să trăiască, dacă o omoară? Ce, e Anna Széles?“ Tata care părea, după mulţi ani, de aceeaşi părere cu mama, se învârtea nervos prin casă, eu stăteam încăpăţânată-n camera mea, supărată ca văcarul pe sat.

Bunica, „generalul“, a convocat consiliu de familie şi-a început să le explice că sunt nişte dobitoci. Când au încercat să deschidă gura întru apărare nu i-a lăsat. Le-a povestit cum că nici unul dintre ei, la vremea lui, n-a cerut permisiune să facă ce-a făcut, şi – slavă-domnului! –, sunt amândoi agenţi ai Mossadului de-o viaţă.

Amândoi!

„Da! – zice bunica –, amândoi! Şi de-aia n-au dreptul să spună nimic. Maică-ta s-a retras, taică-tău e bolnav de inimă, o să iasă şi el, îi ajung cursurile la şcoala aia a lor. Mereu am zis că aşchia nu sare departe de pom; cu un singur pom, există şansa

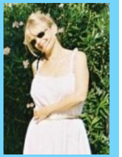

să cazi de-o parte neatinsă de microbul ăsta, dar cu doi pomi ai căzut exact unde era de aşteptat. Du-te la oştire, pentru ţară mori“, a continuat ea, râzând, în vreme ce mama a început iar să se agite.

Tata a semnat ca un mieluşel turbat, dar a semnat; garantez că s-a certat cu toată lumea, fiindcă m-au chemat la oficiul de recrutare să-mi ofere nişte alte posibilităţi pe care le-am refuzat cu o încăpăţânare demnă de familia mea. Clasa 12-a s-a terminat – mare banchet, mare, defilare cu maşinile prin centrul oraşului –, apoi am fost la Eilat şi în Olanda, să încercăm şi noi ce înseamnă *coffee-shop*. Bleah! împuţişagul ăla de haşiş de toate felurile n-am să-l uit niciodată, dar în rău, nici planta-n sine, în ţigare nu e mai mult decât o bere, şi pe mine de la bere mă doare capul. Deci n-aveam nici gena aia care poate împinge omul spre droguri. În schimb, am destule altele care numai bine nu fac. Să le numim, între timp, ţigări şi cafea.

Acasă m-am întors în plin scandal: mama cât pe ce să-i scoată ochii tatei, bunica – din nou – la mijloc, cu spada dreptăţii-n mână. Când m-au văzut, au tăcut chitic. Ştiam că de la părinţi n-am să scot nimica, singura posibilitate rămânea doamna „generalul“. Şi m-am dus la ea. Bunica se distra de minune, ba chiar râdea cu gura până la urechi când mi-a povestit. Habar n-am dacă era de râs ori de plâns, dar, natural, era mai mult comică decât tragică povestea.

Din spusele bunicii am înţeles că tata, prin drumurile lui, în două capitale ale Europei, n-a stat singur, ci într-unul din locuri şi-a găsit un fel de nevastă. Ba chiar are cu nevasta asta, neoficială, doi copii – un băiat şi o fată –, cam cu 8 ani mai mică decât mine, fata, şi băiatul cu 10. Nu de mult, femeia, mama copiilor s-a îmbolnăvit de cancer şi trăgea să moară; familia ei, l-a căutat pe tata, l-a găsit şi l-a anunţat. Tata n-a avut încotro şi-a trebuit să-i spună mamei. Ce-a ieşit din asta e clar, nu trebuie să

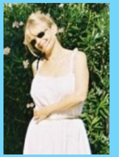

explic nimănui. Dar, deh, în viaţă ca-n viaţă, ce posibilităţi avea, de fapt, maică-mea? Să divorţeze şi să trăiască singură –, fiindcă bunica a ameninţat-o că ea rămâne cu tata. Sau să înţeleagă situaţia aşa cum era – deşi greu de înţeles, dar faptele astea erau şi erau, oarecum explicabile. Nu e cazul s-o faceţi pe lupul moralist; viaţa nu e albă sau neagră, e şi în restul culorilor: majoritatea timpului este în restul culorilor. Putem lua ochelari de soare sau ochelari să facă totul alb, ori negru: asta nu înseamnă nimic; adică acele culori există, doar noi nu le mai vedem, temporar. Fiindcă nu vrem.

Cu chiu cu vai, mama a înghiţit găluşca, dar pe tata nu l-a iertat niciodată; cred că, de fapt, tata nici n-avea nevoie de iertarea ei, dar se făcea că are. Era bolnav şi n-avea chef de scandal şi tensiune-n casă. Pe mine m-au întrebat ce gândesc; mama spera să fiu de partea ei, dar n-am putut, de fapt, să fiu de nici o parte. Cumva, cunoscând felul de viaţă al lor, al tatei în special, cred că sunt de partea lui. Nu de partea culcatului şi făcutului de copii cu o altă femeie; asta rămâne alt lucru, deşi în final şi asta e de acceptat, nimeni nu cunoaşte, şi e bine că nu cunoaşte, singurătatea agentului de viaţă lungă, de-o viaţă întreagă. Mama ar fi trebuit să înţeleagă, dar nu putea, ea mă avea pe mine lângă ea, o avea pe bunica: era în ţara ei, nu în ţară străină.

M-am trezit c-o soră şi-un frate, aşa, pe nepusă masă. E totuşi o surpriză, recunoaşteţi şi voi! Fiind evrei după tata, conform legii reîntoarcerii, aveau voie să urce-n ţară („a urca în ţară“ este expresia folosită în mod curent, fiindcă – din toată lumea – toată lumea urcă la Ierusalim: evrei, ca şi creştini şi musulmani, toţi!). Au voie să urce-n ţară toţi cei care sunt evrei din amândoi părinţii, fii de taţi evrei şi nepoţi de evrei, după aceleaşi criterii după care au fost trimişi în lagărele de concentrare, au voie sa fie-n ţara lor.

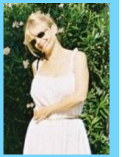
Problema cu fraţii a rămas, pentru mine, încurcată; pe 8 noiembrie am plecat

la armată. Am binecuvântat-o pe bunica şi educaţia ei spartană: pentru orice fată normală, armata e traumatizantă; nu şi pentru mine care ştiam cum e să te trezeşti de dimineaţa şi să aranjezi un pat aşa încât să sară moneda-n sus de pe cearceaf, când cineva vrea să verifice. Mai ştiam şi să mănânc orice mi se dădea sau să rabd de foame, dacă ce mi se dădea nu era mâncabil. Ştiam să fug de nebună şi ştiam cum să obosesc cât mai puţin. În perioada de început a armatei – nu ştiu cum se numeşte pe româneşte – n-am avut prea multe de suferit, dar m-am întrebat *cine dracu' e bunica şi de unde-a ştiut toate chestiile astea? o fi fost agentă secretă a lu' Bismarck?*. În familia noastră, se pare, te poţi aştepta la orice.

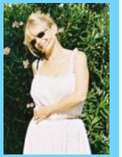
22 După ce-am terminat partea aia de armată care nu ştiu cum se cheamă-n româneşte, au început cursurile de „profesionalism"; hm, atunci au început şi problemele. Nu ale mele, ale lor cu mine. La un profil de 100, nu se puteau aştepta la altceva, dar sperau să mă dreseze. Greşeală capitală! Ar fi urmat să-mi citească biografia, să ştie cine-i tata şi cine-a fost mama, dar nimica! aşa-s ăştia din armată, prea mândri de puterea lor şi cred că nu le merge chiar totul, cu oricine.

Istoric, tata a fost un agent de sine stătător, şeful lui însuşi; în postura asta a făcut ce-a vrut, în limitele permise de meserie, desigur. Limitele astea ale meseriei sunt să nu fii prins în viaţă, nu pentru tine personal – asta-i clar sper –, să-ţi educi aşa de bine agenţii, aşa încât să nu fie nici ei prinşi, şi chiar dacă sunt prinşi în viaţă – ceea ce este de nedorit –, să nu vorbească: ceea ce este cam greu în zilele noastre, în care numai maniacii torturează, cei care ştiu să lucreze folosesc injecţii. Tata a ridicat reţele de agenţi adormiţi, mama i-a învăţat dans şi maniere elegante, adică nu dans în sine, ci tehnici de urmărire şi tehnici de-a nu te lăsa urmărit, tehnicile

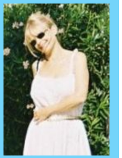
îmbrăcării şi dezbrăcării, fardatul, mascarea-n general, mama e în stare şi-acuma să facă dintr-o femeie un bărbat şi dintr-un bărbat o femeie, cam în 4 minute, ceea ce-i foarte puţin. În România au trezit reţele adormite, i-au pus pe evrei în mişcare, au condus la urgentarea urcării-n ţara a multor evrei şi, printre altele, au ştiut exact ce se plănuieşte în cercurile de sus *vis à vis* de Israel şi de intenţiile ţărilor arabe. Dar avertismentele lor au căzut în urechi surde; Golda, la vremea ei, a fost aşa de surdă, aproape mai surdă decât a fost de urâtă şi de rea! De unde le ştiau? Păi de-acolo de sus. Cineva sau cine ei era şi-acolo agent. Cine? Asta e o întrebare nepoliticoasă şi nelalocul ei. Băgaţi-vă minţile-n cap! Faptul că stau aici şi povestesc la obiect nu mi-a schimbat caracterul; adică-s tot eu, Ozana: imediat vă beştelesc de nu vă vedeţi! Auzi la ei, cine erau agenţii? Bunică-mea era, când lăsa mătura din mână, dădea o fugă la spionat...

Cum ziceam, ăia din armată mă voiau tâmpită, dar eu n-am reuşit niciodată să fiu mai tâmpită decât sunt şi tâmpenia mea e scotocitoare, voiau să lucrez ca la carte şi după regulile lor în care, cu distincţie, îmi băgam piciorul până la genunchi. Aveam cu ce-i şantaja: „vă place, bine, nu vă place, băgaţi-mă la dosare, vremea trece şi mă car acasă la futut cu băieţii şi la învăţat, că am ce învăţa numa' timp să am!“. Asta nu le-a plăcut, dar nici n-au cedat. Armata israeliană nu cedează; eu, ca parte integrantă din armată, n-am cedat. M-au băgat la ţambal pentru nesupunere. Aia mi-a plăcut cel mai mult: majoritatea fetelor stăteau acolo tot pentru balamuc, şi pentru droguri sau nerespectare de ordine. Când am apărut, cu mutra mea de vierme pus la uscat, au încercat să mă încalece – ştiţi cum e la armată şi, mai ales, la bulău? –, da' când le-am ghiontit pe primele, restul s-au potolit ca oile domnului. Fiecare acolo avea talentul ei: una ştia să cânte, alta ştia să danseze, o alta fura de stingea şi altele ştiau să bată, cam

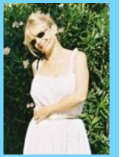
ca... Tikva şi Naomi. Eu ştiam să descui orice uşă şi mai ştiam că mă puteau pupa-n cur; şi mă ţineau acolo numa' de-ai dracu', cică să mă înveţe minte! La tribunalul militar nu mă puteau trimite; singura lor posibilitate era să belească organu-n tăcere. Uşile de la puşcăria militară n-aveau nici ele secrete şi, numa' aşa, ca să le vedem mutrele gardienelor, le-am deschis şi ne-am cărat în curte. Mamăăăăăăăăăăăăăăăăăăă! Ce scandalu' dracului! Au vrut să ne împuşte, da' nu ne-au împuşcat; însă a trebuit să folosească gaz de-ăla pentru ochi ca să ne despartă de gardiene; pe urmă, au trebuit să folosească tărgi pentru gardiene. Pe noi ne-au împrăştiat. M-au decorat cu titlul de „Beleaua Anului“, mi-au cerut să mă port frumos – ceea ce le-am şi promis solemn, cu mâna pe inimă, adică-n dreptul inimii – şiam luat-o de la început cu învăţatul. Urmăriri, mascări şi alte căcaturi, intrat în case, ieşit din case, dans de buric, n-am acuma chef să vă povestesc; oricum, m-au făcut agent în regulă; da' eu vroiam să învăţ şi nu să intru în căcatul lor de armată şi să rămân aşa, numai cu liceul, ca vaca. Am învăţat, dreptul – dreptul infracţional – pe contul armatei – sper că vă e clar! – şi-n timpul ăsta am lucrat; că armata-i numai doi ani, restul e munca, pe salariu.

Când a murit bunica, am spart tot biroul; dacă încerca careva să se apropie voiam să-l împuşc; am fost de-a dreptul nebună, m-am simţit aşa de nedreptăţită cum habar n-aveţi. Adică, ce drept a avut bunica să moară şi să mă lase pe mine fără bunica? O adevărată obrăznicie şi n-am s-o iert în vecii vecilor! Au fost nevoiţi să-mi radă câteva labe şi să-mi dea ceva ca să mă blegesc; după care m-au dus acasă-n sânul familiei să-i mai tâmpesc şi pe ăia la cap. N-aveţi grijă, i-am tâmpit! Da' am bocit o săptămână şi-am ţipat la bunica să vină imediat înapoi; că ce să fac eu fără ea? Dacă bunica ar fi trăit, mi-ar fi zis să mă duc dracu' şi să nu mai fut capu', să mă descurc, că ea era bătrâna şi obosită şi-aşa a vrut ea să moară, că... cât poate omul să trăiască într-o

astfel de familie de nebuni? Gândul la vorbele astea m-a potolit; adică, are bătrâna dreptate: era timpul să se odihnească şi s-o las în pace; dar bunica a fost singurul om în care, de fapt, puteam să am încredere. Înaintea ei şi după ea n-am mai avut şi nici n-o să am. Nu mă duc la cimitir să-i povestesc necazurile mele; la ce s-o deranjez? da' mă duc c-o cafea şi-o ţigare; bunica era mare băutoare de cafea: îşi prăjea şi râşnea singură cafeaua c-o râşniţă de-aia aurie de-o învârţi cu manivela. Cine mai are azi vreme de aşa ceva? Da, mă duc la ea şi bem o cafea împreună, îi torn şi ei jumate, măcar să simtă mirosul! Şi-i povestesc numai întâmplări vesele. Nici nu întreabă al'ceva, că ştie ea şi-aşa tot ce-i important. Bunica stă acolo sus, precis!, şi-i mănâncă zilele cu sfaturi lui Sfântu' Petru; cred că-i dă şi ghionţi din când în când, să se descurce şi el singur; vorba lui tata, fiecare tre' să-şi plătească păcatele, chiar şi sfinţii... Da, chiar şi sfinţii, chiar şi tata...

Într-o zi, ne-au chemat de urgenţă la Ierusalim; un tip, venit dintr-o ţară vest-europeană, garase la un hotel de mâna 16-a şi găsise de cuviinţă să explodeze-n camera aia prăpădită. *Buuuum!*, aşa sună o explozie, dacă nu ştiţi, şi nu se rezumă la a exploda, aşa, o singură cameră; în general, e o bucată de hotel, o bucată de toată frumuseţea! Tipul era lipit de un perete, destul de mort, dar nu mutilat, da' nici întreg; oricum, n-avea o mână şi partea de jos a corpului era împrăştiată pe podea: i-ar fi fost cam greu să trăiască-n condiţiile date şi-a preferat s-o mierlească, aşa presupun. Da' capul îi rămăsese întreg. Nu era o plăcere să-l vezi aşa, rânjind, de pe perete, da' asta-i meseria, asta facem. Colegii înjurau de mama focului şi şefii erau nespus de supăraţi că ce? cum a intrat ăla-n ţară şi de ce nu s-a explodat acolo, la el, dacă chiar îi ardea să apară-n bucăţele la învierea de apoi? L-au purecat, l-au pozat, i-au adus din ţara lui şi laptele supt de la mama. Tipul, un şaten spre blond, ochi deschişi la culoare, nas

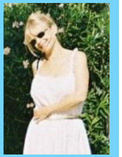

tipic semit, de meserie profesor de istorie, avea, cumva, ceva cunoscut în el; nu ştiam de unde să-l iau şi unde să-l pun, aşa că, între timp l-am pus la morgă, într-un sertar. Printre altele, au aflat ai noştri că era pro-arab; mai mult decât atâta, era înscris în Hamas şi se islamizase. Şi fusese catolic la bază.

***

Cum nu mereu avem timp să facem treabă la lucru, mai luăm dosare acasă: avem, bineînţeles, grijă să le băgăm în *safe* când nu lucrăm cu ele; nu ca proasta aia de psiholoagă de la Rana'ana care şi-a pierdut computerul, de-a trebuit poliţia de droguri să scoată 30 de implantaţi, urgent, din teren să nu-i dibuiască vânzătorii de droguri şi să le vina de hac.

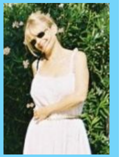
Dosarul ăluia l-am luat acasă şi, tocmai îl citeam, când a venit mama-n vizită de protocol c-o oală de sarmale-n foi de viţă. Pozele erau împrăştiate pe biroul meu: poze de-alea, de toate felurile, şi întreg şi neîntreg. Mama s-a holbat de parcă ar fi văzut o stafie-n pielea goală, călare pe-o altă stafie de măgar în erecţie, făcând dragoste cu stafia ultimului cezar al Chinei. A dat s-o ia la picior, da' am apucat-o de fustă şi-am ţinut-o pe loc; fazele astea de apucat pe cineva care fuge şi-al ţine pe loc sunt mişto de tot, mama a făcut ca-n desenele animate: dădea din picioare, da' stătea pe loc şi-avea o mutră aşa de disperată că mi-a fost şi milă. „Ce ai? Ai văzut o stafie?“ „Daaa!“, a îngânat mama verde la faţă. „A cui stafie?“ „Nu contează.“ Şi iar a dat s-o ia la picior. „Stai ţeapănă, că de-aici nu mişti până nu spui adevărul, tot adevărul şi numai adevaru'. Ce-ai văzut?“ „Asta...“, a arătat mama cu mâna tremurândă spre poza omului de pe perete, „ăsta...“ „Ce dracu-i cu ăsta, de te-a lovit bâlbâiala şi verdeaţa?“ „Ăsta...“, a gemut iară maică-mea... „Iar începi, ce-i cu ăsta?“ „Lasă-mă dracului să vorbesc, nu vezi că fac atac de cord, ăsta-i frate-tău pe jumătate!“

V-a căzut vreodată casa-n cap? Mie da, la Târgu Neamţ: ni s-a aprins casa într-o noapte, avea acoperiş de draniţă şi-a sărit o scânteie din horn – probabil draniţa era uscată –, ne-am trezit că ardea podul. Pompierii şi vecinii au stins, dar acoperişul a căzut.

Când am auzit-o pe mama, am simţit cum cade pe mine nu o casă, ci un bloc de 100 de etaje. Bietul tata! Bunica ar fi spus: „aşchia nu cade departe de trunchi, dar poate cădea invers“. Şi-a căzut invers. Jumate de evreu, nu numai pro-arab: jumate de evreu venit să explodeze evrei, jumate de evreu fiu de agent al Mossad-ului, explodat într-un hotel de mâna şaişpea din Ierusalim, fiul agentului care era înrolat în Hamas...

23 Rămânea să-i arătăm tatei toată povestea, mama se temea pentru inima lui, şi eu mă temeam, dar cumva mai puţin pentru inima lui cât pentru orgoliul lui profesional. Însă omul trebuie să facă ce trebuie să facă. I-am dus tatei dosarul. S-a uitat la poze destul de indiferent, materialul scris nici măcar nu l-a citit. „Ştiam“, a zis. De data asta m-am temut pentru inima mamei. Greşeală, urma să mă tem pentru urechile tatei. „Adică ştiai, tu celebrul agent, zero-zero-*Schaise*, că fiu-tău e în Hamas şi n-ai făcut nici nimic să-l scoţi de-acolo? N-ai făcut nimic să-l împiedici să se explodeze, să-l împiedici măcar să viseze să explodeze oameni nevinovaţi?“ Tata numa’ că nu s-a crucit. „Măi femeie, tu nu eşti numai nebună, eşti şi nebună, cum să fac ceva să-l împiedic? El mă ura pe mine-n primul rând, eu, taică-său, evreul păcătos, nu s-a împăcat niciodată cu ideea asta, că-i fiul unui evreu, el mândru nepot german de germani? La înmormântarea maică-sii mi-a adus o bandă de capete rase, voiau să mă lichideze acolo, pe loc, la cimitir. Ar fi avut toate şansele s-o facă, dacă n-ar fi avut o „cârtiţă“ printre ei ca să mă prevină. A vrut să fie primul dintre sinucigaşii de origine

germană, să se explodeze întâiul, un exemplu pentru fraţii germani care suferă din cauza evreilor. O mână de ajutor dată fraţilor palestinieni şi arabi din toată lumea, continuarea unei lungi şi frumoase prietenii germano-arabe, dacă ai uitat istorie."

„Vrei să spui – a ţipat din nou mama –, că tu ştiai că fiu-tău vine aici să explodeze oameni nevinovaţi şi nu l-ai oprit să intre?"

„Da! – a răspuns tata, senin –, ştiam! Şi nu numai că nu l-am oprit, dar am pentru tine veşti noi: eu am fost cel care l-am anchetat!"

„Vrei să spui că l-ai anchetat înainte de-a explodat, adică n-a murit aşa, din accident de muncă?"

„Da – a răspuns din nou tata, docil –, vreau să spun că, dacă nu-l prindeam aici mai dura 3 ani şi ar fi fost multe victime până le descopeream legăturile din Israel, din Teritorii, din Iordania şi Egipt. Acum le ştim şi ne putem ocupa de reţea."

„Vrei să spui că altcineva l-a explodat?"

„Nu, nu vreau să spun că altcineva l-a explodat, vreau să spun că s-a explodat singur."

„Tu mă crezi tâmpită? În mod normal, ar fi trebuit arestat."

„Eu nu te cred tâmpită, tu te porţi ca o tâmpită. Sigur că trebuia arestat, însă arestatul ar fi prevenit restul şi-ar fi dispărut înainte de vreme."

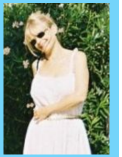
„Nu te-a durut sufletul, era totuşi fiul tău, unicul fiu bărbat?"

„Nu, nu cred să mă fi durut – a răspuns tata –, era fiul meu, dar nu un bărbat, era fiul meu care era terorist."

„Terorist pentru noi însemna patriot pentru alţii", a replicat mama.

„Aşa-i, dar eu trăiesc din ce trăiesc eu şi mor pentru ce cred eu. L-am renegat."

„Nu l-ai renegat, l-ai omorât!", a strigat iar mama, isteric.

„Termină cu prostiile – s-a enervat tata –, bea o cafea cu fiică-ta, poate-ţi explică ea.“

„N-am ce să explic – am spus, nervoasă şi eu, de data asta –; să-şi bea singură cafea, mi-a deranjat capul cu zbierătele. Ce vrei mamă, să se ducă un nebun să explodeze femei şi copii nevinovaţi şi să-i facă reducere de preţ numai fiindcă taică-meu a futut-o pe maică-sa? De unde le scoţi?“

„Era şi fratele tău“, a mârâit mama.

„Apropo, frate – am răspuns eu –, parcă aveam şi-o soră, aia ce face? S-a înscris la femeile libere din brigăzile verzi ale lui Gadafi şi vânează evrei la masă de seară?“

S-au uitat unul la altul, oarecum jenaţi, dar niciunul n-a răspuns.

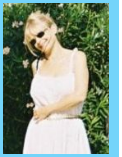
„Ce s-a întâmplat? V-am zis ceva ruşinos? Unde-i soră-mea, de-o aveam din acelaşi tată, plantator de terorişti?“

„Câr-mâr“, da’ până la urmă au spus: că sora-mea e la Kfar Saba, a urcat în ţară conform drepturilor de-a urca, e măritată şi-are un băiat.

„Frumos din partea voastră, sunteţi fantastici! Am şi eu ocazia să nu fiu singură pe lume, până şi dreptul ăsta mi-l luaţi.“

M-am lăsat târâtă de nervi, le-am ţinut teoria egoismului părintesc, cea a drumului pe care, prin exemplu’ lor personal, m-au silit, oarecum, să-l iau, fiind io tânără şi nevinovată; mă rog, tot restul de prostii pe care orice om le spune câteodată, când vrea neapărat să reproşeze ceva cuiva, atunci când are prea mulţi draci şi nu ştie pe cine să şi-i scoată.

Dar, în parte, ce le-am zis era perfect adevărat. Pentru un copil, chiar şi pentru un adolescent, toate poveştile astea cu spioni, spioane, lumea necunoscută şi pericolele care măresc adrenalina, toate astea sunt foarte atrăgătoare, dar nimeni nu zgâlţâie

copilul sau adolescentul ăla să-i spună că stă pe marginea cea mai de margine a unei prăpăstii, în fiecare zi şi-n fiecare clipă, că poate să cadă şi să se zdrobească mortal, ba chiar mai rău, să-şi vadă oamenii dragi zdrobiţi mortal de alţii, care stau pe marginea unei prăpăstii, dar de partea cealaltă sau – între noi fie vorba – de aceeaşi parte.

Povestea tatei şi-a fiului terorist nu era uşor de digerat, indiferent de felul în care poza el, tata, în omul dreptăţii şi patriotul neclintit.

Era carne din carnea lui şi sânge din sângele lui, chiar dacă drumul pe care-a mers a fost, din punctul nostru de vedere, greşit.

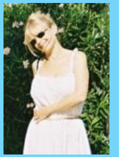
Mama avea, în fond, dreptate, dar să-i fi dat dreptate însemna să-l condamn pe tata mai mult decât se condamna singur şi asta nu mi se părea cinstit.

Îl aveam deja pe fiu-meu, şi, în noaptea aia, l-am cărat adormit în patul meu, cu ochii pe faţa lui liniştită m-am gândit şi m-am tot gândit, trăsăturile neamului: faţa ovală, păr blond cenuşiu, gură senzuală, nasul aproape tipic evreiesc, la el ceva luat de la taică-său şi de la mine.

Trăsăturile aproape aceleaşi cu ale omului lipit de perete, unchiul lui: fratele meu vitreg.

Şi m-a lovit aşa o jale cumplită de-am început să bocesc, ca proasta, nu ştiu de ce, de viaţă, de moarte: de ce a trebuit tata să facă copilul ăla şi să-l lase să ajungă unde a ajuns, de ce-a trebuit să ajungem cu toţii unde suntem şi de ce, neamul asta evreiesc cere aşa de multe victime, nu numai de la el însuşi, ci şi de la alţii, de alte naţii, fie duşmani, fie prieteni.

Jumătatea mea de frate a fost bocit temeinic, s-ar putea spune. Poate o să gândiţi că sunt nebună – vă priveşte! –, dar, dacă aveţi fraţi, chiar dacă nu-i i-aţi fi cunoscut... n-are rost, n-am cum să vă explic, încercaţi singuri, dacă nu, nu. Nu scriu aici pentru

voi, ci pentru mine, în scris totul se lămureşte mai uşor.

În noapte aia am hotărât că nu vreau să fiu agentă la Mossad, că n-am chef să fiu agentă la Mossad şi că n-o să fiu agentă la Mossad. Aveam încă posibilitatea de alegere, între agenţie, adică Mossad, între Shabak – adică securitatea internă, cea care se ocupă de arabi terorişti şi chiar evrei în legătură cu arabii terorişti sau evrei care se ocupă de teroare – şi poliţia infracţională şi criminală.

Am ales poliţia. Cu chiu cu vai şi după multe intervenţii, ochi scoşi cu lozinci „am băgat în tine o groază de bani şi de ştiinţă, nu se poate, trebuie să aştepţi şapte ani, să te „răceşti““ şi alte prostii, am obţinut aprobarea să mă car şi să intru-n poliţie. Tata s-a luptat ca un leu să mă ajute, cred c-a fost până la primul ministru – ăla, altă fiară! –, s-au ciondănit, dar, până la urmă, şefu' cel mare a cedat.

Eram liberă şi fericită. „Liberă?“, o să întrebaţi.

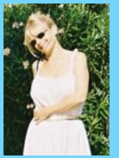
Da, liberă, fiindcă puteam avea o singură viaţă, pe faţă, şi fără să pozez în altceva, când sunt altceva, fără să mă gândesc la fiu-meu în orice secundă şi, mai ales, ce va face el în viitor, dacă nu va face ca mine şi va păţi ca mine, conform „principiului verificat“.

V-am dezamăgit? Pare rău, fraţi şi surori; dacă va aşteptaţi la ceva gen John Le Carré; nu v-aţi prins de fază? Dacă asta urma să fie, toată povestea asta nu era; unde-aţi văzut voi spion să se mărturisească în cărţi sau pe net?

Mâine veneaţi – sau nu veneaţi – să-mi puneţi flori la mormânt, dacă aveam unul. De ce sunteţi naivi?

***

Tata a murit de inimă în timp ce ne veneau musafiri; i-a primit, s-a întors către

salon să meargă înaintea lor, a căzut şi... atâta a fost. Nu s-a mai ridicat de-acolo; cu toate încercările, nu s-a mai putut face nimic pentru el.

În ebraică se spune că a avut „moarte de drept între drepţi“; se poate!

O merita; cred că a suferit mult în viaţa lui, în toate felurile; aveam s-o aflu mult mai târziu.

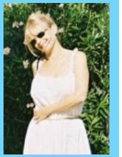
Nu i s-a făcut înmormântarea aia glorioasă a eroilor neamului, dar au fost foarte, foarte mulţi oameni, de peste tot şi din toată lumea, cred. Oamenii.

A venit preşedintele; nu la înmormântare, acolo l-ar fi pozat ziariştii şi-ar fi ieşit bâlciul de pe lume: cine era de fapt chirurgul A să fie astfel onorat? Nici şeful tatei n-a fost; au fost alţii, din cei care încă rămăseseră necunoscuţi; noul val în agenţie dă numele şefului public şi asta îl expune, dar tata a fost şi-a rămas, până acum patru ani, un anonim.

Acum patru ani i s-a făcut un program la televiziune: s-a vorbit despre el: că cine a fost, că ce-a făcut, unde-a fost şi ce-a organizat. Cred că, de fapt, nimeni nu s-a lămurit cine a fost; şi programul ăla a vorbit despre un personaj care – până azi – e necunoscut; asta, pentru mama, e bine.

Mama trăieşte, suntem vecine, ca şi înainte. E bătrână acum, dar tot aşa cum a fost, firea nu i s-a schimbat. O să mai vorbim despre asta, nu totul este cum pare în viaţă şi, când este cum pare, atunci e grozav de bine, ascultaţi-mă pe mine! Din experienţa.

Tata e înmormântat la Ierusalim, pe Muntele Măslinilor, în companie excelentă, dar cred că i-ar fi plăcut mai mult să stea în vecii vecilor lângă bunica, să se hârâie în idiş şi-n arabă, să-şi cânte unul altuia marşuri în germană şi romanţe porcoase-n italiană, să-şi recite ţigăneştile lui Lorca sau să-şi arunce-n cap măgăriile lui Villon.

Sau, cine ştie, poate că are câte ceva de discutat cu ăialalţi, mai pun ţara la cale, cum să împiedice un război sau să creeze altul, în altă parte. Habar n-am!

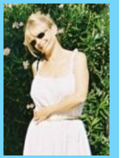
Înainte de Yom Kipur, când se vizitează morţii, ne plimbăm, mama şi cu mine, de la bunica la tata sau invers.

Mereu primeşte coroane enervante pe mormânt, tata, de-alea cu „amintirea ta“ şi bla-bla-bla, şi el ştie de unde sunt şi ştim şi noi de unde sunt. Agenţia nu-l uită, şi, din păcate, nici pe noi.

Bunicii îi ducem flori numai de la noi, s-ar supăra şi s-ar scula din morţi să primească flori de la cineva oficial; ura oficialităţile, cam aşa cum le urăsc eu. Ii ducem cafea şi trăncănim.

De Yom Kipur e cam greu să râdem la cimitir: e foarte multă lume acolo.

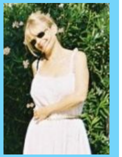
24 Nătânga asta de patoloagă bate capu' să mergem în România. Ce ai fă, eşti nebună? Ce să caute, oasele mele jigărite-n România? Da nu se lasă: că-i frumos, că-i pitoresc, că-i habar n-am cum, nu reţin toate tâmpeniile ei. Uită vaca ce mi-a povestit, când a fost la Buzău ultima dată era s-o mierlească bulită de-o fantomă şi călcată de umbra lui ăla la casa soră-sii. Nu, serios, dacă vreau senzaţii tari apoi nu-mi lipsesc loco: azi noapte şi azi dimineaţă am primit trei bucăţi ameninţări cu moartea. Până acuma n-a ajuns nimeni să-mi vina de hac, io mai aştept, Bursteyn şi Swisa dau de ceasul morţii, vor să mă păzească cu schimbul; şefu' râde – şi-ăla un bou –, cică: „Ha-ha-ha! Şi pe Bursteyn cine-l păzeşte?“ „Păi – zic –, Swisa.“ „Şi pe Swisa cine-l păzeşte?“ „Păi – zic –, soacră-sa.“ „Păi, să te păzească soacră-sa lui Swisa pe tine, că, şi-aşa, măgarii ăştia or să adoarmă şi poate să-i fure cu maşină cu tot.“ (Că chiar are cineva nevoie de rabla lor!... – asta-i comentariul meu.)

Nu mă mai ţineţi de vorbă, că uit povestea fantomatică a patoloagei; citiţi şi spuneţi-mi dacă e cazul să-i mai calce piciorul acolo. Eu l-aş duce pe-al meu, picior, că şi-aşa-i ca vai de el, da' numa' unu', restu' las în Israel. Mi-ar place să le văd mutra ălora de la graniţă când s-or trezi c-un picior plus paşaport. Gura acuma! Iaca povestea tâmpitei de patoloage.

***

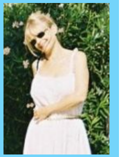
România-n noiembrie e un coşmar, dar nu un coşmar simplu, ci unul generator de balamuc anormal sau paranormal sau cum vreţi să-i spuneţi, da' numa' normal nu se numeşte. Trecând peste mama frigului pe care-am înghiţit-o, cu trei bluze de lână şi-o haină de blană, pufoaică şi izmene plus bocanci de ski, trecând peste jegul care s-a depus pe mine, indiferent de cât m-am spălat, când era apă caldă, trecând peste faptul că, de câteva ori, era cât pe ce să mă autotrag în ţeapa conducând noaptea pe şosele pe care apăreau căruţe fantomă cu oiştea de-un kilometru, trecând peste indigestia cronică şi jalea cronică care m-au urmărit vreme de 10 zile de-am ajuns acasă propria umbră a propriei mele stafii tăiate-n două, trecând – cum ziceam – peste toate astea, experienţa psihopată pe care-am avut-o la Buzău mi-a venit de hac, indiferent cât sunt eu de călită-n viziuni şi în special vizionări. M-am găzduit la una din surori – n-are rost să povestesc care şi de la cine şi din care mamă, că, după experienţa cu unchiu' care-a vrut să facă arborele genealogic şi-a dat în demenţă, nu mai încerc pe nimeni ramurile stufoase ale virilităţii familiei –, deci o s-o numim una din surori care locuieşte într-unul din cartierele oraşului, cartier care nu se deosebeşte de restul care nu se deosebesc de restul din alte oraşe, într-un bloc identic cu miile de alte blocuri şi-ntr-un apartament asemenea. Cum sora asta tocmai era-n divorţ de soţul al doilea

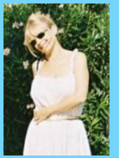
cu care, de fapt, nu era măritată şi era pe cale să-i dea cizmele că era frig de papuci, mi-a cedat dormitorul ei conjugal pe vremea şederii, dormitor dotat ca-n toate casele familiei cu o biblioteca pe toată lungimea peretelui cel lung, căci am băgat de seama că erau doi mai lungi decât ceilalţi doi care erau mai scurţi. După ce-am trăncănit în prima noapte destul de târziu – asistate de cumnatu-meu fără acte care era destul de beat încât să fie de acord cu tot ce spune soră-mea dând el din cap, da' nu că voia, ci că sforăia –, ne-am retras fiecare-n camera lui de dormit, nimic mai normal, nu? Asta s-o credeţi voi! După ce-am capturat un trening de la soră-mea, mi-am pus ciorapii de lână şi haina de blană, m-am băgat în pat şi-am stins lumina aia de-i zice veilleuză sau lampă de noapte. Afară – asta era la etajul doi –, sub geam – da, desigur la parter, adică pe asfalt –, lumina un felinar; surprinzător, dar avea bec! Şi chiar funcţiona. Tre' să vă mai spun că io nu beau picătura de alcool, decât din an în paşte, şi atunci nu era nici an şi nici paşte, deci n-am băut decât ceai. Şi m-am pus pe dormit. Da' cum obişnuită de-acasă dorm foarte uşurel şi mă trezesc la fiece mişcare, timpanu' meu care nu era sub plapuma a prins nişte paşi în cameră şi-am deschis ochiu' care nu era sub plapumă, să văz de unde şi cine vine.

Nu era nimeni, da' cineva mergea în cameră. Am riscat să scot mâna de sub aşternut şi mi-a înţepenit în drum spre lampă, da' am aprins lampa şi n-am mai auzit paşi. *Hm*, m-am luat la întrebări. *Adică ce-i aia să auzi paşi şi să nu vezi pe nimeni? Ce, eşti ăla, Petrache Lupu, madam?*

Iar am stins lumina, iar să dorm, iar paşi. Mi-am scos amândouă urechile şi-am încercat să depistez exact de unde vin. Veneau dinspre biblioteca, pe idioată de biblioteca erau nişte vaze de flori goale, ceva ceh de-alea albe cu roşu. (*Pauză de ţigare, vă rog!*) Am lăsat lumina aprinsă, iară paşi şi vazele zdrăngănind. *Aha*, mi-am zis,

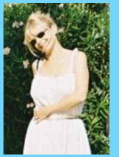
construcţii româneşti, probabil trec maşini, tractoare, buldozere, tancuri şi se clatină construcţia, intră blocu-n vibraţie, se clatină biblioteca şi io aud paşi. Iar am închis ochiu', am stins lumina, iar paşi şi-am încercat să aud maşini şi restu' de armament greu, nici dracu' nu trecea pe stradă. *Bine*, zic în sinea mea tăcută, *dacă cineva are de gând să se plimbe prin cameră, nu-i un motiv ca eu să stau zgâită toată noaptea*; mai ales că a doua zi urma să plec la Braşov şi şoselele româneşti sunt departe de ce se numeşte normal în limbaj elastic. Am adormit buştean şi cred că am dormit vreo ora, când am simţit brusc o răceală de moarte-n frontal; zic: *ce naiba umblu-n somn şi m-am băgat în frigider?* Deschid ochiu' şi înţepenesc definitiv şi irevocabil, da' înţepeneală de-aia de groază cum nimeni nu simte, dacă nu simte personal, ci numai îngheaţă parţial, când vede-n filme. Felinarul de jos lumina aproximativ în cameră când mi-am ridicat pleoapele şi am văzut în faţa ochilor, aproape lipită de mutra mea, mutra unui bărbat. Da' numa mutra, fără nimic în continuare. Norocul meu că-s călită de multele şedinţe interminabile în care vezica urinară nu cedează brusc, altfel jur cu mâna pe inimă că mă urinam pipi-n pat. Efectiv, toate firele de par mi s-au ridicat şi-o groază soră cu frigurile morţii, cred, m-a cuprins începând cu măduva oaselor, trecând prin sistemul limfatic, sanguin şi restul. Mutra s-a retras, da' cu figura către mine, ca o minge plutind în aer, fără continuare şi fără început, fără expresie sau orice altceva; era ca şi cum aş fi luat capul unui cadavru de la patologic şi l-aş fi legat c-o sfoară-n aer, un cadavru aranjat deja pentru ochii familiei, fără rictus sau semne de suferinţă, cumva. Paşnic şi indiferent, ca însăşi moartea. Sau ca însăşi indiferenţa. După minute lungi de dârdâială, m-am dat jos din pat cu plapuma-n spinare şi genunchii bâţâind, m-am dus la soră-mea, am zgâlţâit-o şi-am târât-o după mine. „Coană – zic –, de ce dracu' nu-ţi ţii capetele în dulap când ai musafiri?“ „Ce capete?“, zice. Îi povestesc

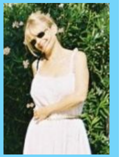
io ce capete. Zice ea: „Io nu văd capete, da' cineva-mi tot deschide uşile şi-mi dispar lucruri, de exemplu mătura.“ „Lasă scuzele – zic –, mătura o ascunzi tu, că eşti putu-roasă şi senilă.“ „Nu – zice –, că eu o caut şi n-o găsesc, da' după aia o găsesc unde-am căutat-o si-i acolo!“

*

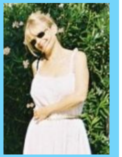
La Braşov unde-am ajuns a doua zi pe la prânz, obosită şi zgâlţâită de noaptea nedormită şi de călătoria plăcută, mi-am întâlnit propriile fantome, umbrele nostal-gice ale copilăriei şi-am umblat de nebună, căutând vechi locuri de negăsit, ascunse sub înnoirea de blocuri şi parcuri standardizate. Peste draga mea Spurcată turnaseră beton, zidurile porţii Bartolomeu păreau lustruite şi prea curate, iar în fosta noastră casă stăteau nişte oameni care m-au privit cu suspiciune, de parcă aş fi venit să le fur ceva ce-mi aparţinea de fapt, amintirile ascunse-n pereţii camerei mele, lipită uşă-n uşă de cabinetul tatei, uşa de lemn cu dopuri din care scosesem un dop să vedem cum încearcă tata să facă tratamente stomatologice pe cale sexuala, obicei prost învăţat de la o servitoare perversă, obicei pe care tata l-a plătit scump, c-o casetă de bijuterii când mama a prins figura. Totul era schimbat şi acelaşi; parcă numai eu îmbătrânisem şi căutam ceva ce nu exista, de fapt, în locuri, ci în mine şi, oricât aş fi respirat, aerul nu mai era acelaşi, plămânii mei, plini de nicotină, nefiind aceiaşi şi nici ochii şi nici simţurile şi nici, în totul, eu. Am uitat de Buzău, de paşii din dormitor, de vazele de Boemia zgâlţâite şi de capete plutind în aer. Dar cum aveam comandamentul acolo, musai să revin să-mi iau catrafusele şi să mă întorc dracului acasă, că deja începusem să mă simt împăiată şi îngheţată şi subnutrită şi cum nu se poate mai rău; de-aia nu-i înţeleg pe cei care afirmă „am fost în România şi-am făcut o viaţă“, în vreme ce eu

am fost în România şi-am făcut aproape o moarte, fie de infarct, fie de frig, fie de inaniţie. De fapt, voiam doar să cumpăr un câine. L-am şi cumpărat. Pe scurt, am revenit la Buzău într-o noapte geroasă – spun geroasă fiindcă am coborât să fac pipi şi-a îngheţat pe loc –, am intrat, pe drum, într-o cârciumă, nu ştiu să-i zic, un fel de casă, scria *coffee* sau ceva de genul ăsta, în jurul unui godin stăteau vreo cinci bărbaţi cu feţe dubioase, îmbrăcaţi în pufoaice şi cu căciuli pe cap, plutea o duhoare de rachiu stătut amestecat cu fum de ţigări proaste şi miros de transpiraţie, o atmosferă mai degrabă de Dostoievski asamblat pe-un Dickens în zile proaste. Norocul meu că arătam suficient de jerpelită încât sa le creez milă, m-au invitat lângă soba lor şi chiar mi-au găsit un ceai şi-un pachet de ţigări, după ce s-au convins că n-au şansa să mă convingă la o vodcă bună, cum o numeau, şi la nişte ţigări de-ale lor, m-au condus chiar la maşină şi mi-au zis să am grijă că-i polei şi sunt căruţe fără felinar. Ajunsă la sora-mea mi-am băgat picioarele-n capete atârnate de tavan şi-am dormit, deşi „paşii“ au mai încercat să-mi atragă atenţia, numa' am zbierat „acu' dorm şi dacă ai ceva cu mine, ne vedem dimineaţa“, la care soră-mea a zbierat şi ea „dacă nu taci imediat, nu mai apuci dimineaţa“ si-am adormit. Urma să plec la prânz spre Bucureşti, soră-mea a plecat la muncă, cumnatu' fără acte s-a dus undeva – cred că dracului, că de-atunci nu l-am mai văzut –, pruncii soră-mii la şcoala; m-am refugiat în bucătărie, singurul loc care putea fi încălzit şi-n care puteai să bei o cafea fără să ai senzaţia că eşti la polul nord de unu' singur pe-un gheţar şi tragi să mori înţepenit. Mi-am făcut o cafea *Elite*, de-a noastră, pe care-am cărat-o cu ambiţie peste tot unde m-am dus; am luat o carte, – cred că era *Toate pânzele sus* –, şi m-am aşezat cu un geamăt mulţumit să beau cafeaua. Masa era aşezată sub geam, eu m-am aşezat lângă geam cu spatele la perete, în faţa mea, cum ar veni, un alt scaun şi faţă-n faţă cu geamul alt scaun. Asta

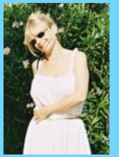

ca să redau corect topografia locului. Ajunsesem sau mai exact căutasem un pasaj cu Ismail şi nevestele lui, când, din nou, am simţit frigul ăla nasol şi, fără să fac vreo legătură, m-am uitat să văd dacă geamul era deschis. Da' de unde, închis cu totul! Am coborât ochii spre carte dar, în drum de la geam la carte, ochii au prins o imagine şi creierul a refuzat pe moment s-o accepte, datele fiind imposibile *vis à vis* de adevăr. Am ridica din nou ochii să mă conving. Pe scaunul din faţa mea stătea un tip, cam de 25 de ani, cu kipa, şi-un zâmbet anormal pe buze, un zâmbet chiar anormal – ceva între victimă şi călău –, ceva bolnav de tot, dar viu de tot, aş zice. Există momente, pe care bărbaţii israelieni ce-au fost prin războaie sau aşa ceva le cunosc bine, momente în care nu ţi-e frică deşi mori de groază şi reacţionezi violent, instinctiv. Am zbierat la el: „cine dracu' eşti şi ce dracu' vrei!“. Tipul a lăsat ochii-n jos, i-a ridicat şi-a zâmbit din nou –, acelaşi zâmbet – şi-a zis parcă cu o veselie de groază: „Ai să vezi...“ şi dus a fost. Dacă era să mă iau după „clasici“, ar fi trebuit să înţeleg ceva, dar, fiind în concediu de odihnă, chipurile, n-am vrut să înţeleg sau să mă gândesc şi-am pus totul la dosarul fanteziei mele bolnave şi-a oboselii, plus a intemperiilor. La Bucureşti mi-am luat câinele, o doagă germană arlechin şi, cu ea în rucsac, am reuşit să mă urc în avion, după ce stewardesa a venit să mă ia personal, fiindcă, vorbind cu un bătrân surd, n-am auzit că ăia mă strigau disperaţi şi că, din cauza mea, avionul nu pleca: pierduseră comoara şi m-au regăsit cu mare fericire. Bineînţeles că am scos câinele din geantă şi el/ea doamna câine a profitat de ocazie s-o ia razna prin avion şi, din cauza dozei mari de somnifere, să borască în braţele amatorilor de pui de câine, apoi să înghită mâncarea tuturor celor care-o alintau şi să borască din nou cu elan. Lângă mine stătea un tip de la nu ştiu ce *kibbutz* care fusese-n România să vândă instalaţii de-alea de irigare şi, văzându-mă că dau din picioare, şezând el liniştit cu câinele meu

în braţe, Ambra – că deja primise numele – îl lingea pe ochelari, el – el părea de-a dreptul fericit – m-a întrebat ce am, i-am zis că mă plictisesc la picioare şi m-a privit ciudat. Era un tip posomorât, unul de-ăla care face preziceri sumbre într-o zi senină de primăvară, unul de-ăla pe care ajunge să-l vezi dimineaţa să-ţi meargă *kibini mati*[4] toată ziua, dar fiindcă stătea cu câinele-n braţe i-am şi zâmbit, cred că zâmbetul meu zilele alea semăna cu zâmbetul lui Iov când s-a sculat din morţi, că mai mult nu mi-a adresat cuvântul şi-am putut să-mi mişc picioarele-n linişte. Câinele clandestin a ajuns pe Ben-Gurion, dar trebuia să-l şi scot din aeroport fără să-l las în carantină – că, la vremea aia, câinii şi cactuşii stăteau în carantină –; l-am scos şi-am ajuns acasă, asta era pe 3 noiembrie. Mi-am sărbătorit şi ziua de naştere; maica-mea, când m-a văzut, a blestemat tot ce era de blestemat şi s-a pus să mă hrănească temeinic, după ce m-a complimentat pentru „figură“, cu nişte comparaţii nedemne de-o persoană crescută şi educată la Notre Dame de Sion, chiar dacă chestia asta era în Galaţi. Pe patru noiembrie stăteam în fotoliul meu tradiţional, un fotoliu care arată ca o corabie îmbătrânită de valuri şi de viaţă, şi mă uitam la ceva – era un film la TV, la nu reţin ce anume, neimportant fiindcă în acelaşi timp citeam –, când a sunat telefonul. Taică-meu, c-o voce destul de agitată – el care nu-i agitat mai niciodată – îmi zice: „Te uiţi la televizor?“ „Da – zic –, e ceva de văzut?“ „Nu, nu e; da' tocma' au tras în Rabin!“. Am văzut ce-a urmat şi reluarea faptei în sine, destul de la distanţă, dar silueta – sau mutra, cât se vedea – mi s-a părut cunoscută cumva, vag, ceva imprecis. Apoi, când, în prim plan, i-au arătat mutra, am înţeles că am văzut ce mi s-a zis că o să văd. De-a lungul procesului am văzut şi revăzut zâmbetul ăla de neînţeles din bucătăria soră-mii de la Buzău, l-am văzut de nenumărate ori şi, într-un fel, l-am înţeles, în alt fel rămâne de

[4] *Leh kibini mati!* – înjurătură vulgară. [n.ed.]

neînţeles.

Mi-am adus aminte de întâmplare când am văzut-o pe maică-sa lui Ygal Amir, Geula, ieri, la TV.

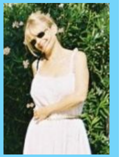
***

Acu', spuneţi şi voi: asta-i normală? Adică, ştiţi ceva, mai bine nu spuneţi nimica: dacă aţi ajuns cu cititul până aici, precis nu sunteţi normali! Io-s singura persoană de pe lume... – corect, aveţi dreptate, am uitat să-mi iau pastila azi!

***

Rona a făcut-o lată: şi-a tăiat, din dragoste, venele la o mână. Ca de obicei, a fost părăsită de iubit, după ce a prins-o tragându-şi-o cu altul.

Nu ştiu care-i faza la homosexuali, ori că se duc la petrecerile alea ale lor şi se aia fiecare cu fiecare sau toţi de-odată – că am văzut aşa o chestie pe vapor, când am fost în Cipru, de era să mor borând şi nu de rău de mare, ci de scârbă –, ori o fac pe sfinţii şi când îşi prind partenerul îşi taie gâtul sau organul... Era o petrecere pentru homosexuali, transexuali şi travestiţi, aia de care ziceam mai sus, pe corabie, s-au pus băieţii pe chef, normal că doamna Rona era-n plină petrecere, când lui Naomi i s-a năzărit că vrea să vadă ce fac ăia acolo. M-a târât după ea. Brrrrrrr! încinseseră tipii o horă, da' nu se ţineau unu' pe altu' de umeri, ci se ţineau în sulă-n cur. Vedeţi faza? Goi ca dracii, ţopăiau în ritm de muzică trans. Naomi şi cu mine am zburat pe scări în sus ca nişte porumbei ai păcii, jerpeliţi, urmăriţi de şoimul atomic; ne-am oprit numa' când am dat nas în nas cu unu' de-ăla de la pază care ne-a întrebat ce

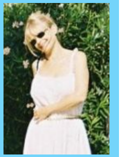

terorist ne urmăreşte. Naomi a răcnit că nu e terorist, ci că ne urmăresc nişte pule. Omu', săracu', probabil obişnuit cu nebune, n-a mai comentat, ci a plecat salutând respectuos. Precis şi-a făcut cruce cu limba-n ceru' gurii.

Deci Rona a ajuns la spital cu mult sânge şi multe gemete şi peri smulşi din perucă. Cum eu sunt singura disponibilă... – nu întrebaţi de ce sunt singura disponibilă că mă 'nervez; da' în mare, Naomi tocmai şi-a terminat un concediu medical în care a fost la Eilat – de bolnavă ce era –, Gila e la ziua femeii – o altă tâmpenie unde un milion de muieri se adună la un loc şi chicotesc şi hârâie şi cârâie ca nişte ciori în călduri –, Tikva e la futut – că ăla al ei însurat are zi liberă de nevastă – şi pe Tzipi nu se poate conta, că joi îşi mărita fata şi-i mai zăpăcită decât ca de obicei, când e total zăpăcită. După părerea voastră, cine-a mai rămas în afară de mine? Şi-aşa am ajuns s-o ţin pe Rona de mână şi s-o ameninţ c-o moarte-n chinuri groaznice dacă mai îndrăzneşte să mă deranjeze pentru o încercare de sinucidere. Să se sinucidă, să moară şi să mă cheme la înmormântare, atâta! Mi-a stricat bunătate de bluză cu bocitul ei şi-a trebuit să alerg să-i aduc Cola dietetică, curva dracu'! De unde scot eu prietene de-astea? Vă spuneam că toate doamnele distinse au treabă şi nu s-au dus la Rona, normal; da' s-au dus la directoarea aia şi-au făcut scandal, după care s-au dus la poliţie şi-au făcut scandal că aia le-a făcut scandal. Poliţia s-a dus la locul ăla şi-a făcut scandal. M-au chemat şi pe mine, dar am zis că o curvă îmi ajunge pe azi şi că tre' să închid dosarul şi să scot raportul unui caz, deci să se ducă dracului de tot.

***

Dacă vă purtaţi frumos o pun pe nătângă – hai să stabilim că patoloaga se numeşte de-acuma înainte „nătânga“, bine? –, deci o pun pe nătângă să vă povestească de

primul ei amor sexual; vă zic io, fata asta are chemare spre macabru, nici măcar primul futut nu l-a făcut departe de cadavre... Sunteţi curioşi? O să aşteptaţi, acu' am treabă!

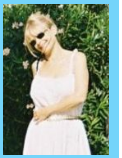
25 Acu' habar n-am cine-i mai rău, voi sau femeile astea patru-cinci-şase prietenele mele. Ştiţi ce-o să fac? O să le arunc la gunoi, altfel nu mă scap de ele, şi o să tot bateţi capu' să vă povestesc ce vor, ce mai fac, ce mai dreg, ba chiar o să aveţi tupeul să spuneţi că mă port ca ăla cu „Misterele Parisului“ sau cu „Rocambole“ sau nu ştiu ce, care-l omora pe unul în volumul 13 şi-l învia în volumul 18. De-acuma gata! niet Tikva, Naomi, Tzipi sau Gila; au mers *kaputt*, au dispărut. Poate o să vă povestesc ce mai face Roni/Rona.

Am mai smuls câteva poveşti de la nătânga. Acu' nu faceţi pe proştii: am stabilit că patoloaga e nătânga; ce ziceam? Da, am furat de la ea câteva poveşti, cum s-au prostit ele în Sinai – asta înainte de explozii, că acu' precis s-au gândit ăia că nătânga şi cu Rona-s pe la Taba, de-aia au explodat. Şi i-am luat patoloagei povestea dezvirginării. O vreţi? OK, că multă răbdare nu mai am. Mai şi munceşte omul, nu?

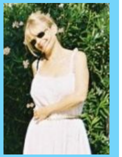
Astfel grăit-a nătânga:

***

Prima dragoste, prima sărutare... Da, prima sărutare-a fost undeva pe lângă Allenby (o stradă), în Tel-Aviv; pe băiat îl chema Dan, am mers cu capul în nori vreo săptămână şi după aia mi-a trecut. Prima dragoste-a fost... unde-n altă parte decât în oraşul sufletului meu, Brăila? Sunt oraăe-n care te-ai născut, oraşe în care-ai trăit,

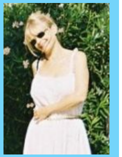

oraşe pe care le-ai îndrăgit şi sunt oraşe care-ţi ţin sufletul strâns între zidurile caselor, pietrele bulevardelor, florile parcurilor, mirosul din aer. Asta e pentru mine Brăila şi-asta o să rămână. Eram în ultima vacanţă de liceu înaintea armatei şi, ca de obicei, la Brăila, la sora mamei, pe strada Mărăşeşti, o stradă mică, care, la vremea aia, se remarca prin faptul că miliţia îşi avea sediul pe ea. Vară-mea tocmai divorţase – unul din multele ei divorţuri –, divorţase de un poliţist că tocmai se încurcase cu un prof de sport; mă rog, cred că divorţul încă nu se pronunţase, că erau cam în ilegalitate. Eu aveam un prieten din verile trecute, mai mare cam cu vreo 8 ani decât mine, tip deosebit de suspect, cu ocupaţii dubioase – o corcitură de lipovean cu grec şi câteva altele nu ştiu care –, blond, înalt, cu ochi albaştri, albastrul ăla cu care n-ai vrea să te întâlneşti la nervi. Cred că eram pentru NG o jucărie frumoasă şi amuzantă cu plecările mele şi venirile mele estivale, un amuzament exotic, însă era mereu liber pentru mine şi dispus să facă orice, nimic nu era prea bun sau prea greu când era vorba să-mi facă pe plac. Nimic între noi decât sărutări, nimic până-n vara aia, desigur. Perechea ilegală a hotărât să mergem într-o excursie-n balta Brăilei; zis şi făcut: ne-am luat cortul – unul mare, albastru, cu două camere de dormit şi sufragerie, dublu şi nu mai ştiu ce dracu' avea-n el –, toate aparatele de gătit, încălzit, omorât ţânţari şi prins peşti, raci şi alte insecte; între noi fiind vorba detest cortul şi tot ce ţine de el, dar am zis că, deh, o mică pregătire pentru vremuri grele nu strică. Nu-mi amintesc cum am ajuns în balta aia sau unde era – ce parte din ea adică –, doar că toată balta era plină de stuf, porci şi oameni care îi păzeau, pescari, păsări etc., ca orice baltă care se respectă, de altfel. Ne-am aşezat gospodăria când au început să se audă ţipete, bocete, urlete, sirenă de şalupă; pe scurt: bălăgan. Cam la vreo 150–200 metri de noi, într-un mic intrând al Dunării, lume multă, femei care urlau, bărbaţi care se agitau.

Ce se întâmplase? Tocmai găsiseră cadavrul unui băieţandru dispărut, înecat desigur în urmă cu câteva zile pe care tot de-atâtea zile-l căutau. Bătrânele puseseră pâine pe Dunăre, o pâine rotundă şi-o lumânare, noaptea, e o credinţă cred, că Dunărea o să ducă pâinea la locul unde se găseşte mortul, aşa se întâmplă-n general, peştii care de fapt merg cu toţii la „masă“, ciupind din pâine, o duc cu ei la locul unde, agăţat în ierburi şi rădăcini, stă cadavrul. Îl scoseseră pe mal când am ajuns noi – ştii cum arată cineva care stă sub apă câteva zile, deci n-are rost să mai descriu –; era, oricum, un spectacol jalnic: femeile urlau, bărbaţii plângeau într-un fel mut – ştii tu – şi mirosul... ăsta nu-l defineşti de la început: brusc, te trăsneşte un miros dulce-putred care-ţi pătrunde direct în cortex şi-acolo rămâne zile-ntregi, te urmăreşte apoi ca o ideea vagă până se şterge din minte, nu din nas.

Frumos început de excursie-n bălţile Brăilei şi asta era numai începutul. Bărbaţii au propus să pescuiască raci. Tâmpită idee să mănânci raci când, la 150 de metri, tocmai scoseseră din apă un cadavru; propunerea a fost refuzată cu căni de tablă aruncate-n ei şi mâncarea pe ziua aia au fost conservele aduse de-acasă, conserve de carne de porc chinezească şi vinete, parcă. Şi-a căzut seara – (nu e o figură de stil, efectiv a căzut pe noi), noaptea, aş zice –, brusc, neagră ca noaptea şi cumva înfricoşătore, dar asta nu că era ea neagra, ci fiindcă, spre după-amiază, începuseră să se adune nori de furtună. Şi-a început: cu tunete, trăsnete-n apă – habar n-ai cât e de zgomotos în trăsnet în apă! –, fulgere interminabile şi ploaie cu găleata, cu hârdăul, cu cisterna. Mai erau şi cucuvăile, probabil şi ele căutau adăpost, dar – la toţi dracii! – ar fi putut face chestia asta în linişte, fără ţipetele lor tradiţionale; se băgaseră sub „cerdacul“ cortului şi mai şi zbierau: *Cucuvau-cucuvau-cucuvau!* Spiritul puştiului înecat plutea pe Dunăre, fulgerele trăgeau orizontul în ţeapă, tunetele anunţau sfârşitul pământului

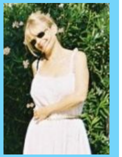
şi ploaia începuse să se strecoare prin părţile alea de cort la care nemţii constructori se gândiseră mai puţin. Sub şiroirile de apă am pus crătiţi de aluminiu, deci, la tot zgomotul naturii, se mai adăuga şi *pic-pic-pic-pic*, picătura chinezească. Exact ca-n bancul cu femeia furtună, dacă-l ştii.

Perechea clandestină, mânată de foamea morţii – senzaţia aia de excitare pe care orice om viu o simte în preajma doamnei cu coasa – s-a apucat să facă o dragoste nebună. Ca şi ei, NG şi cu mine – bântuiţi de-aceeaşi frică de-a dispare, de-aceeaşi dorinţă de continuare, de-aceeaşi tinereţe speriată de moarte şi încălzită de furia naturii – ne-am iubit. Totul a fost de la sine, natural şi bine venit, de parcă atunci şi numai atunci trebuia să se întâmple, nu altă dată şi nu cu altcineva. Până şi azi îmi amintesc de noaptea aia furtunoasă şi fericită. N-am cu ce s-o compar, fiindcă e incomparabilă. Nici nu încerc s-o compar, ar fi un sacrilegiu. După noaptea asta a început o altă viaţă: nu, nu cea de femeie – astea-s prostii! –, armata şi facultatea şi măritişul şi fiul meu şi iar învăţatul şi şcoala la New York şi divorţul – toate-şi au locul lor în viaţă –, însă noaptea înecatului pluteşte undeva peste, aşa cum ai pune ochii pe o stea şi, când ţi-e greu şi vrei să oftezi, ridici numai ochii şi-ncepi să zâmbeşti.

***

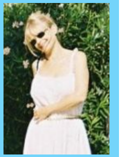
Hmm, voi aveţi comentarii la asta? N-aveţi – surprinzător! –, nici eu n-am. În schimb, am treabă....

26 Ia uite-a dracu' treabă! Când vreau şi io să fiu romantică sau cât de cât normală, aduc ăştia pe cineva şi-mi strică faţada de *lady*. Acu', ziceţi şi voi, dacă aduc un câine

la judecată, cu stăpân cu tot, şi se plâng că ăla, câinele, a omorât un om viu prin tăiere de penis cu dantura şi că stăpânul câinelui dormea-n timpul ăsta ca un prost, voi ce ziceţi? „Păi“, începeţi să strigaţi, „la moarte cu câinele, la puşcărie cu stăpânul câinelui, săracu' om atacat de câinele nenorocit!“ şi-alte lozinci de-astea. Corect? Da', dacă vă zic că greşiţi şi că vorbiţi prostii, ce-o să mai spuneţi, după aia? Că stăpânul câinelui dormea, da' nu şi nevasta stăpânului şi nu şi fata stăpânului sau prietenul ei care erau treji? Şi-au depus mărturie în favoarea câinelui? Ha? Aaaaaaaaa! Acu' o daţi cotită; că voi, de fapt, n-aveţi de unde să ştiţi ce s-a întâmplat între câine şi ăla, decedatu'. Atunci de ce-aţi sărit la gâtu' câinelui? Învăţaţi asta: omu', ca să-şi poată da părerea, tre' să cunoască, cel puţin câteva faţete ale problemei, nu numai una, să se arunce ca prostu-n problemă. E un principiu sănătos şi-n viaţa de zi cu zi. Aşa cum zice Tikva: „dacă eşti prost, apoi să fii din toate părţile!“.

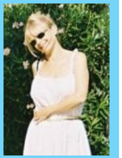
Problema cu câinele a fost că domnul dezpenisat a venit în vizită la familia respectivă şi că era într-o stare avansată de ebrietate deja când a ajuns; a mai mâncat ceva şi-a mai băut câteva pahare bune, după care s-a prăbuşit pe patul camerei care-i fusese repartizată prin bunăvoinţa stăpânei casei. Mama, fiica şi prietenul au rămas în salon, la televizor şi la taclale. Câinele casei – un lup german, paşnic şi cumsecade – umbla prin casă, că doar era casa lui şi trebuia s-o păzească; la un moment dat, din camera oaspetelui s-au auzit schelălăituri de câine, prietenul fetei a fugit spre cameră şi de-acolo a tras un răcnet, asta le-a ridicat pe mamă şipe fiică-n picioare şi-au tăiat-o şi ele în aceeaşi direcţie. Când au intrat, câinele tocmai îşi terminase socotelile cu stăpânul penisului care, după depoziţia prietenului fetei, când a intrat în cameră, ăla vroia să-l fută pe câine-n cur. Câinele s-a apărat în mod legal, însă, neavând el mâini să-l prindă de coaie sau să-i tragă un pumn, a făcut exact ce-a crezut de cuviinţă că un

câine cu respect şi onoare faţă de coada lui trebuie să facă. După care a scuipat penisul agresiv pe covor. Vă e clar până acuma că nu vă puteţi duce la câine să-l întrebaţi; stăpânul organului a pierdut prea mult sânge ca să mai vorbească, nu în încarnarea asta. Mai departe. S-au străduit să-i oprească ăluia sângele până să vină salvarea, da' n-au reuşit; ăla tot beat era: a început să strige, să urle, să înjure, chiar şi când lucrau paramedicii la el, că „ce mama dracului, nu mai ai voie să fuţi câini pe lumea asta!“, după care a căzut leşinat. La spital i-au făcut de toate, dar gradul de alcool şi sângele pierdut l-au trimis pe lumea cealaltă. Acuma a urmat să anchetăm câinele şi pe stăpân. He? Bine-aşa, am luat pe-un de-ăla de la judecăţi de urgenţă şi-am încheiat povestea-n felul următor. Câinele s-a dus la arestul de câini vreme de 10 zile şi-are voie la vizite de la familie, plus mâncare de-acasă; stăpânul câinelui plăteşte la puşcăria de câini cam 200 shekeli pe zi, pentru dresaj, chipurile, şi îngrijire; statul Israel n-are nici o pretenţie de la câine, el fiind în legitimă apărare, nu are pretenţii nici de la stăpânul câinelui, fiind el în stare de adormire; restul familiei şi-a făcut datoria faţă de nebunu' futător de câini şi faţă de societate, încercând să-l salveze, da' n-au reuşit. Mortul e mort; şi cu asta, basta! Deci morala, adică două morale: nu trageţi imediat concluzii fără să cunoaşteţi datele problemei şi, mai ales, nu futeţi câini în cur, dacă ştiţi că au dinţi în gură; de preferat să vă alegeţi câini cu proteză sau să apelaţi la persoane umane specializate.

***

Fiindcă tot vorbim de sex pidosnic, azi am scos-o şi pe madam Rona din spital; era adormită şi nu mi-a pătat bluza cu lacrimi, gemea numa-ntr-un colţ, ca o minge dezumflată pe care s-a aşezat o muiere mai grăsuţă. N-am băgat-o în seamă şi-am

tăcut încăpăţânată, cu maxilarele-ncleştate, să nu-i dau nici o şansă. Ajunsă acasă, a început să zbiere cu disperare: „uite ce de-a praf s-a adunaaaaat!“, a fugit şi-a adus mătura, cârpa de spălat pe jos şi ciomagul, spray-ul de sticlă şi de mobile. În momentul ăla, sinuciderea a fost uitată, ca şi amantul pentru care imbecila s-a sinucis. O să-i zic nătângei, adică patoloagei, că, dacă are cazuri de muieri cu inima frântă, să roage familiile să facă mizerie-n casă, cred că asta ar putea fi un tratament eficace. Uneori. La mine nu ajută; eu, când am inima frântă arunc totul în jur şi Dumnezeu să-l apere pe-ăla care vrea să facă ordine. Da', de fapt, aşa fac şi cu inima întreagă: dacă e să mă uit bine-n jur, la mine-n casă e un balamuc de nedescris şi fără să mă lase amantul. Bun, cred că tre' să mă las de sfaturi date la alţii.

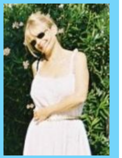
Sunt mulţi sfătoşi prin preajmă, dacă ar urma să le dau cuvântul, v-aţi lua câmpii. Vreţi să-i luaţi? *Hallo*, şi pe mine cine mă mai citeşte?

***

N-aţi observat c-am făcut o pauză de câteva ore bune între câinele cu mulţi dinţi şi mortul fără penis? Foarte bine. În astea câteva ore a trebuit să mă deplasez iarăşi la locul fetelor ălora pe care am vrut să le scot din discuţie, Naomi, Gila, Tikva & Co.

V-am povestit că unul de-acolo, printre alte măgării care se fac, i-a băgat mâna-n – pardon! – pizdă la o alta; aia nu vroia să i se bage mâna. Fixu' ei: are bărbat şi vrea numa' mână cu acte-n regulă.

S-a dus şi l-a reclamat pe ăla; ştiţi voi, moara dreptăţii macină încet, da' are scuza că, cică, macină fin – pe dracu' –, ăla a rămas cu mâna întreagă, nimeni nu i-a rupt-o, poliţia se bălălăbăneşte printre martori şi minciuni... că, deh, când îţi arde casa şi se explodează toţi nebunii, mai greu păzeşti la curul muierilor agresate, la fel ca la curul

celor bătute. Urla femeia: „bărbatu-meu o să mă omoare, până la urmă“, da’ degeaba, o lăsa cu nebunu-n casă. Până la urmă o omoară... şi ce-i cu asta? Ziarele fac scandal două-trei zile şi se uită, alta la rând.

La fel şi la ăsta cu mâna. A aşteptat, s-a dus la femeile alea violate, la psihiatru, la discuţii, da’ cum vorbea – zice ea –, nebuneala o lua şi mai rău, nu înţelegea cum de nimeni nu face nimica. Ba, cei din jurul bărbatului păreau ca-l îmbărbătează şi râd de ea.

Într-o criză de disperare, azi, a zis că-şi face singură dreptate. A luat un cuţit şi i l-a băgat ăluia-n burtă. Mare hotărâre tre’ să fi fost pe capul ei, era un cuţit de tăiat apa, însă a reuşit să scoată sânge din idiot şi asta a fost de ajuns: poliţie, ziare, fug cu toţii să vadă ce s-a întâmplat, ăla s-a ales c-o zgârietură şi-un proces cu dare-afară de la muncă.

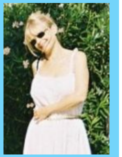
Să nu înţelegeţi greşit, doamne-păzeşte! Nu zic să vă faceţi singuri dreptate, că nu sunteţi Vlad Ţepeş, da’ o mână de ajutor la vreme grea vă puteţi da; proverbu’ ăla care zice „o labă la vremea ei, face cât zece femei“ prinde-n orice caz, nu să-l luaţi *mot à mot* şi când aveţi necazuri să vă masturbaţi... aplicaţi vorbele la situaţie, nu invers.

27 Matty partea a doua[5], v-ar interesa să auziţi? Nu? Păi, cred şi eu, nici dracu’ nu-i interesat să audă; da’ e interesant! Mi-a povestit patoloaga – psihiatra – ce se mai întâmplă pe-acolo şi e, în continuare, bâlciu’ dracului, la [• • •] [6]

---

[5] Hana Fratu, *ibid.*; v. mai sus. [n.ed.]

[6] Aici şi în continuare, [• • •] înlocuieşte un număr variabil de puncte de suspensie – semnalînd o omisiune în textul original – însoţite de explicaţii marginale ale autoarei, de felul: „*De aici am tăiat!*“ sau „*Afacere în curs!*“ [n.ed.]

Între timp, poliţia-şi face treaba. Îl umflă pe fiecare şi-l scutură, după aia îl pune la loc să se ocupe de treaba lui; da', cum ăla n-are treabă, se ocupă de ce s-a mai ocupat şi tot aşa.

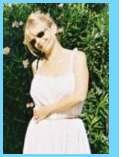
Asta care-i la putere acuma, la minister e partid religios; la ei nu există curve şi perverşi; cum să existe aşa ceva? Ca ăla care se uita la girafă şi zicea că aşa ceva nici nu se există. Religioşii zic că nici dinozaurii n-au voie să existe, da' nu erau pe vremea când trebuiau să fie şi asta, faptul că erau mai vechi îi anulează. Kaine dinozauri. Totu' a început cu Moshe şi poporu' lu' Israel.

Acu' tre' să vă amintiţi chestiile astea bine de tot. Nu au existat dinozauri şi – punctu' doi – [• • •]

Deci stăm şi croşetăm în aşteptarea... Pizda mă-sii ştie-n aşteptarea cui! Terminaţi cu Godot, pe ăsta nu-l aşteaptă pe-aici, aici ii zice *Meshiah*. Îl aşteptăm pe Mesia: vine pe măgar alb. Punem mâna pe el – că ăla, când vine, are planuri mari de tot, să facă prostii –, cum ziceam, punem mâna pe el şi-l ciomăgim bine; după aia-l futem – nu cu toţii, numa' cine are chef –, după aia-l castrăm, să simtă şi el ce-i aia. După aia-i futem şi măgaru', să se înveţe şi-ăla minte. Să vedem acu' dacă mai are chef vreun Mesia să pună picioru-n Ţara Sfântă! Dacă totuşi – după ce i s-au făcut toate astea – şi totuşi, insistă să facă pe nebunu', apoi îl trimitem la [• • •]

Puteţi să uitaţi de patoloaga-psihiatră; aia a terminat acolo cercetarea, s-a dus la problemele ei. Băieţii-s pe picioare proprii şi personale. Scapă efectiv numa' cine poate – asta mi-a zis să vă zic –, pe ea să nu mai contaţi, de azi încolo.

Hârşti! aţi belit-o – cum s-ar zice. Adică, pe bune, că ancheta asta a trecut la mine, adică la Ozana, şi la infracţiuni grele. Bursteyn, dragilor, şi Swisa şi eu însămi şi şefu', mânca-i-ar mama pe ei de drăgălaşi. Că Swisa are-un plan măreţ – chiar pe mâine, la

prima oră – [• • •] Specialitatea casei. [• • •]

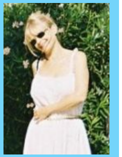
Ce ziceam? Da, au trecut la mine; da' povestea e că nu ei au trecut la mine, ci ăia de peste ei, cum ar veni, mă rog; vă ţin la curent.

Acu' musai să vedem de-ăia de vor neapărat să-i vină de hac lu' Sharon. [• • •]

Multe cadavre am văzut, oameni omorâţi de alţii, de ei înşişi, în fond. Da' asta-i altă poveste. Ar trebui să scriu un roman fluviu despre ce ne facem noi, nouă înşine, încercând să le facem altora.

28 Când ne doare ceva ţipăm. Ţipăm la naştere si ţipăm la moarte. Mai ales la moarte. Pare că este, moartea, ceva ireparabil. Şi-atunci plângem şi ne zbatem, de parcă am putea face ceva. Ne trântim la pământ, acuzăm viaţa, acuzăm moartea şi pe Dumnezeu. În special noi, femeile. De cealaltă parte a oraşului sau a ţării sau chiar a străzii, o altă femeie ţipă de durere, se trânteşte pe jos, îşi acuză bărbatul şi soacra şi viaţa: naşte. Nu ne pasă una de-alta, fiecare cu durerea ei: una de-a da viaţă, alta c-a pierdut viaţă. Aşa-i viaţa sau aşa-i moartea. Sună al naibii de banal când citeşti asta! Şi-i al naibii de adevărat că-i banal. Atunci de ce doare aşa de tare?

Rami-mare, colegul nostru de la infracţiuni grele a *căzut* azi-noapte. Împuşcat în mijlocul străzii. S-a dus să întâlnească un informator, alţii sau altul l-a împuşcat. Nu se ştie încă cine, de ce, cum, se ştie numai când. Ora morţii adică. Ce căuta Rami-mare de *shabbat* în Yaffo cea veche, pe cine urma să întâlnească? Asta-i deja treaba noastră să aflăm, să vedem ce dosare avea, ale lui separate, nu neapărat ale noastre, care-i erau oamenii de legătură, informatorii. Totul, multe adică. Ne-a trecut odihna; de fapt nici n-o prea aveam. Orientul Mijlociu se încălzeşte, pe sub noi trece-o vână fierbinte care stă să ne explodeze-n mutră şi nu e ca-n filme, n-o putem deruta spre

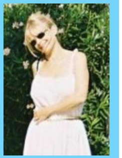

alte părţi ale lumii. Dar acum, Orientul Mijlociu să se ducă dracului, nouă ni l-au împuşcat pe Rami cel mare şi asta ne e treaba. O fi primit ameninţări cu moartea? Probabil; toţi primim. Unii din noi spun, alţii râd. Dacă ameninţările nu ajung la şefi, nu le băgăm în seamă. De ce-o fi mers singur azi-noapte? Probabil ca să nu deranjeze pe alţii. Uneori intervine şi mândria aia proastă: „eu am să rezolv singur!“. Cine ştie?

Dosarele în curs? Unul c-o bancă ilegală, milioane de dolari trecuţi prin mâinile mafiei. Sediul băncii era-n Yaffo. Câteva crime banale – dacă există crime banale –, câteva violuri, nimic pentru care merita să omori un căpitan de poliţie şi să-ţi pui restul în cap. Sau poate că era altceva ce merita? Nu ştiu şi mă enervează faptul că nu ştiu.

Am împărţit între noi dosarele lui Rami. Stăm pe ele separat; diseară ne întâlnim să vedem cine ce are.

Pe patoloagă a căzut dreptul şi obligaţia să anunţe familia lui Rami-mare, pe ea şi pe şefu'. Vestea s-a întins ca focul în pădure uscată; norocul nostru, marele nostru noroc a fost că un poliţist l-a găsit, imediat, cred că la un minut după crimă. Ziarele n-au aflat nimica. Altfel, mâine, dacă nu chiar azi, vorbeau toţi de poliţistul împuşcat. Nu e bine să se afle, încurcă treburile. La locul faptei s-au pus obişnuitele benzi galbene şi trecătorii s-au adunat grămadă. Ce s-a întâmplat? Nimic important. Infractorii-şi încheie între ei socotelile. E ştiut că Yaffo e un loc unde infractorii – şi arabi şi evrei – au obiceiuri de-astea, să-şi încheie socotelile. Rami-mare nu mai era acolo când au început să se îmbulzească trecătorii. L-au ridicat aproape imediat după ce, ca la orice altă crimă, au venit echipele şi patoloaga. La o adică, Rami al nostru trebuie să se comporte ca un mort oarecare. Fără regim special. Să stea acolo, lungit pe asfalt. Cu sângele curgând din el, într-o poziţie ilogică; morţii au cu toţii – nu ştiu de ce – poziţii

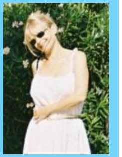

ilogice, de păpuşi dezarticulate. Nu, nu arată ca-n filmele americane. Nu dorm liniştiţi. Un mort este ceva nenatural. Poate fiindcă-i mort şi nu-l putem compara cu ceva ce-ar înţelege logica noastră vie. Morţii arată dezmembraţi şi-au în ei o forţă care nu ţine de ceva palpabil. Sunt, cumva, de neatins. Ca şi cum ţi-ar zice „ce mama dracului, sunt mort şi n-ai ce-mi face, nu vreau să-ţi transmit nimic, lasă-mă-n pace, în moartea mea şi spală-te pe cap cu tot restul!“.

Nici un poliţist mort nu se poartă mai omeneşte. În cărţi proaste scrie că un poliţist lasă-n urma lui nişte semne pe care alţi poliţişti – deştepţi – ar urma să le descifreze, să-l prindă pe criminal, el să primească o medalie şi... toţi să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi. Inclusiv mortul căruia i se pune o steluţă cu numele pe peretele de la intrarea în sediu. Pe dracu'! Un poliţist mort sau un câine mort e totuna. O iei de la capăt cu Rami aşa cum o iei de la capăt cu oricine altcineva. Nu făcea colegul nostru altceva decât să zacă acolo, pe cimentul crăpat din «Târgul Ploşniţelor» – ăsta-i un târg de vechituri, de altfel celebru-n ţară şi cred că şi pe-afară –, să zacă şi să rânjească sadic. Mi-a fost o ciudă grozavă pe el, că s-a lăsat omorât, că zace acolo rânjind şi-mi venea să-i trag un picior în gură. Lângă mine, Bursteyn şi Swisa şi Rafi cel mic, şi Itamar, patoloaga şi şefu' cred că simţeau exact acelaşi lucru. Jale şi ciudă. Un reproş mut plutea-n aer: Cum îndrăzneşti să ne faci una ca asta? Tu, NOUĂ sau MIE, adică fiecăruia dintre noi în parte. Cei în viaţă-s cam egoişti, aşa-i?

A durat o vreme până ce-am reuşit să ne mişcăm oarecum normal. *Oarecum*, zic, şi cred că *oarecum* o să rămână până la capătul anchetei ăsteia şi ani după, fiindcă nu e normal ca un poliţist să moară ca un borfaş ordinar. Adică e normal să moară, dar e anormal pentru noi.

Rami a ajuns la locul ăla cu maşina lui. Era îmbrăcat în ginşi şi într-un tricou roşu,

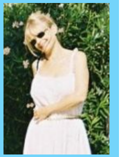

ceva modern; Rami se îmbrăca modern, ca noi toţi, de altfel; nu suntem tineri, dar nu suntem nişte vechituri, cu toate ca Bursteyn se văicăreşte mereu ca o babă. Maşina era unde-o lăsase, la cam 120 m depărtare. Cinci gloanţe-n el. Destul de bun ţintaşul. Patru au perforat plămânul, unu' fix în inimă. Gloanţe 38. Rami aşteptase vreme de-o ţigare jumate: una era călcată cu piciorul şi alta se fumase singură, lângă cadavru. Criminalul a tras doar şi-a întins-o. Criminalul îl aşteptase pe Rami mai mult, vreme de cinci ţigări. De ce-o fi aşteptat şi după ce-a venit, de ce i-a dat timp să fumeze o ţigară jumate? Mai venise cineva între timp? Se pare că da. Mai venise cineva. Dar acel cineva plecase în viaţă. Unde era? Cine era? Dacă mai era în viaţă? Greu de ştiut la ora asta sau, mai exact, azi.

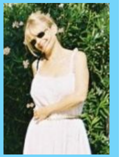
Când au anunţat-o, nevasta lui Rami a început să zbiere: „Ştiam eu că, până la urmă, curvele o să-i vină de hac!“. Care curve? N-avea bietul om nici timp şi nici chef de curve. De-asta o s-o sfârşească Bursteyn, dacă nu cumva, de la atâtea invitaţii, n-o să-i revină cancerul.

Să fi umblat, într-adevăr, Rami după femei? Mai vedem. Deocamdată aşteptăm cu toţii, lângă faxuri, datele de la patoloagă, de la cei care scot urme din haine şi de la locul faptei. Poate-o să fiu mai deşteaptă-n câteva ore. Mi-a trecut furia şi-a rămas numai durerea. Ce-o să fie cu nevasta lui? Şi copiii? Pensiile-s mici, aproape inexistente. Şi Rami era tânăr. N-a apucat să strângă destui bani ca să-şi crească copiii sau o pensie mare. Dacă, cumva, l-a omorât un bărbat gelos, nici măcar drept la pensie de erou nu are...

29 Rami-mare, la bază, era ceea ce-ar fi în româneşte economist, a terminat un master şi-a intrat în echipa de infracţiuni grele, aşteptând înfiinţarea unei echipe de

infracţiuni economice şi bancare; aştepta asta de câţiva ani buni. Mulţi aşteaptă; între timp suntem la grămadă, fiecare cu meseria lui: şi medici şi avocaţi şi economişti şi profesori de-un fel sau altul. Din cam toată poliţia, a dispărut Swisa cel tradiţional, plutonierul cu mulţi muşchi şi cu legea oarbă-n mână. Lumea încă ne judecă după vechi bancuri: câţi poliţişti trebuie să schimbe un bec sau câţi poliţişti trebuie să scrie un raport. Ştiţi, de fapt cu toţii am obosit să demonstrăm că nu suntem proşti sau inutil răi sau orbi legaţi la ochi, ca justiţia. Oamenii sunt liberi să creadă ce vor. Şi, la o adică, ni se face şi nouă lehamite de ce vedeţi în noi. Şi lehamite de voi ăştia care staţi pe margine şi judecaţi unde-i dreptatea sau cum ar fi să fie dreptatea care nu-i făcută de noi. Dacă altul ar fi murit azi-noapte, nu Rami, poliţia ar fi întors tot Yaffo cu picioarele-n sus; n-ar fi rămas unul nepurecat la sânge: până azi erau în arest preventiv cel puţin 80 de inşi. Lumea ar fi zbierat „dreptate! suntem din Yaffo, de-aia nu face nimeni nimica!“, în timp ce toată echipa plus ajutoare ar fi stat să interogheze suspecţi. Şi tot n-ar fi fost destul. În cazul lui Rami ni se cere prudenţă şi discreţie şi atenţie. Altfel, lumea o să spună: „sigur, de-aia tot bâlciul, a murit un poliţist; pentru noi n-ar fi mişcat un deget“; ziarele de mâine ar urla: „zeci de poliţişti înarmaţi au dat buzna-n cazinouri ilegale, au fost arestaţi şefii bandelor locale, zeci de târfe expulzate“. Familia oricui altuia ar fi avut poze pe paginile colorate, nu şi familia lui Rami. Fiindcă Rami a fost poliţist. Aveţi idee ce înseamnă – pentru un poliţist – viaţa-n Israel? Viaţa adevărată, cea de zi cu zi, să fii rupt între o muncă cruntă, într-o muncă unde trebuie să te împarţi în câţiva, unul care fuge după infractori, unul care fuge după explodaţi, după drogaţi şi vânzători de arme evrei, evrei care vând arme arabilor. Să-ţi duci plozii la şcoală şi grădiniţă, să-i duci la doctori – că nevasta munceşte şi ea –, să umbli noaptea de nebun după informatori şi să mori stupid, ca o

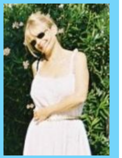

curvă beată, la colţul străzii în Yaffo?

Rami era marocan, venit în ţară la 12 ani, avea şi el nostalgiile lui probabil; n-a povestit niciodată; toţi suntem, în ţara asta, veniţi de undeva, din alte părţi, dar nu contează: suntem aici, ca şi cum ne-am fi născut aici. Şi chiar dacă avem vise ori coşmaruri despre locurile unde-am mai trăit înainte, le punem de-o parte, ştiţi de ce? Fiindcă noi, aşa, de tâmpiţi ce ne credeţi, tre' să vă păzim pe voi să visaţi frumos, când se poate, să miorlăiţi după *vai ce bine-a fost când beam vodcă-n Moscova sau Cotnari în Moldova*, să ne daţi pe la nas cu cultura voastră şi pantofii de dans, să vă citim poezelele şi să vă ascultăm melopeele, fie că-s româneşti, fie că-s marocane, sau yemenite, sau irakiene sau de oricare alt fel. În parte, ce ne rămâne este să ne plimbăm noaptea pe străzi şi să strigăm, din oră-n oră, „dormiţi în pace, este ora X, noi idioţii satului, tablagii şi înapoiaţii, suntem aici şi vă păzim".

Să revenim la Rami... oricum, păcat de timpul meu, n-am să conving pe nimeni că poliţistul e un om. Ce căuta în Yaffo n-am aflat încă. Sau, dacă am aflat, suntem absolut convinşi că nu e totul sau că ceea ce am aflat este absolut iraţional. Pe cămaşa lui Rami erau fire de păr lung vopsit roşcat şi urme de parfum proaspăt, adică, aşa cum cineva s-a parfumat şi-a ieşit imediat din casa; de la parfum rămâne o urmă uleioasă care se evaporă în timp: asta a rămas pe cămaşa lui Rami. La fel, mai era şi par de pisică. Rami nu avea pisică şi – în vizita scurtă de condoleanţă, am scăpat la nevastă-n dormitor –, n-avea parfumul ăla de pe cămaşă, nu al ei era parfumul, ca să nu mai vorbim de părul lung vopsit roşcat: nevasta are părul scurt şaten şi nevopsit.

Ce draci căuta Rami la curve-n Yaffo? Mamă doamne! Şi nici oameni nu-s destui! Că sunt nouă ani de la moartea lui Rabin şi tot felul de anunţuri că sunt explodanţi pe drum, porcul de Nasralla pregăteşte ceva. Toată lumea e pe drumuri. Şi totuşi –

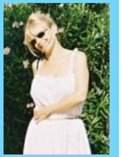

mulţi, puţini, sunt, nu sunt –, problema-i ciudată. Acuma să vedeţi: părul ăla lung şi roşu nu era par de cap de om, ci de peruca. Şi parfumul care era pe tricoul lui Rami era cam sus ca să deduci ca el a îmbrăţişat o femeie; mai degrabă ai putea deduce că femeia aia a ţinut morţiş să-l strângă de gât, l-a apucat de umeri, sus, lângă gât. Pare asta o scena de amor? Nu cred, dar cine ştie, necunoscute-s căile sexului. Şi-ale pasiunii.

Şi erau şi-o grămadă de urme de pantofi pe jos, de jur împrejur; cele mai apropiate erau unele care păreau şi pline de sânge; probabil, ne-am zis, că Rami a început să sângereze, cineva a venit să verifice dacă-i mort şi-a şters-o. Numai că urmele alea erau mânjite cu alt fel de sânge decât cel al lui Rami, – altă grupă de sânge adică – şi, pe lângă ele, erau şi picături, de parcă cineva ar fi sângerat. Pe tricoul lui Rami era sânge, e şi clar că era, dar sânge de două feluri. Ceea ce i-a dus pa băieţi la concluzia că Rami stătea de vorbă cu cineva, atunci când altcineva a tras şi-a făcut doi dintr-o lovitură; cel din faţă s-a sprijinit de Rami şi-apoi... s-a cărat. Părea, după semne, să fie mai înalt cu un cap decât omul nostru; ceea ce e destul de greu: Rami avea 1.90 înălţime. Să fi avut partenera sau partenerul cu perucă 2.10 înălţime? Se prea poate.

În jurul uliţei erau numai magazine, toate – normal – la ora aia închise, la ora crimei; n-aveai pe cine să găseşti, deşi-i aproape sigur să fi văzut careva ceva; inutilă căutarea! Dar nimic nu-i nici inutil şi nici imposibil, dacă vrei neapărat. Au început agenţii să bată la absolut toate uşile, poate careva totuşi locuieşte acolo şi-a văzut, a auzit, a simţit...

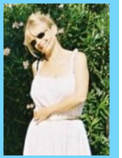
Vă spuneam că mai erau şi alte ţigări fumate, după colţ, semn că altcineva aşteptase. Urmele de picioare nu erau aceleaşi, dar persoana care aşteptase făcuse câţiva paşi spre Rami. Dar asta ar ieşi în faţa lui, nu în spate; or el, fusese împuşcat în spate;

de-aia cel sau cea care fusese-n faţa lui n-o mierlise direct, ci numai fusese rănit.

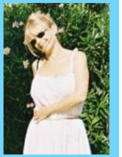
În cealaltă parte, stătea patoloaga la capul nevestei şi-i tot dădea să ba apă cu somnifere, că poate s-o linişti şi n-o mai întreba: „şi ce-o să fie cu copiii? şi din ce-o să-i cresc? şi din ce-o să plătesc rata la casă?“; şi mama lui Rami-şi smulgea părul din cap; da’ astea toate numa-n casă, că pe-afară nici anunţuri mortuare n-au avut bieţii de ei voie să pună, nici până la ora asta, şi copiii plângeau şi şefu’ a şters-o, că îl chemase urgent cineva undeva. Colegii de pe la alte secţii tot intrau în casa lui Rami şi ieşeau; de s-au pus vecinii pe întrebat „de ce atâta lume? s-a întâmplat ceva rău cu Rami cel mare?“ – c-aşa-i spunea toată lumea. Păi, da, a fost într-o acţiune, a fost puţin rănit şi-i la spital. „La ce spital, unde, cine, cum, când?“ Şi-au început să curgă marocanii şi românii şi ungurii şi germanii şi irakienii din vecini cu prăjituri şi cu mâncare, cu vorbe bune şi mângâieri. Că neamu’ asta-i unit la greu şi, când ne e bine, ne băgăm picioarele unii-n alţii. Şi stătea biata nevastă şi biata mamă şi asculta cum o să fie bine şi-o să vină Rami sănătos acasă şi mă mir cum n-a murit de durere. Pe copii i-au dus la mama nevestei care-a fost rugată să rămână acasă să-i ţină ca să nu vorbească prin cartier, şi-acolo, la bunica, tot n-aveau voie să iasă din casă. Până când? Până zice şefu’ că se poate.

Şi şeful ce făcea? Păi, el găsise pe jos, lângă mort, un bileţel galben cu un număr de telefon. V-am mai spus, birourile-s ca nişte cocine de porci, femeile de serviciu n-au voie să intre şi fiecare aruncă ce vrea unde vrea. Dacă răzbeşte cineva să facă curăţenie, n-are voie să atingă nimic şi se lasă păgubaş. Şeful a telefonat la numărul ăla, era din teritoriile ocupate; i-a răspuns un copil. A cerut-o pe mama. „Mama e la spital; a născut azi noapte un frăţior pentru noi.“ „Atunci dă-mi-l pe tata.“ „Tata e bolnav, s-a dus la doctor. Când a venit de la mama de la spital s-a simţit rău şi s-a

dus la doctor. Are gripă. Să-i spun ceva?“ „Da, să mă sune“, şi i-a dat numărul de celular copilului.

30 Fiecare ţară are realităţile ei, durerile ei, bucuriile ei, dar în nici o ţară nu sunt, de-odată, atâtea realităţi ca în Israel. Israelienii fug de ele, de realităţi, se-ascund, încă mai trăiesc în secolul trecut, prin anii ’50-’60, când nu era bine, dar nu era aşa rău, când erau războaie, dar nu erau târfe şi drogaţi şi morţi pe şosele şi mafie şi bănci ilegale. Oamenii nu aveau cărţi de credit, trăiau din salarii – atâta aveau, atâta mâncau –, nu se omorau... unii-alţii aveau câte-o casă mai mare, o maşină mai nouă, chiloţi scumpi sau câine de rasă. Reprezentantul legii, poliţistul Azulai, căruia i s-au făcut filme şi i s-au cântat cântece romantice, este ceea ce vedeau oamenii sau ar fi vrut să vadă în poliţişti: un suflet bun care trebuie să iasă la pensie c-a închis ochii la o infracţiune. Infracţiunile de-atunci... unde-s infracţiunile d’anţărţ? Pe măsură ce ne-a potopit civilizaţia, s-a schimbat şi infracţiunea, s-a schimbat şi poliţistul: a apărut bruta; cine n-avea, într-adevăr, altceva de făcut în viaţă se ducea la poliţie; pe poliţistul Azulai l-a înlocuit poliţistul Swisa, cel de neagră amintire. Dădea cu pumnul şi urla, fără să se uite la dreptate sau la lege; „aşa am hotărât eu“: asta era parola poliţistului; asta ştia, asta făcea. Infracţiunea nu-l aşteaptă pe poliţist să se deştepte, Swisa era bun la bătut un drogat sau la alungat un hoţ, dar, o dată cu computerele şi cu mafia intelectuală – nu aia pistolară –, pumnul şi-a pierdut din putere; un puşti de 15 ani îi putea râde unui Swisa-n nas şi poliţia şi-a ales alt drum: poliţistul învăţat, om de laborator, om de computere, profesor, chimist, fizician, medic. Mai sunt şi Swise – *Swisot* –, aşa cum mai sunt şi infractori demni de tratamentul unora ca ei, dar marea majoritate nu mai sunt ca vechile generaţii. Or să treacă ani, mulţi ani, până ce omul

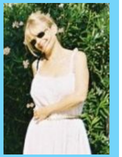
de pe stradă o să vadă-n hainele albastre altceva decât o brută doritoare de sânge. Ce să-i faci? Cred că, într-un târziu, o să ne treacă la toţi; voi o să vedeţi în noi nişte oameni şi noi o să ne simţim mai bine-n pielea noastră, de oameni ai legii. Legea, de fapt, voi o faceţi, nu noi, şi cred că, la o adică, ar urma să vă păziţi singuri, dacă sunteţi aşa de buni.

Teoria asta nu rezolvă problema lui Rami pe care încă nu l-am înmormântat.

Rămăsesem la... cu cine-a vorbit Rami în localitatea aia de dincolo de linia verde. Şi de ce? Avea prieteni acolo?

Poliţia din Yaffo a luat la întrebări pe toţi cei din casele sau magazinele apropiate. A văzut careva ceva? Oamenii, speriaţi, au dat din colţ în colţ, nimeni n-a văzut nimic, nimeni n-a auzit nimic. „Mereu se-mpuşcă ăştia pe-aici“, a zis un persan bătrân, „să am eu atâtea zile câte împuşcături am auzit, dar azi noapte-a fost linişte“. Nu e, dom'le, nici o babă insomniacă-n cartierul ăsta? Nici o muiere bătută să plângă-n geam, nici o amantă să aştepte pe careva după perdea? Nimica? Asta chiar nu se poate; categoric, e imposibil! Orice târfă de ancheta are-un fir, scămoşat, dar are; asta nu duce nicăieri, decât la dracu', dar nici acolo, şi-ăla ar fi un fir.

Bursteyn s-a lăsat de scotocit în hârtii şi-a intrat în vecini, cu văicăreală, tot cu boala lui, să aibă milă de el că n-are casă, n-are masă, nici nevasta-aia ar vrea el să n-aibă – până nu găseşte măcar o urmă că cine-a fost, dacă a fost, şi pe cine-a văzut. Până la urmă i s-a norocit norocul. Un tip se plictisise de văzut televizor, nevastă-sa era supărată şi plecase la maică-sa, cu arme şi bagaje, îşi luase şi gura cu ea – ăsta-i comentariul tipului. S-a uitat pe geam. Şi a văzut pe unul mare şi înalt, stând şi fumând. A mai văzut pe unul, mai mic de statură, stând şi fumând după colţ, unu' de-ăla cu kipa şi cu ţiţit (şnururile alea de le poartă religioşii), pe urmă a venit – măi,

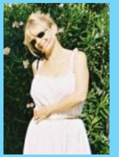
frate! – o muiere cât muntele Sinai, s-a tot hârâit cu ăla de-aştepta – nu după colţ, ci lângă maşină –, ba chiar s-au înghiontit. Ce ziceau? N-am auzit decât: „dacă nu ieşi din povestea asta, te dau în gât“, îi zicea ăla mare femeii cât muntele Sinai. Pe urmă a apărut altul din spate – tot cu kipa, da' fără şnururi –, a tras în ăla mare da a atins-o şi pe muiere – nu tare, numa' puţin –, aia a rupt-o la fugă, şi-ăla după colţ la fel. Şi-a făcut semn cu ăla care-a tras şi s-au cărat. Probabil după muiere. A vrut să anunţe poliţia, da' i-a fost frică! Da a venit poliţia imediat, ca din pământ. Sau din noroc.

Avem, în sfârşit, un fir şi destul de împuţit. Dar aveam şi teamă că femeia Sinai: dacă ăia s-au dus după ea, nu e mai vie decât Rami, dacă e vie precis e la spital, dacă nu, e la morgă. La morgă e mai simplu de verificat. Nu e şi n-a fost; la spital? Eh, asta-i treabă mai lungă.

Şi-acuma să vedem ce facem dincolo de linia verde. Ştiţi ce înseamnă asta: „dincolo de linia verde?“. Aşezări din „teritorii“: Gaza, Yehuda, Shomron; pământuri care, în fond, ar fi trebuit de mult date înapoi, dacă nu se aşezau ăia pe ele şi-acum nu mai vor să plece. Câteva sute de familii păzite de-o armată întreagă.

Azi, toată ziua, băieţii au bătut drumurile dinspre Gaza. Ce-au aflat? Nu ştiu încă. C-a venit un şef mai mare decât şefu' şi-a zis: halt!, ăsta n-a murit de flori de *cou-cou*, ci se pare că e ceva mai mare decât credem noi. Rami-mic s-a 'nervat total: „Hai sictir, că-ţi dau eu ţie mai mare decât noi!“.

Între poliţie şi ceea ce se numeşte Shabak – adică securitatea internă – e o veşnică păruială. Aia chiar au rămas la mentalitatea de Swisot, dar se cred puternici, şi sunt. Numa' că, dacă e ce credem noi că e, nu le-ajută puterea la nimica. De la un religios de-ăla din teritorii nu scoţi nimica cu pumnul, că ăia-s nebuni la cap şi aşa tare cred că-i ajuta Dumnezeu că nu simt nimica. Ăştia trebuiesc enervaţi până turbează şi

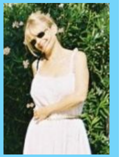
scuipă din ei.

31 După cum era de prevăzut, suntem în căcat. Nu c-ar fi ceva nou. De mult suntem în căcat, dar, din când în când, ne mai toarnă unul proaspăt să nu uităm că există. Tare n-am chef de politică, dar chestia asta cu târâtul lui Arafat în toate părţile a mirosit rău de la început. Băiatul e bolnav, dar ceea ce vrea în special să demonstreze, în cazul de faţă, e că nu el conduce terorismul în teritorii; că, vedeţi, el trăgând să moară cu voie bună şi cu Suha la căpătâi, nefăcând nimica, tot se explodează băieţii într-o veselie. De pe patul de moarte a declarat că el acuză teroarea, şi ăia din jurul lui au zis „ba să ne pupe-n cur“. Deci nu se potriveşte *mortu' moare, da' dă din picioare*. Mă rog, era cu bamporu'. Da' se potriveşte.

Şi iaca cum începe firul nostru să ne ducă-n labirint, da' habar n-am dacă ne şi scoate de-acolo.

Azi a fost o zi de-aia când te scoli nebun şi dai nas în nas cu piaza rea, fiecare cu a lui, fie că-i vecină, fie că-i pisică, fie că-i soacră. Ajungi prin dopuri de circulaţie la muncă şi atunci îţi explodează totu-n cap. De azi noapte până la ora 7 zero-zero au fost 48 de de-alea, anunţuri că vin terorişti să explodeze, direcţia Ierusalim. S-au făcut bariere şi posturi de control, kain terorist. Că deh, ăla care-l conducea pe terorist a văzut un post de control şi-n loc să continue la Ierusalim a luat-o spre Tel-Aviv, la o adică ce-i pasă unde-şi aruncă coaiele-n aer? A explodat la Tel-Aviv. După aia a început bâlciul cu căutatul ăluia care l-a adus. Mai departe n-are omu' dreptul să vă povestească: e anchetă-n curs.

N-am avut, practic, timp să ne ocupăm şi de firele lui Rami, dar chiar şi când n-ai timp practic, îl inventezi.

Şefu' şi Bursteyn s-au cărat până la urmă-n locul ăla, nu spun care, că încă-i şi-asta anchetă-n curs. Da' au dat acolo de ăla cu numărul de telefon pe biletul galben. Era – măi, tată! – o dihanie de om, mai mare ca Bursteyn cu un cap şi cu un piept umflat ca un curcan american pregătit pentru sărbătoarea recunoştinţei.

„Opaaaaaaaaaaaa!“, a glăsuit şefu' care-n ultimele zile şi-a pierdut total bunele manere de la şcoala de dans. „Iaca şi Walkiria ta, maiorule!“

Bursteyn dansa pe loc, ca o capră-n sfoară, numa' nu se bălega, dar părea-n drum spre efectuarea acţiunii, de nervi ce avea. În joacă şi-n glumă, îi rade Golemului un pumn în peptu' bombat.

„Şi zi-i aşa, te joci de-a Romeo şi Julieta cu Rami al meu?“ Ăla, Golemul, se cocoşează brusc, c-o strâmbătură de durere. „Ce-ai tăticu', că nu te-am omorât?“ Walkiria se îndreaptă cu un zâmbet strâmb, ceva între rânjetul unui lup pe cale de-a ataca şi-un şarpe călcat pe coadă. Pe cămaşă-n dreptul pieptului se-nfiripase-o pată de sânge. Înainte de-a apuca să guiţe, s-a trezit Golemul cu două pistoale-n apropierea nasului, că mai sus n-ajungeau.

„Lăbuţele-n aer şi uşurel către maşinuţă!“, a grăit şeful.

„Labele-n spate şi uşurel către maşinuţă!“, a decis Bursteyn.

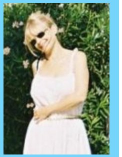
„Că bine zici – l-a aprobat şeful –, gorila asta ne rade pe-amândoi.“

„Poate vă hotărâţi ce fac cu mâinile – zise Golemul –, în timp ce-mi arătaţi ordin de arestare. Suntem într-o ţară democratică.“

„Absolut democratică – a răspuns şeful, punându-i cătuşele –, mergem la Tel-Aviv şi-ţi arăt câte ordine de arestare vrei.“

„Vreau avocat!“

„Şefu', tipu' ăsta mă 'nervează!“, a declarat Bursteyn.

„Şi ce să-ţi fac eu?“, a zis şefu’.

„Pot să-l pocnesc?“

„Nu poţi să-l pocneşti, că suntem într-o ţară democratică.“

„Aha“, s-a dumirit Bursteyn, după care i-a tras Golemului una-n burtă.

„Ai auzit? Suntem o ţară democratică. N-ai voie să te laşi împuşcat împreună cu un poliţist şi sa fugi viu de la faţa locului.“

„Păi, cum să fug, mort?“

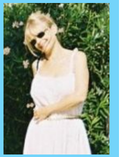
„Şefu’, ăsta vorbeşte prea mult.“

„Mai taci dracu’, Bursteyn, că tu eşti mai rău ca el! Tăceţi amândoi, că n-am timp de prostii! Şi tu ce-ai, ţi s-a terminat benzina?“, se răsteşte apoi la şofer.

„Păi, nu mi-aţi ordonat să plec“, replică şoferul.

„Aşa-i, tocmai îl urcasem pe ăsta-n maşină că n-avea unde să converseze cu Bursteyn; dacă nu-mi aminteam, mă gândeam că suntem la o cafea în Dizengoff Center. Mişcă, dom’le, hârbu! Cu sirena şi tot onorul.“

Pe de altă parte, colegii de la cealaltă secţie se ocupau şi ei, cât aveau timp, de câţiva arabi care li se păruseră suspecţi fiindcă-i prinseseră învârtindu-se-n haine de religioşi. Când vezi un arab îmbrăcat în haine de religioşi asta înseamnă atentat curat, pur şi neto. Dar, iaca, mai sunt şi surprize pe lumea asta. Arabii ăia nu erau atentat curat, ci pregătire, cum s-ar zice; au glăsuit frumos, cam tot ce aveau de glăsuit. Să nu mă întrebaţi prin ce metode că habar n-am, nu-s răspunzătoare şi nici nu vreau să răspund, nici de-a dracu’: e treaba ălora, nu a mea. Băieţii arabi aveau întâlnire cu nişte băieţi israelieni religioşi care le plătiseră bani buni pentru o „afacere“. Ce afacere? Să le facă rost de nişte arme „curate“. „Asta-i o tâmpenie!“, au zis cei de la siguranţa statului. „N-au nevoie de voi să facă rost de arme curate!“ Şi iar i-au

„întrebat“, dar ăsta era răspunsul singur şi unic. Nişte tipi religioşi le-au dat întâlnire şi n-au venit; în schimb, a venit un altul şi l-au împuşcat pe unul când se certa c-o dama mare cât muntele Sinai.

Dacă unu şi cu unu fac doi, cel puţin în aparenţă, apoi treaba asta contrazicea a naibii teoria. Unu şi cu unu nu fac doi nici să-i futi, ci fac cinci sau şase. Aveam mortu', aveam Muntele Sinai şi pretinii arabi cu întâlnirea la care-au luat plasă. Toată lumea dădea din colţ în colţ. Rami tăcea în frigider. La ora 19 aveam aşa o grămadă mare de semne de-alea, întrebătoare, că ne-am încurcat în ele.

De ce se dusese Rami, singur, de *shabbat*, ca să se întâlnească cu cineva care avea legătură cu nişte arabi?

Care era legătura lui Rami cu Golemul?

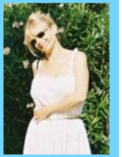
Care era legătura Golemului cu arabii şi tipul care-l împuşcase pe Rami?

De ce-l împuşcase tipul pe Rami?

De ce nu spusese Rami nimănui? Nu avea dosar în computer, nici la lucru şi nici acasă despre cazul ăsta şi întâlnirea asta, când, în cazuri de-astea trebuie să anunţe în toate părţile ca să aibe acoperire.

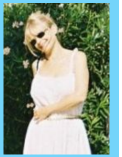
Era Rami amestecat în ceva nasol?

32 Ce chestie şi moartea asta! Habar n-ai cum să te obişnuieşti cu ea. Şi, ca la orice belea, nu-ţi moare un singur om apropiat, ci mor câte trei minimum, să simţi bine că-i în preajmă, să n-ai carecumva vreo iluzie că, deh, faci de capul tău şi trăieşti cum ori, mai ales, cât îţi vine cheful. Târfa dracului, reuşeşte să te pună bine pe gânduri! Noroc că-s slabe, gândurile şi, după o săptămână, dispar sau le abate altceva, cred că la chestia asta care abate gândurile despre moarte îi spune viaţă. Acuma, o să

întrebaţi la ce-i bună teoria asta. La nimica, teoria e aşa, că omul musai să înceapă ceva şi nu ştie cum. Puteam să încep aşa: „A murit mătuşă-mea“. Şi voi aţi fi spus: „Să fie sănătoasă, şi mătuşă-mea a murit“ sau ceva de genul ăsta. Dar, zăpăcindu-vă de cap cu începutul, v-am luat replica: v-am impresionat! Începutul fiind făcut ca la carte, acuma sunt întoarsă pe dos. Aşa, Rami s-a lăţit pe asfalt ca un idiot, în Yaffo, n-am să-i iert niciodată chestia asta, şi mătuşă-mea a hotărât să facă infarct. Era o mătuşă grozavă: avea simţul umorului, avea 120 de kg – cu care se mândrea –, avea barbă şi avea draci. Oricum, era bătrână, dar cu ea a dispărut o bucată bună de râs în familie. Ştiţi cum este. Sunt în familii cobele alea, de le tot plouă-n cur şi se strofoacă ele, cum să aducă veştile cele mai proaste-n timpul cel mai scurt şi cu cel mai mare efect, sunt cei indiferenţi la tot ce se întâmplă şi sunt cei care aduc râsul şi veselia. Când unul din ăştia se cară pe lumea cealaltă lasă un gol mai mare, ca unul care prorocea toată ziua numai belele.

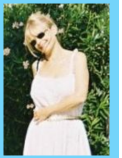
Şi, ca să ştiţi că nu numai asta s-a întâmplat, vă mai dau o veste bună. Dreptatea vine de la cine nu te aştepţi şi se duce unde nu te aştepţi. Vă amintiţi de prietena mea Tikva? Aia cu gura mare şi cu sacu-n cap? Nu vă amintiţi? OK, înapoi la capitolul unu-doi. Tikva avea proiect pe directoarea aia. Şi-o doză de nebuneală; a văzut ea, că legea-i chestie slabă, a aşteptat cam şapte luni să se convingă că legea-i tâmpită şi ştiţi ce-a făcut? Hai că nu vă duce capul! A luat pistolu' lui fiu-său şi-a împuşcat-o pe directoare. Mortal. Adică de moarte. *Kaputt!* După aia, cu pistol cu tot, a luat un taxi şi s-a dus la poliţie. Să vă spun sincer, careva se aştepta că asta să se întâmple, dar, până nu s-a întâmplat, nimeni n-a vrut sau n-a putut sau n-a ştiut cât e de gravă problema. Tikva n-a fost declarată periculoasă. Patoloaga i-a făcut o apreciere psihiatrică şi-a trimis-o acasă pe garanţia noastră. Acu' dacă se apucă să mai împuşte

câţiva rămâneam fără case, maşini, pisici şi fără peştii din acvariu. Naomi s-a declarat de acord, i-a părut doar rău că n-a fost ea cea care a luat iniţiativa. Tikva a declarat că, din păcate, nu poate s-o omoare pe-aia de două ori, numai o dată, dar că, dacă Naomi are chef, n-are decât să-l omoare pe director, că nici ăla nu-i mai bun. Rona, care are idei mai feminine, a zis că cel mai bine e să-i omoare pe toţi când sunt la o şedinţă împreună şi, dacă e să facă dreptate, atunci să facă dreptate definitivă, nu parţială. Uite o idee! Mai cugetăm, că altceva, oricum, n-avem de făcut.

Suntem blocaţi într-un nod de cale ferată şi trenurile s-au urcat unul peste altul. Trenul numit Israel e primul care-a dat în bară. Peste el a sărit trenul numit siguranţa-n care trăiesc cetăţenii, apoi ăla numit guvern şi cel numit viaţa economico-socială. Pe scurt, deraiaj total. Românii se plâng că la ei este mită şi balamuc; să vină la noi că se vede mai bine! Toate numirile-n funcţii mari sunt politice. Acuma i-a lovit, în sfârşit, să caute de păduchi numirile politice. Iuhuuuuu! Păi, de la ministru până la portar, toţi sunt politici. Pe cine mai lasă-n funcţie? Pe nimeni. Ştiţi care-i chestia? Mi-e scârbă să vorbesc despre asta. Necazu-i că n-am ce vorbi altceva, toate se leagă-ntre ele.

Acu', când toţi au început să scormonească căcatul cu Rami, au descoperit – nu vă mai întreb ce-au descoperit că m-am săturat, habar n-aveţi –; mă rog, au aflat că ăla, şeful cel mare şi mai mare, de la comisia de anchetă a poliţiştilor, lua mită de la familiile mafionere din ţară. Şi nu numai de la familii de evrei. Şi de arabi. Mi-a ieşit un pic aerul din toate patru roţile, sunt aşa, într-un fel „pe geantă“, adică noi mergem să facem o descindere într-un sat arab israelian şi suntem siguri că au ăia un depozit de armament, de-s înarmaţi până-n dinţi şi şobolanii din gunoi. Măi frate, s-au dus 50 de oameni, cu scuturi, căşti, puşti cu lunetă, pistoale, câini, – numai tanc n-au avut

– şi, când s-au dus la ăia de le-au întors casa pe dos, n-au găsit nimica. Ba, le-au făcut şi-un bine oamenilor la vreme de toamnă: le-au săpat grădina manual cu mâna. Au găsit două amărâte de pistoale şi ceva cartuşe. De ce asta? Păi, şeful ăla de care ziceam i-a anunţat; băieţii nu numa' că au cărat armamentul în curul orbului, da' au şi schimbat mobilele din casă ca să nu le hodorogească la percheziţie, că ăştia-s cam nepoliticoşi şi sparg totul, până şi pereţii. Deh...

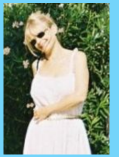
Să nu uit: azi e ziua mea. Mişto să primeşti de ziua ta vestea că ti-a murit mătuşa şi că una din cele mai bune prietene s-a făcut criminală. Şi ziua-i încă tânără; poate că, stând aşa, pansivă ca o rumegătoare, mă mai anunţă careva că vecinul meu de peste drum e agent CIA; mda, *vis à vis* nu e decât o ladă de gunoi! Şi de unde ştiţi că eu n-am un vecin care stă-n lada de gunoi cu domiciliul stabil?

N-aţi auzit că-n Israel fiecare al cincilea copil suferă de foame? Am intrat la Burger-King, am numărat 25 de copii, pe fiecare al cincilea l-am văzut c-o halcă de carne-n bot. Am zis că s-au adunat toţi ăia care nu mor de foame acolo. M-am dus aşa, pe stradă, erau o grămadă de copii, toţi rumegau. *Măi a dracu', ăştia au ieşit cu toţii să mănânce-n stradă, să-mi facă mie o plăcere şi să le strice ăstora statisticile.* Continui să caut al cincelea ăla care moare de foame. Se mai zicea acum vreo şapte ani că fiecare al cincilea copil în Israel se naşte cu *down-syndrom*; aici iar au greşit: fiecare al doilea, după cum se poartă, da' n-ai cum să dovedeşti.

Să zicem că în Israel fiecare al 8-lea om viu locuieşte-n lada de gunoi. Care-i problema? Fiecare stă unde-i place!

Alte veşti proaste azi? Da, dar n-am vrut să vă povestesc, ca să nu vă stric ziua.

Vă amintiţi că eu, pe lângă fratele ăla de care v-am povestit că s-a explodat în accident de explozie, am şi o soră? Sigur, m-am dus s-o întâlnesc – nu acuma, mai de

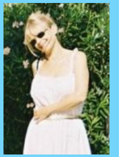
mult –, dar mi-a ieşit din cap. E fată bună, blonduţă şi grăsuţă şi insipidă, inodoră, incoloră, are şi-un bărbat la fel. Nu miroase, nici nu pute. N-am prea avut ce să ne spunem. Parcă erau speriaţi de bombe, de Securitate, de Mossad, de Legiunea Străina. Diferenţa de creştere, de văzut viaţa, de posibilităţi, ei neadaptaţi. I-am ajutat cât am putut. Şi cât am avut timp. Dar n-am cine ştie ce timp s-o fac pe Mama Tereza şi nici vocaţie, ăleia-i plăcea să meargă desculţă, lui Tereza, eu mor după pantofi.

Bine, am bârfit destul. Acu' mergem la treabă. V-am zis de arabii-n haine religioase. Că i-au luat băieţii la întrebări delicate şi-au zis ce-aveau de zis. Unul din ei a zis şi c-a văzut pe unul care-a tras cu flinta-n Rami şi în Walkirie; normal că l-au pus să zică cum arăta. Şi-a stat cu băiatul de la portrete robot şi-a făcut un portret. Un tip religios moderat, aşa, cum l-a văzut el noaptea, nu prea mare, nu prea mic, nu prea gras, nu prea slab: n-am chef de toate detaliile. Dar unul era special, în ochii noştri şi-ai tuturor fiind un semn oarecum distinctiv. Avea o aluniţă mare de tot, fix între ochi. Ca un cal de-ăla cu stea în frunte. Mai degrabă alunoaie, de s-a văzut de la distanţa aia... *Măi, a naibii să fie, unde-am văzut eu pe cineva c-o aluniţă de-asta? Robert de Niro, da' e pe obraz. Nu contează*, mi-am zis, *o să-l găsească, la ministerul de interne au pozele tuturor, bagă numa' aluniţa şi-i scoţi pe toţi, cu mamă, tată şi mărime de condom.*

Între timp, au intervenit evenimentele cu mătuşa şi prietena şi am uitat de aluniţa buclucaşă, adică mi-a ieşit din cap.

Când a sunat şeful, tocmai trăgeam de capacul laptopului care se blocase; a rămas blocat şi dracu' l-a luat. Dar n-are legătură. Şeful părea bulversat, da' el e bulversat cam tot timpul.

Zice: „Uite, ăia care au aluniţe-n frunte, în ordine alfabetică". Şi se uită la mine

ca la un ficat de gâscă.

Zic: „Şefu', ai indigestie?“

„Da – zice –, la rasa umană.“

Intră şi Bursteyn, şi-ăla c-o mutră turbato-tristă.

„Tu ce ai? – întreb – ţi s-au înecat curvele?“

Zice: „Nu, le-am înecat singur. Tu te uiţi la tipii ăia sau îmi faci mie interviu sentimental?“

„Mă uit – zic –, nu rage.“ În total, 54 de însemnaţi de-ăştia-n frunte. *Clamp-clamp*, trec de la unul la altul. Cam pe la sfârşit – nu zic la ce literă –, văz o mutră cunoscută bine. *Cine să fie, cine să fie? Cumnatu-meu să fie? Ăla după sora vitregă. Bine-aşa, acu' ştiu unde am mai văzut pată-n frunte pe-o mutră care nu zice nimica.* „Bun – zic –, şi ce-o luaţi în bernă? Ce-are organul cu prefectura? Sau cu mine?“

„Păi – zice –, cu tine n-are mare lucru, da' ne-am gândit că-i bine să vezi.“

„Păi – zic –, l-am văzut la faţa locului, la ei acasă.“

„Daaaaaaaaaa! – se bălăngăne şefu' pe vârfuri şi călcâie –, numa' că acuma-i în anchetă.“

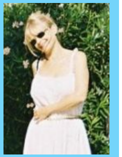
Să mă mir, să nu mă mir? În familia A, te poţi aştepta la orice. Am preferat totuşi să mă mir şi să mă duc să văd cum se desfăşoară ancheta.

N-ai cum să vezi, dar, când mai iese câte unul la urinat pipi, întrebi, că, pe-ăştia de-s amestecaţi – sau nu – în infracţiuni de securitatea statului, îi anchetează-n cruce sau în triunghi.

Când a ieşit unul din ei, l-am întrebat cum merge.

„Tipu-i piatră – zice –, dar minte. Până la urmă-l spargem noi.“

Zic: „N-ai ce sparge, ăsta-i venit nu de mult din România, n-are habar de ce

vorbiţi“.

„Hm!“, face tipul.

„Ce hm?“, fac eu.

„Hm e hm, n-am cum să-ţi dau amănunte; da’ du-te-napoi la interne şi vezi ce-i de văzut; sau te-ai tâmpit şi tu ca Bursteyn?“

Mă duc înapoi la poze: canci! nimica deosebit. Mă bag şi-n dosarele de la interne: iară nimica; ce naiba? să fie ăia de la siguranţă mai deştepţi ca mine?

Îl târâi pe Bursteyn:

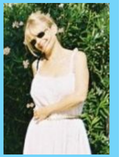
„Ia vino şi-arată-mi ce nu-i kosher aici-şa, că nu percep“. „Nici eu n-am priceput – zice –, mi-a luat două ore să vad ce şi cum. Uite-te singură; da’, cum să-ţi zic, aşa să nu te chinui: nu tot ce scrie pe borcan e şi-n borcan! Înţelegi?“

„Auzi, tu faci pe sfinxul exact când n-am eu chef de pus întrebări; zi-i dom’le care-i faza, că te pocnesc în operaţie!“

„Ho! nebuna dracului – şi iar a luat-o cu cancerul –; uite-te-aici la poza asta, la paşapoartele astea, la chestiile astea, vaca lui Avraam! Ăia care-au plecat din România nu-s ăia care-au ajuns în Israel. Sau invers, încă nu ştim.“

33 Azi a fost ziua plimbărilor. De două ori la cimitir. Când le-am spus la colegi „mă duc s-o duc pe maică-mea la cimitir“ s-au stresat. Le-am zis c-o aduc şi înapoi. Păreau mai liniştiţi... O duc pe mama şi s-o aduc pe mama. De adus, am adus-o cu nişte prietene. S-a îndoit bietul doctor Jivago – aşa o cheamă pe maşina mea – şi a gemut: le-am debarcat la destinaţie în viteză, că-mi plezneau amortizoarele.

După ce-am terminat cu cimitirul, a trebuit să fug să-i închiriez lui fiu-meu maşina, de la RENT A CAR, că maşina mea îmi trebuie mie şi el nu merge cu taxiul că-l

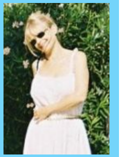
deranjează la figură. Şi-ăsta a ieşit din mumă-sa fix în maşină sport, nu altceva!

După maşina a trebuit să fac cumpărături, după cumpărături a trebuit să mă întorc la muncă. Şi-acolo bătea-un vânt nebun. Şase arestaţi, patru muieri şi doi bărbaţi. Itamar – colegul – a fost în pasă depresivă, după ce că i-a luat unui deţinut ţigările – habar n-am din ce motive – şi-a plecat cu ele, a mai lăsat şi uşa de la arest deschisă, dacă o încerca unul mai turbat aveam ce face şi după cine fugi...

Da' s-a terminat cu bine. Normal că una din faze s-a terminat cu bine, că ziua nu s-a terminat.

Ce mama dracului îmi tot apare curva asta-n figură! Cică mi-am găsit dragoste şi-mi sare una-n pijama în mijlocul ecranului. Cred că era planificată pentru altcineva, nu-mi pasă pentru cine, da' eu n-am nevoie de una-n pijama. Drept să vă spun, nici de una îmbrăcată, prefer unu-n viaţă, viu şi natural, dar nu azi, că m-au tâmpit la cap şi, tâmpindu-mă la cap, nici motorul nu-mi funcţionează.

Am întâlnit-o pe patoloagă. Şi-aia era-n zi de depresie clasic psihiatrică. Se plângea că nu ordinea asta a vrut ea s-o facă la nebuni. Nu voia directoare late şi directori fără dinţi. „Acuma – zic –, de ce director fără dinţi?“ „Păi – zice –, cred că cineva i-a aranjat un salt mortal în bot şi-a rămas fără dinţi în maxilar, da' numa' în ăla de jos, pe ăla de sus aproape că nu-l mai are.“ „Dă-l dracu' – am zis –, şi când a căzut acu' doi ani, de n-a ajuns la nunta lui Shlomi, tot cineva i-a aranjat accidentul? E tâmpit, face pe tânărul Werther şi de-aici i se trage.“ „Data trecută – zice ea –, l-a aruncat unul de pe şosea, că ploua ca potopul lui Noe. Nu ţii minte? Că şi dobitocul ăla are chef de petreceri cu mulţi oameni – Shlomi –, se însoară şi se dezînsoară după şase luni şi toată lumea musai să fugă după el prin toată ţara cu cecul în mână. Acuma – se ambalează patoloaga – are-o rusoaică tânără, adică mai tânără cu 20 de ani ca el.“

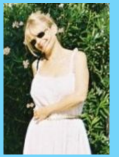
„Bine – zic –, şi care-i problema ta cu asta?“ „Păi, n-ar fi – răspunde patoloaga –, da’ refuză să vorbească altceva decât ruseşte.“ „Foarte bine – am zis eu –, oricum, nimeni nu înţelege ce spune chiar şi-n ebraică, ce contează ce spune-n altă limbă?“ Asta a enervat-o şi s-a dus la ea acasă, cica are treabă.

Da’ precis că s-a dus să sforăie, că, de când cu Tikva, i s-a cam zgâlţâit încrederea-n oameni. Urma să ştie că Tikva-i nebună pe jumate. Cu toate obsesiile şi cu toate tâmpeniile care le scotea pe gură! Nici faptul că o să fie acuzată în curând de omor n-o mişcă; astă seară ne-a făcut o teorie de sex între sâni, adică aşa cum îi povestea directoarea aia pe care-a terminat-o, cum făcea ea sex între sâni cu directorul. Pe de altă parte, tot directoarea aia-i povestise că directorul ăla o are mică cât un deget. Acuma a trebuit să-i zic că poza aia pe care-o descrie şi un penis cât un deget nu se potrivesc nici să le fuţi. Tehnica asta necesită o anumită dimensiune. „Iaca – a replicat Tikva –, dacă vrei să faci critica la sexul lor, vorbeşte cu împricinaţii.“ „*Hallo!* – zic – Ai uitat că tipa a dat colţul? Cum vrei să vorbesc cu ea?“ „Asta-i o problemă?“, s-a holbat Tikva la mine. „Nu, dragă, nimic nu e o problemă !“, m-am holbat şi eu la ea. Precis pistol nu mai avea, da’ erau destule scaune-n jur. Cred c-o să răresc vizitele la Tikva.

Naomi a fost la comemorarea fratelui ei care-a căzut în războiul de Yom Kipur, memorarea zilei exacte când a murit, înainte de Yom Kipur se fac comemorări oficiale.

Tzipi era obosită şi neagră şi slabă ca Anicuţa neichii... sau cum o chema pe-aia.

Şi eu sunt obosită azi; cazul lui Rami stă pe loc, adică nu stă, dar n-am voie să vorbesc despre el. Mâine plec pentru trei zile, aşa c-o să mă duc să dorm. Nimic nu-i mai bun pentru oboseală decât somnul. Ba da, este ceva mai bun, dar mi-e prea somn să practic.

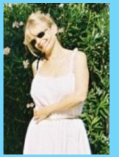

Să nu uit, aţi auzit că Bush a ieşit preşedinte? A, nu vă pasă? Nici mie! Dar mai aveam un rând până să termin spaţiul pe care mi l-am programat...

Ia uite! O şopârlă rozalie pe perete. E sezonul lor acuma. Vin să mănânce muşte şi ţânţari şi furnici. Sunt frumoase, roz deschis, aproape transparente, cu un fel de bulinuţe verzui pe spinare şi ochi negri-negri. Se uită la mine de după colţul dulapului, ştiu că o deranjează lumina: şopârlele vânează pe întuneric, când gângăniile alea se mai aşează. Deh, dragă, îmi pare rău, dar mai am puţină treabă aici.

34 Revenind la familia mea, tre' să recunoaşteţi, nu-i uşor să te trezeşti brusc, cu un frate explodant şi cu o soră – plus cumnatul respectiv – pe cap, aşa, de dimineaţa şi pe nepusă-masă să zicem, ca să fim politicoşi. Îţi ia un timp ca să te obişnuieşti, să-ţi schimbi punctele de vedere şi să mai cumperi două scaune la masa din salon, pentru *shabbat* şi sărbători, că n-ai să-i ţii pe-ăia-n braţe sau ai să-i aşezi pe scaune de bucătărie. Nu? Ei, şi când tocmai ţi-ai făcut spălarea de creier necesară, vine un Bursteyn şi alţii ca el să-ţi zică, pardon, da' tu ai o soră şi un cumnat care-au plecat din România-n Israel şi s-au pierdut pe drum: cineva i-a schimbat la poştă, – nu-s! s-au duuuuus! –, acu-s alţii care, pe lângă că nu-s ai tăi, mai sunt şi de-ăia răi. Nu că mă aşteptam să iasă ceva bun în neamu' ăsta, da', mă rog, nu-s toţi aşa ai dracu', să fim sinceri – nu-i cinstit...

Şi controversa cu şefu' şi cu restul s-a transformat într-un război adevărat. Ei: că nu-s ce par a fi; eu: că sunt fix ăia. Şi dă-i şi luptă! Acu', era clar pentru orice tâmpit că nu-s ăia sau arată ca ăia pe departe, da', mie, când îmi intră ceva-n cap, apoi mi-a intrat şi trebuie ceva mai puternic decât logica să mă convingă. Ce-i mai puternic decât logica, în general? Logica mea, în special! Ce rămânea de făcut?

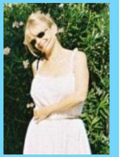
Era clar că ADN-ul soră-mii era simplu de verificat, da' acu' mai trebuia verificat şi acela al cumnatului şi cum să-l verifici, dacă n-ai *vis à vis* de ce să-l verifici? Uite-aşa şi tot aşa, m-am dus io la soră-mea şi ne-am pupat cu foc. După aia am fugit repede cu obrazu' la laborator să vază ăia – după bale – dacă ea şi cu mine avem ceva din ăl bătrân; şi, surpriză! io aveam, da' ea n-avea. Hait! S-a dus dracu' soră-mea! Nu-i asta! de unde-o scot? Există? A existat vreodată? Ce surprize mai pregăteşte taică-meu? Cred că o să mă duc la cimitir să-i trag nişte zbierăte, aşa, să se lase dracu' de glume tâmpite. Mă simţeam bine, singură la părinţi.

Bun, din una-n alta, au văzut că pupătura aia nu se aseamănă cu nimica din mine sau din taică-meu şi, astea fiind zise, grăsuna blondă nu mi-era nici soră şi nici frate, ba chiar nici mătuşă: habar n-aveam cine era!

Şefu' a declarat că avem şedinţă şi m-a deranjat exact în mijlocul scormonitului unui dosar interesant, cu nişte tipi care aveau pată să omoare poliţişti şi-au şi reuşit cu doi, dar nu cu Rami, erau cazuri mai vechi şi încă în lucru; greu să lucrezi în ritmul ăsta, ascultaţi-mă pe mine. Nici măcar să nu încercaţi.

La şedinţă s-au prezentat Bursteyn – nervos, Swisa – somnoros, patoloaga – zgâlţâită, şefu' – bălăngănindu-se, şi încă un tip pe care-l mai văzusem cândva şi tare voiam să-l uit.

Au început ei să bată capu', ca la orice şedinţă, povestind lucruri pe care, deocamdată, n-am cum să vi le povestesc şi vouă – da' aşteptaţi numa' puţin, că imediat o să pot, numa' până mâine-poimâine – şi, în finalul cel glorios, au ajuns la familia mea care era şi nu era. *Ups!*, mi-am zis, *acu' se lasă cu nasoale!* Presimţeam în bătătură că ceva urmează să se întâmple, nu aşa, la modul general, ci mie personal. Ceva ce mi-a dat prin minte, zgâindu-mă eu atentă în ochiu' stâng al ăluia pe care vroiam să-l uit.

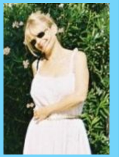
Când au zis că ăla nu-i cumnatu-meu şi eu a trebuit să recunosc că habar n-am cine-i, au rânjit cu toţii, inclusiv Bursteyn care-a luat un picior pe sub scaun pe chestia asta, de-a început să chilcăie. Că l-am lovit exact unde l-a lovit şi nevastă-sa, alaltăieri, când a spus, la o masă de familie, că soacră-sa trebuia dată lui Arafat în porţii mici dimineaţa şi seara: ar fi avut efecte mai stabile decât orice altă otravă inventată de om sau de natură.

Cine putea să se ducă-n România să întrebe de cumnat şi să ia o pupătură aşa de zdravănă încât să poată fi analizată dacă e sau nu e ăla care trebuia să fie? Nu îndrăzniţi să vă uitaţi şi voi la mine, că trag cu tunu', cu puşca, vă omor, nu altceva! Sigur, Ozana este behăitoarea de sacrificiu: are neamuri peste tot. Unde vrei şi, mai ales, unde n-aş vrea eu.

„De ce să mă duc io în România? N-am nici un chef să mă duc în România şi mă doare-n cur de ancheta voastră. Lucrez la poliţie, datele pe care le-aţi prezentat şi acţiunea, din câte o văd, aparţine Mossadului şi eu n-am nici în clin nici în mânecă cu Mossadul, *shalom* şi nu la revedere. Şi-am dat să mă car."

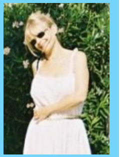
„Nu fi nebună – s-a exprimat politicos şeful –, te-am transferat la Mossad pentru acţiunea asta şi, probabil, şi în continuare."

„Ce dracu-i aia, m-aţi transferat la Mossad? Ce, n-am buletin, n-am părere, n-am mamă? E corect, sunt orfană de tată, da' aşa vă purtaţi cu orfanii...", şi dă-i şi urlă. Ăia s-au amuzat copios. Şi ei şi eu ştim adevărul. Un poliţist, ca şi un soldat, ca şi-un agent sunt proprietatea statului, în fond; aşa că, indiferent câte valuri aş fi făcut eu, tot mă duceam în România ca păpuşica, cu sau fără voia mea; deci asta era! Norocul meu că numa' trei zile, adică două, cică, pe drum şi numa' una să capăt pupatul, să-l duc la ambasada israeliană şi să mă car urgentamente până nu mă schimbă careva şi

pe mine.

M-au urcat în avion, instruită total şi cu pletele-n vântu' dimineţii devreme, cu dracii-n corzi şi cu un chef de România cum are-un poliţist de circulaţie chef să facă sex oral cu un marocan prins de radar pentru depăşire de viteză. La Bucureşti m-au aşteptat cu maşina ambasadei; să fiu a dracu! – ăştia nu s-au schimbat şi n-or să se schimbe-n viaţa lor, tot tâmpiţi sunt, tot înguşti la minte! Au coborât din maşină doi, de cam 30 de ani, negri şi cu mutre conspirative, de ziceai că-s ăia de l-au umflat pe Ben-Barka. Pistoalele li se vedeau din haine şi aruncau priviri aşa de suspecte înspre tot ce mişca împrejur, că idiot să fi fost cineva din naştere şi lovit în cap de-o soacră nervoasă cu găleata de lapte – aia de lemn –, tot îşi dădea seama că-s de la Mossad. Plus că băieţii au în privire ceva total opac: nici măcar n-ai numi asta privire de vacă, ci privire de robot. De-ăia antrenaţi ca dobermanii, în al doilea război mondial, să rupă tot ce văd. Da' m-au salutat cordial, că-s mai mare-n grad ca ei, chiar şi transferată, aşa cum sunt. M-au cărat la un hotel, cred că Intercontinentalul: o mizerie! nu chiar aşa mare ca-n '90, da' nici cu mult mai mică. I-am trimis să doarmă frumuşel sau să facă ce vor ei, că eu vreau să dorm, da' nu s-au lăsat, au trebuit musai să stea să mă păzească şi m-au obligat să le bag o ţeapă ca să mă pot duce la o cafea fără buldogi lângă mine. Când m-au văzut revenind au rămas crăciţi, da' plini de respect. M-au întrebat dacă am obiceiul străvechi de-a citi instrucţiunile care mi se dau. Le-am spus că da, desigur, de-aia ultimul dulap pe care l-am asamblat a început să fugă după mine prin casă. N-au înţeles: era prea subtil pentru ei! M-au întrebat pe unde am ieşit; le-am explicat frumos că am ieşit pe unde-am intrat, numa' că ei îs tâmpiţi la cap: dacă păzeşti pe cineva, ca o vită încălţată ce eşti şi te dai agent de Mossad, apoi nu laşi să intre camerista sau, când iese dracu', vezi dacă-i tot aia de-a intrat. Au făcut

spume la bot, da' s-au potolit când le-am promis că nu-i pârăsc.

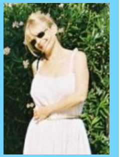
M-am dus la părinţii cumnatului – cum ar fi –, ieri; ăia m-au primit şi m-au şi pupat – prea multe nu vă pot pune despre ei, că încă nu prea se poate, da' vine şi timpul ăsta –; în orice caz, mi-am luat mutra la ambasadă şi i-am lăsat pe idioţii ăia să-mi ia pupăturile de pe faţă; să-i bag în alea a mamelor lor! tipii le-au luat c-o de-aia de raşchetat parchetul: mi-au făcut trei zgârieturi pe mutră, de parcă mă bătusem c-o pisică deprimată. Una mare de tot pe tâmpla dreaptă, una mai mică pe tâmpla stângă şi una pe obraz.

Asta a fost ieri. M-au mai păzit o noapte să nu mă plictisesc, azi sunt deja acasă. Da' contul pentru durerea de burtă pe care-am căpătat-o de la mâncare – nu-mi dau seama care din ele, aia de la hotel sau aia din avion –, contul ăsta cine-o să-l plătească? Şeful? Care din ei? Ce-mi pasă! Amândoi. Da' cred că ăla de la poliţie mai mult, că m-a dat aşa repede, de parcă nu ştia cum să se scape de bine.

Să nu uit: ăla din anchetă nu e cumnatul meu. Adică n-are nimica cu ăia care-s părinţii lui la Bucureşti. Nimic comun.

35 Avem, în momentul de faţă, cam aşa:

– una bucată fostă soră actuală, habar n-am cine-i; da-i în libertate;
– una bucată fost-cumnat, habar n-am cine-i; în arest cu prelungire, suspect de crimă;
– una bucată Walkirie, ştim cine-i şi mai ştim şi ce vrea dânsa, adică dânsu': vrea să-l termine pe badea Sharon, ca să nu iasă religioşii din teritorii; în arest, suspect de conspiraţie;

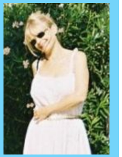
– două bucăţi arabi care trebuiau să aducă arme, nu se ştie cui, dar, de fapt, nici dracu' nu-i crede că trebuiau să aducă arme; în arest, suspecţi de mână de-ajutor la crimă şi conspiraţie;
– una bucată Rami *kaputt*; în frigider, la morgă;
– o grămadă de bucăţi poliţişti care umblă de nebuni prin ţară şi n-au habar ce caută; dar încă în libertate până ce apar probe; că nu se ştie...
– una bucată patoloagă;
– una bucată indefinită poliţistă-mossadistă;
– două bucăţi şefi.

Plus una bucată de situaţie-n Orientul Mijlociu, plus una bucată situaţie de Arafat şi una bucată de teritoriu palestinian care riscă să ia foc când o binevoi madam Arafat – pe numele ei mic Suha – să recunoască că *rasul* a dat colţu'.

Voi aveţi vreo idee cum îi putem lega pe ăştia, împreună? Nu? Deh, dacă asta vă consolează, nici eu n-am avut, până azi dimineaţă, când mi-a dat telefon nevasta lui Rami.

„Ai zis că nu mă înşeală, şi eu am zis că mă înşeală, porcul!“, mi-a strigat femeia-n ureche. „Am dovezi că m-a înşelat. Vreau să ţi le arăt. Nici nu-mi trece prin minte să mă ocup de înmormântarea lui; să vă ocupaţi voi, să-l pupaţi şi-n cur dacă aveţi chef, că eu, personal, nu vreau să-l mai văd.“

„Alo, madam, ia vorbeşte frumos cu mandea că-s şi-aşa nevricoasă; dacă ai dovezi că te-a-nşelat, pune-le pe masă, nu zbiera-n timpanul meu: şi-aşa-i bulit de necazuri şi vârstă fragedă, plus zbierătele lui Bursteyn când trage să moară de cancer la fiecare cinci minute. Nu cu mine te-a-nşelat – ăsta sper că ţi-e clar –, că n-am nici chef şi nici timp de prostii.“

„Nuuuuuuuuuuu – neagă nevasta –, când vede că m-am încălzit, vino la Kapulsky la ora 12 şi-ţi arăt exact cu cine. Ce, crezi că dacă era poliţist era chiar aşa deştept când era-n călduri? Am plătit un particular de l-a urmărit şi l-am prins, da' nici măcar satisfacţia de a-i trage câteva farfurii şi-o oală-n cap n-o mai am; derbedeul şi puşlamaua a mierlit-o şi m-a lăsat înşelată şi cu nervii-n mine.“

„Aici te înţeleg şi te aprob; dacă ai chef te duc la patologic, îl scot din frigider şi poţi să-l înjuri cât vrei.“

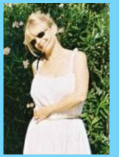
„N-are rost, nu aude nimica şi, dacă nu se poate plânge maică-mii să aud ce părere are, apoi chiar e inutil.“

M-am dus la întâlnirea cu nevasta lui Rami; mi-a arătat poze: Rami cu o femeie, se pupau, se mângâiau, mâncau la restaurant – mă rog, atâta vă duce mintea şi singuri, că n-am răbdare cu romanţioasele –; erau şi la hotel, în poză de compostare, dar, când am văzut mutra femeii, m-a lovit o nebuneală de nedescris. M-a luat cu călduri, de-am început să le înţeleg pe menopauzate de ce vor să se bage-n frigider, să-şi taie capul şi, în special, să-şi omoare bărbaţii personali.

În pozele celebre, Rami se pupa – în cazul cel mai bun – cu nimeni alta decât cu ex-soră-mea vitregă.

Acu', puteţi să-mi explicaţi – logic, prin horoscop sau citit în cafea, cărţi, laba gâştii ori pizda ţigăncii – de ce musai cad toate astea-n capul meu? Ce vină am eu, dom'le, că-s fiica lui A? Ce, m-am făcut la comandă?

OK, i-am luat nevestei pozele şi m-am dus la şefu', de la poliţie: „vreau să raportez!“ –; ăla zice că nu la el: să raportez la celălalt. M-am înfuriat şi i-am comunicat în mod serios şi trivial că mă duc să raportez la ziar şi că mă doare-n cur, fix, de problemele lor. Când a auzit „ziar“ în gura mea, i s-au încrucişat ochii; când i-am aruncat pozele-n

figură, i s-a ridicat şi lui păru-n cap.

„Ce-i asta?“ are tupeul să mă întrebe.

„Nimica, ce să fie, Rami o fute pe ex-soră-mea; în rest, toate bune şi frumoase.“

„De unde le ai?“

„Le-a adus porumbelu’ cu poşta de dimineaţă. De unde să le am? De la nevasta lui Rami, dobitoci ce suntem cu toţii!“

Cum şi-aşa avea părul sculat în cap şefu’ a început să şi-l şi smulgă.

„Degeaba – zic –, poţi să ţi-l smulgi şi de pe picioare. Ceva pute-n treaba asta şi cineva încearcă să vândă un scenariu, da’ nu-s dispusă să-l cumpăr.“

„Şi dacă-i adevărat şi bărbatul s-a prins, l-a urmărit pe Rami şi l-a împuşcat?“

„Îhi, în braţe cu Walkiria şi doi martori după colţ. Hai să fim serioşi! Ori ăsta nu-i Rami ori era altceva, ceva ce neuronul meu stresat nu prinde. Că, deh, m-am obişnuit că cine este nu-i ăla şi tot aşa. Davai pozele, acu’ mă duc la şefu’ ălălalt să-l bulesc şi pe el.“

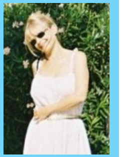
„Lasă-mă să le pozez măcar“, se roagă el.

„Pozează-le, dacă vrei, şi din faţă şi din profil. Şi-o să fie bâlciu’ dracu’ când or anunţa că Rami e *kaputt* şi cum.“

M-am dus şi la şefu’ ălălalt; ăla s-a înverzit, s-a îngălbenit, s-a învineţit şi-a căzut jos de pe cracă.

Bâlbâindu-se, a încercat să-mi explice ceva, da’ se bâlbâia prea tare şi i-am adus apă. După aia, când a început să ciripească, mi-a părut rău că nu i-am adus arsenic, dar nu aveam la îndemână. Treacă de la mine, or mai fi ocazii.

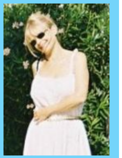
Povestea suna cam aşa. Soră-mea cea adevărată emigrase-n Germania, cu bărbat cu tot. Acolo, la sfaturile înţelepte primite de la frate-său – care a fost şi frate-meu –

se băgase-n căcat, intrând şi ea într-o organizaţie drăguţă şi teroristă arăbească; din una-n alta, pe ea au prins-o prima. Şi cum au prins-o prima? Că era tâmpită, semăna cu maică-sa. Frate-su s-a dat dispărut, tăind-o în Argentina, şi de-acolo, după un timp, a revenit cu acte false şi s-a explodat – cum v-am mai spus – la Ierusalim. Şi vaca şi bărbatu-său s-au dus la puşcărie pentru o vreme îndelungată şi-ăsta era un bun prilej de petrecere pentru Mossad; adică, dacă şi-aşa ăia erau cu statut de terorişti şi dacă toate organizaţiile se bat să găsească de-ăştia cu posibilităţi de-a intra în ţară să facă balamuc, de ce n-ar băga în locul lor nişte agenţi şi ar face jocul arabilor aflând pe unde intră, cine intră, cum intră. Urmau să fie, cel puţin la început, agenţi îngheţaţi, adormiţi, cum vă place să le spuneţi. Deci, din Germania au urcat în ţară, ca noi veniţi, cu acte-n regulă; da' nu soru-mea şi bărbatu-său, ci doi agenţi. Taică-meu, normal, ştia; pentru asta o s-o ia el la cap, acolo unde este, imediat ce am timp de răzbunări; deocamdată am treabă. Ce treabă? Tre' să stau să vă povestesc vouă cum ies din buclucul ăsta şi vă spun cu mâna pe inimă că habar n-am. Vă zic numa' ce ştiu. În rest, o să aşteptaţi – ca şi mine – desfăşurarea evenimentelor.

„Rudele mele“ au stat liniştite în aşteptarea dezgheţării. Până la urmă, au început să le sufle-n ceafă aer fierbinte nişte arabi, ăia i-au invitat în diferite locuri şi, din una-n alta, le-au zis că Sharon trebuie neapărat terminat: din cauza lui mor palestinienii şi tot felul de lozinci. Bon, oamenii trebuiau să fie de acord, da' cum să-l omoare aşa, brusc şi dintr-o dată, pe Sharon? Doar nu stă ăla să-l împuşte-o vacă sau un tâmpit, cum a stat Rabin. Şi-apoi, de când cu Rabin, s-au mai deşteptat şi ăia de la pază personalităţilor. Nu mai sunt chiar aşa creduli. Dar sunt la fel de idioţi.

Ca orice om, au avut şi rudele întrebări: de ce să-l lichidăm, dom'le, şi cum? şi-aşa mai departe. Până la urmă, i-au pus în legătură cu Walkiria; deci, cine, de fapt –

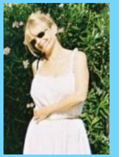

mai mult decât arabii – vor moartea lui Sharon sunt aceiaşi care l-au lichidat şi pe Rabin, imediat ce-a făcut pacea cu palestinienii şi-a vorbit că iese din Gaza, Yehuda si Shomron. Şi de stat palestinian. Acuma, fiind Sharon prim-ministru şi cunoscându-l ei bine, numa' la asta nu se aşteptau: un Sharon care să vrea să iasă din Gaza. Ştiţi voi ce viaţă duc religioşii acolo? Ca-n rai! Totul e gratis: casă, lumină, apă, fără plăţi la primărie, la şcoli, la universităţi; stau băieţii şi se roagă şi vânează arabi. N-aţi vrea nici voi să ştiţi ce fac cu un arab, atunci când îl prind, n-are rost să vă stric şi vouă sufletul. Da' imaginaţi-vă ceva foarte, foarte rău. Umiliri, torturi, violuri. Oameni religioşi, deh, cu frica lui Dumnezeu! Cum a ajuns Rami-n afacere? Asta-i altă gâscă în altă traistă; dar s-o luăm încetişor, că altfel vă zdruncinaţi cu totul. „Încetişor“ înseamnă că, deocamdată, asta-i tot ce vă pot spune; poate vreţi să ştiţi altceva? De exemplu despre Argentina şi ce frumos e acolo?

Toate scursorile îşi găsesc adăpost în Argentina; naziştii acolo s-au ascuns; evreii – ca nu cumva să fie lipsiţi de nazişti – s-au dus şi ei în Argentina – ăia care nu erau născuţi acolo, adică din Israel s-au dus în Argentina – să facă afaceri. Nu se lasă evreii! Fac afaceri; după aia, dacă le dă cineva la cap, se supără şi zbiară: „antisemitiiiiiiii-iiiiiiiiiiiiism!“ Stai, dom'le, în ţara ta şi nu mai umbla de nebun! Dacă-ţi arde să te gâtuie careva, n-ai pe meleagurile astea amatori destui? Te explodează un arab drăguţ; te înjunghie o mafie, dacă-o calci pe papuci; ce nevoie ai să parcurgi atâţia kilometri, de-a dracu', de-a muri?

Acuma, în ultimii ani, nu mai sunt evrei să emigreze-n Argentina şi-i un rahat aşa mare că scapă cine poate, însă toţi infractorii, din toată lumea, se ascund acolo.

Doi netrebnici m-au alergat în ţara aia frumoasă şi păcătoasă. Primul care se pusese să vândă arme pe picior propriu; şi-a dracu', le vindea bine, numa' că a început să facă

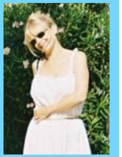

gât că n-a primit banii şi de-acolo i s-a tras. Al doilea, un criminal fugit din puşcărie...

36 Rămăsesem la Argentina. Frumoasă ţară. Da' să nu vă duceţi acolo dacă n-aveţi neapărat treabă, o treabă care vă arde-n fund. Nici măcar nu ştiu să explic. Pe mine m-au aşteptat la aeroport şi m-au dus la hotel, acolo mi-au trasat o groază de instrucţiuni despre ce nu trebuie să fac. N-am aflat nici până-n ziua de azi ce-aş fi avut voie să fac; oricum, n-aş fi îndrăznit să fac altceva decât să stau în cameră cu uşa încuiată şi dulapul de zestre proptit în ea, asta după ce m-am uitat la televizor numai jumate de oră. Măgarii ăia n-au respect pentru om, viaţa lui, rinichii lui sau alte părţi componente. Era exact în perioada când îi răpeau pe străzi, îi adormeau şi le furau câte-un rinichi. Aia se trezeau. Cei cărora le furau doi rinichi nu se mai trezeau.

N-aveam voie să ies după ora 20 şi, dacă ieşeam înainte, trebuia să nu ies singură, trebuia să n-am geantă, să am maşina jerpelită, să port basma, să încui uşile de la maşină, să circul repede până unde am treabă şi înapoi. Să respir în mod regulat ca să nu mă sufoc şi să port haine jerpelite. Să nu vorbesc cu străinii şi să nu dau telefon. Cred că cel mai bine era să mă fi sinucis, dacă era să urmez indicaţiile. Doi tipi vigilenţi, îmbrăcaţi în uniformă, au stat la uşile noastre toată noaptea. Dimineaţa au venit alţii; instrucţiunile spuneau că trebuie să-i verificăm, să le cerem parola şi parola trebuia s-o primim la telefon, dar telefonul nu aveam voie să-l folosim, ci ei trebuiau să ne sune. Legi tâmpite, nu?

Într-un fel, Argentina seamănă cu România; sau invers, depinde cine se uită şi de unde. Aceeaşi diferenţă între înăuntru şi afară, aceeaşi diferenţă între o stradă şi alta, aceiaşi cerşetori şi copii flămânzi şi bătrâni cu pungi goale şi mizerie, copii în canale sau pe canale, ţigani şi reclame. Colorate, ţipătoare, de tot felul. În România era perioadă

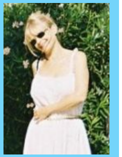

de alegeri acuma, în Argentina era perioadă de alegeri tot timpul. Femeile mergeau cu copii legaţi de mână cu cătuşe. Clădiri superbe căzute-n depresie, mâncându-se-ncet-încet, ca nişte curve sifilitice; lângă ele: clădiri noi strălucitoare, cu geamuri curate ca nişte eleve de liceu particular. Maşini fastuase, alături de biciclete, alături de pietoni, alături de tot ce poate circula pe patru roţi sau două sau una, pe patru picioare, două sau cârje. Oameni zăcând la pământ, copii umblând după parteneri de sex, curve şi curvi de toate vârstele şi de toate categoriile. Culori şi păsări şi flori, peste toate plutea aerul de mizerie veselă, de foame astâmpărată-n grabă cu droguri sau alcool, de sex liber şi/sau plătit. Zeci, sute de militari şi de poliţişti, asta le-ajută ca frecţia la un picior de lemn, rata criminalităţii e înfiorătoare, furturile, violurile, mutilările sunt treabă de rutină. Cel mai interesant însă este, din punctul meu de vedere, cum ajungi la cineva care are o funcţie mai specială, indiferent cine eşti. N-ai nici un statut special; până ajungi la Dumnezeu – pe bune –, în Argentina te mănâncă sfinţii. La fel în Columbia, dar acum nu vorbim de Columbia.

Cine-a fost în Turcia sau în India sau în Thailanda ştie cum e circulaţia; exact aşa e în Argentina: unii peste alţii, din toate direcţiile, fără mamă, fără tată, fără patrie-adorată. În afară de India, unde, ca să treci strada, e o aventură mortală, numai în Argentina nu-i trece omului prin cap să meargă de cealaltă parte a străzii; mergi aşa, drept înainte, în speranţa unui de-ăla, de te-o scoate-n partea cealaltă; altfel, ai puţine şanse de supravieţuire. Oricum, pe noi ne-au dus ei cu maşina.

Ministerul lor, ăla al armatei, e într-o clădire veche, reconstituită, frumoasă şi verde. Verde ca iarba şi ca să borăşti: un verde câh. Sau devenit câh.

Când să intrăm, a trebuit să aşteptăm să verifice unde mergem şi cine suntem; după aia, la etajul la care am coborât – dar n-am mers de capul nostru, ci cu un

soldat –, deci la etajul trei, soldatul ăla n-avea voie să intre: ne-a debarcat şi ne-a dat pe mâna altuia care avea voie să stea la etajul trei; ăla, primul s-a cărat. Ăla care ne-a preluat a trebuit să verifice unde mergem şi cine suntem; a verificat si iar ne-a urcat în lift. Ce-i căcatul asta? Nimeni n-a ştiut să răspundă: măsuri de precauţie. Ăia-s mai tâmpiţi ca noi. La etajul cinci ne-a lăsat ăla de la trei şi ne-a preluat altul care, şi el, avea voie să fie la etajul cinci. Şi ăla ne-a verificat şi ne-a dus la o uşă. Acolo ne-a luat altul în primire, că era un coridor pe care ăla de la etajul cinci n-avea voie. De la capătul coridorului, am intrat pe-o altă uşă, alt soldat, altă uşă, alt soldat. Am văzut toată armia argentiniană până să intrăm la unul care habar n-avea ce vrem de la el şi ne-a trimis la altul de la etajul şapte. Nu repet povestea cu soldaţii, că m-am plictisit deja.

Ăla de la şapte era deosebit de nervos: că de ce trebuie el să plătească arme scoase prin contrabandă.

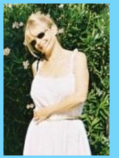
„Corect, tataie – am zis –, dacă-s scoase prin contrabandă şi cumpărate de statul vostru, nici nu vreau altceva decât să ziceţi cu voce tare-n scris cu mâna şi pus parafa. Eu, personal, n-am nevoie de lovelele voastre, numa' de dovada că ăla a furat arme şi, după aia, sănătate şi pace bună.“

Tipul, bucuros, a dat câteva telefoane – timp în care noi am stat cu soldatul cu puşca – şi a scris scrisoarea.

Maare greşeală din partea lui!

Da' noi am înhăţat dovada şi ne-am cărat în viteză, că puteau să se răzgândească. Şi chiar s-au răzgândit, după o săptămână, dar noi eram deja aici cu dovada-n dinţi şi cu dosarul trecut de procuratură.

Când au început să dea din cur avocaţii că proba nu-i valabilă, deja explodase-n

ziare şi tipul era *kaputt*. Dar şi noi. Un conflict diplomatic frumuşel era să facem. Da' am folosit legitimaţia aia albastră/neagră şi-am luat-o pe partea că nu-s ce par a fi. Deci, în principiu, statul Israel nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i puţea. Da' noi am luat-o zdravăn peste bot. Formal, desigur. Sau mai puţin formal: erau cât pe ce să ne suspende.

***

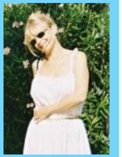
Aseară, fiu-meu a venit din târg c-o scândură pe care erau înţepeniţi doi bocanci de ski. Maică-mea, plictisită, stătea-n fotoliul meu preferat şi se uita la televizor; că, deh, la ea acasă nu poate vedea televizor, la mine are motive să se plângă: nu-i de-ăla mare, 30 şi ceva de inci, nu vede bine, culoarea nu e FUJI; pe scurt, are de ce să mă bată la cap. Când l-a văzut apărând cu lemnu-n spinare zice: „Măi copile, vezi că ăla de-l cărai a căzut din ghete!“. Fiu-meu îi răspunde, placid: „Lasă, bunică, vine el, că picioarele-s la mine.“. Pe urmă şi-au văzut amândoi de treburi.

Pe la miezul nopţii – că-n familia asta nimeni n-are somn –, stăteam şi citeam un raport, aud în salon: *Tronc-tronc*.

Scot capul pe uşă şi strig: „Ce se întâmplă acolo?“ Maică-mea care – am constatat – nu se cărase la ea acasă, strigă: „Nimica, a venit ăla de pe scândură să-şi ia picioarele înapoi“. M-am dus să văd: ăştia doi sunt în stare să dărâme un bloc. Merita deranjul.

Fiu-meu face ski pe covor şi maică-mea-l ajută. După ce-am reuşit să-i potolesc, a trebuit să beau o cafea, că musai să mai şi dorm.

Maică-mea văzuse ştirile la francezi. „Ştii – zice –, Arafat pleacă-n Egipt.“ „Bună idee! Cum pleacă?“ „Păi, cu avionul! Au zis că-l ia cineva cu tot cu aparate şi-l duce să-l deconecteze-n Egipt şi să-l îngroape acolo.“ „Bine, mamă, să plece Arafat unde

vrea el." „Şi – se miră mama – de ce se plimbă mortul?" „Habar n-am ! Se plimbă şi el, c-a stat prea mult la Mikata, se plictiseşte." „Aaaaaaaaa! – zice mama –, mi-am amintit. Am fost la Bracha (asta-i vară-mea, fiica mătuşii care-a murit). A venit la ea un câine şi n-a mai vrut să plece." „Nasol – zic –, dacă-l aduceau pe Arafat, ăla pleca acu-n Egipt." „Nu, dragă, lasă-l acuma pe Arafat; câinele are de-aia la gât, că aparţine cuiva, dar nu mai vrea să plece." „Mamă, eşti convinsă că tre' să mă freci la cap cu câinele ăsta?" „Sigur – clatină mama capul –, la români se spune că sufletul mortului se învârte-n jurul casei 40 de zile sau intră într-un animal. Se poate că maică-sa, lu' Bracha, o fi intrat în animal!" „Mamă – zic –, i-a venit ăleia o balenă la uşă?" „Nuuuuu! Ţi-am zis: un câine." „Cum poate, dragă – zic eu –, să intre-ntr-un câine mătuşă-mea care-avea 120 de kg?" „Termină cu prostiile! În casa asta parcă sunteţi pocniţi în cap." Mă uit împrejur: „Cine-i pocnit în cap, mamă?" „Toţi, adică eu inclusiv." Are spirit autocritic, nimic de zis.

***

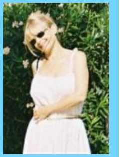
Azi iar a fost o zi debilă. Am întâlnit-o pe patoloagă: venea de la nebuni. Zicea că ăia-s nebuni de tot. Am consolat-o, nici ăia care nu-s nebuni nu-s întregi.

Iar a făcut-o poliţia de oaie!

Hihihihihi! Ce bine că m-au mutat temporar! Acu' pot să zic că poliţia face tâmpenii, înainte nu puteam să mă autocritic aşa, de una singură, ca proasta.

L-au arestat pe şeful-şefilor-capul-capilor ăl mai tare din parcarea infractorilor israelieni. Vă trebuie nume? La ce vă folosesc?

Într-o acţiune măreaţă, grandioasă, superbă şi de neînlocuit, împreună cu poliţia de droguri americană şi cea turcă şi cea iugoslavă şi cea din Albania călare pe-un măgar,

care fiind alb să-i servească lui Mesia la venire. L-au prins, doamnelor şi domnilor, pe cine vă ziceam mai sus pentru trafic de droguri. He? Aşa-i că suntem mari?

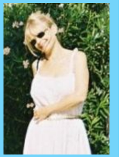
Nu, nu-i aşa! Suntem proşti de puţim. Băiatul are milioane, învârte şi albeşte banii mafiei, omoară pe cine vrea, când vrea, cum vrea. Ai noştri au citit ceva cărţi despre Al Capone şi s-a umflat ovăzu-n ei. Ca să-l prindă şi să-l trimită-n State să-l judece ăia pentru vânzare de droguri. Da', la noi, asta-i: întâi se ambalează, ies cu declaraţia-n bot şi după aia judecă.

L-au arestat pentru crimă şi plănuire de crimă acu' doi ani, pentru bănci ilegale anul trecut, tot ce-au putut să-i facă ar fi fost sex oral, dacă ar fi avut el chef. Acu' l-au arestat pentru droguri chimice. Şi mâine – în capul lor – îl vedeau deja în drum spre State. Cum e vorba aia cu pasărea mălai visează? S-au spânzurat, dom'le, avocaţii de la ăia cu transferu-n alte ţări de soare pline. A dracu' să fiu, dacă nu-s tâmpiţi! O cerere de predare durează 60 de zile şi precis n-o s-o primească, avocaţii lui o să-i linşeze pe poliţişti şi-o să-i şi belească public. *Foaie verde lemn sucit, tare-i prost să fii tâmpit!*

Mă car la dosarele mele, că alea, dacă nu-s beton, păţesc şi eu ca lăbarii de la droguri.

37 Fiu-meu a plecat cu scândură cu tot. La Moscova. N-a găsit proprietarul ghetelor: s-a dovedit că le-a cumpărat şi merge acolo, undeva – probabil unde este sau va fi zăpadă –, ca să se distreze cu scândura lui.

Maică-mea îşi vede de treabă, ca tot poporul Israel, de două săptămâni şi-o zi. Stă de fundul lui Arafat. A murit, n-a murit, îl îngroapă, nu-l îngroapă, unde-l îngroapă, a ajuns la Ramala sau nu? Întrebări vitale folositoare după principiul „câinele moare de

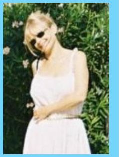

drum lung şi prostul de grija altuia“. Acu’, slavă Domnului, l-au îngropat pe Arafat. Dar noi am rămas cu mortul în frigider. Cu Rami la congelat. Are vechi state-n moarte şi balamucul palestinian ne-a ţinut cu mâinile aproape legate.

Dosarul ăsta e aşa de nasol ca, dacă-l fâlfâim prin lumina soarelui, a lunii ori a neoanelor, ne punem ţeapă-n fund; dar e imposibil de nefâlfâit. O conspiraţie evreo-palestiniană pentru terminarea celor doi – Sharon şi Arafat – e culmea măgăriei, dar aşa se manifestă deocamdată. Când l-au terminat pe Rabin, sperau să le meargă la fel de uşor cu Arafat, dar şacalul nu s-a lăsat; că, deh, multă experienţă avea, după trei revoluţii făcute, n-a acceptat, un-doi, să se lase omorât de-un tâmpit şi nici de mai mulţi. Mde, că s-a lăsat până la urmă omorât de moarte, e cu totul altceva. Despre asta mai vorbim.

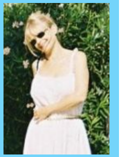
Ce şi-au zis băieţii-n inteligenţa lor? „Îl terminăm pe Sharon şi şacalul e, oricum, pus la poprire; îl terminăm şi pe-ăla şi începe un balamuc de nedescris; sub nici o formă nu mai ieşim din teritorii că, dacă arabii fac probleme, trebuie să stăm să-i păzim; nici un alt guvern, decât unul de dreapta, n-ar avea şanse să vină la putere, dacă iar va fi un atentat la preşedinte, deci un partid extremist de dreapta şi mulţi religioşi care nici de-ai dracu’ nu ar ieşi din raiul lor negru şi comod.“

Mă durea deja capul de atâtea gânduri şi m-am aşezat pe ele. Cine-a stat vreodată pe gânduri ştie senzaţia. Au început ale dracului să mă înghiontească din toate părţile şi rezultatul a fost că m-a durut şi capul şi fundul. Când astea două organe serioase spun acelaşi lucru, e bine să te-apuci de-o treabă, altfel n-ai linişte. Printre fugit după ăia care urmau să se agite în timpul înmormântării şacalului şi treburi de rutină – cum ar fi dormitul câteva ore sau întâlniri cu oameni de-un fel sau altul – am intrat în sânul afacerii ăsteia cu cumnat ex şi soră ex şi mare mi-a fost surpriza constatând

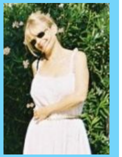
că – în pofida declaraţiilor şefului de la Mossad că au fost înlocuiţi în Germania şi că erau agenţi de-ai noştri — erau încă arestaţi, amândoi acuma, şi zâna şi zânul sau făt-frumosul, cum vreţi. Dacă ceva pute, apoi pute! M-am dus la şeful bălăngănitor să-l întreb ce face familia în puşcărie; mi-a zis că, din partea lui, sunt suspecţi că l-au omorât sau că au participat la omorâtul unui poliţist şi nu le dă drumul nici să-l fut. Cum nu intenţionam să-l fut, m-am dus la şeful de la Mossad; ăla şi el: că l-au omorât pe Rami şi-alte bâlbâieli de creieri pe care nu a reuşit să mi le vândă. Dar nici ăsta nu vroia să-i elibereze, nici să-l futi. Păi, dacă aşa stă treaba, domnilor, apoi rămâne să va futeţi unul pe altul, sau vă conving eu să faceţi asta.

Soluţia era nevasta lui Rami, pozele ei şi firma de particulari care l-au urmărit pe colegul nostru pentru contacte sexuale în afară de patul legitim. Am luat-o pe Moran – aşa o cheamă pe nevastă – la sentimentalisme, cum că nimeni nu face nimica să afle şi că Rami n-a greşit, numai era în acţiune – ştiţi voi, toate minciunile poliţiste – şi ea, dorind din totul sufletul să nu fi fost jignită în calităţile ei orizontale – sau, mai pe româneşte, să fi fost înşelată de bărbat –, a cântat ca o privighetoare. Mai greu a fost cu ăia de la firma particulară de detectivi. Nici n-au vrut să audă, până nu i-am luat pe Bursteyn şi Swisa de acoperire. Ăştia particulari nu suferă poliţia, dar invers e mai nasol; Bursteyn e nervos de câteva săptămâni şi primul lucru pe care l-a făcut când a intrat a fost să se aşeze-n faţa şefului ăluia, detectiv particular, şi să se uite fioros la el. Ăla, cu coaie de oţel, cum se credea, l-a întrebat: „Ce te uiţi aşa la mine, de parcă vrei să mă pocneşti? Pocneşte-mă, să te văd!“. Atâta aştepta Bursteyn, i-a ras ăluia o labă de l-a aruncat de pe scaun. După aia i-a mai ras una de l-a pus înapoi. „Acuma – adăugă Bursteyn –, spune-mi dacă mai ai vreo dorinţă şi ţi-o îndeplinesc imediat.“ Omul, convins că într-o ţară democratică există dreptate şi că dreptatea o

să se facă, începu să ţipe că el cheamă poliţia. Swisa a ieşit din cameră şi-a intrat. „Uite poliţia, am venit, care este dorinţa care vă macină?“ „Nu poliţia asta, altă poliţie!“, s-a lamentat omul. „Alta n-avem!“, a declarat Swisa, trântindu-se pe scaun. Din una-n alta, a scos din el tot ce ştia; „Aşa-i când ştii să te porţi delicat cu oamenii“, a declarat apoi Bursteyn, satisfăcut. Şi-am înţeles, din ce-a zis privatul, că Rami şi mândra se plimbau prin Ierusalimul de răsărit cam multicel, făceau cumpărături de la un anume magazin de alimente; pe scurt, se întâlneau cu aceeaşi oameni cam prin aceleaşi locuri şi ne-a arătat şi localizarea şi pozele. Pe de altă parte, fostul cumnat mirosea urmele fostei surori şi-a lui Rami, dar în direcţie inversă, plimbându-se prin Shomron şi Yehuda, cu de-ăia aşezaţi pe-acolo, ore întregi. „Măi să fie a dracu’ – a scuipat Swisa –, chestia asta pute-a porc.“ La marocani, porcul este ceva deosebit de spurcat, deşi habar n-au de ce, numa’ aşa, că au moştenit-o din moşi strămoşi, tot aşa cum românii au moştenit sarmalele. Ăla de la magazinul din Ierusalimul de răsărit numai ce l-a văzut pe Bursteyn, şi-a zburat aterizând peste Swisa care l-a trântit înapoi maiorului şi-apoi mie; dar cu mine n-a mers figura, că m-am dat la o parte: dacă mă nimerea, mă lăţea pe bolovani şi n-aveam chef de spital după ce mi-au găurit piciorul şi mi-au zgâriat figura. Ăla, profitând de gaura făcută-n cercul nostru de apărare, a dat să decoleze din nou, dar maiorul a fost mai iute şi l-a prins în zbor. M-am dus să fac o plimbare pe la ruine câtă vreme forţele poliţieneşti discutau cu împricinatul şi ne-am întâlnit la Zidul Plângerii, unde m-am distrat cum se legănau unele mai rău ca şeful meu de la poliţie şi cum, de partea cealaltă, nişte împălăriaţi se pocneau de zid ca nebunii de m-am gândit ce mare păcat de săracu’ perete că, până la urmă, or să-l dărâme zdruncinaţii ăştia.

Bursteyn şi Swisa erau morocănoşi de tot când s-au înapoiat şi n-au vrut cu nici

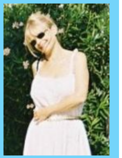

un preţ să vorbească, până n-am ajuns la Tel-Aviv, unde-au cerut urgent să-i vadă pe amândoi şefii, fără întârziere şi fără comentarii; ba şi pe patoloagă au adus-o de unde era şi şi-aia era total împăiată – nu, nu împăiată! patoloaga este mumifiată.

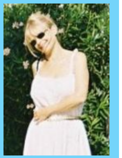
Discuţia a fost foarte nasoală, fiindcă maiorul cerea să-i aducă nişte arabi şi nişte implantaţi în teritorii la anchetă, cam în două ore, chestie care cere, de fapt, acordul cabinetului, însă maiorul nu vroia să audă de altceva şi promitea scandal total, dezintegrare imediată şi desfiinţarea legilor actuale, apoi impunerea de legi marţiale. Cam aşa ceva, dacă nu mai rău. Părea o vacă mare şi grasă muşcată de streche, aşa fugea prin birou, cu cei doi şefi după el, care încercau să-l calmeze. Ba, pe scofâlcita de patoloagă a aruncat-o din cale când s-a sculat, biata de ea, să se ducă la pipi. Eu am stat cuminte-n sertarul de la dulap, să nu mă întâlnească şi să-şi verse cine ştie ce necaz pe mine, că aveam şi eu propriul meu necaz şi voiam să-l arunc în figura ălora. Şi dacă Bursteyn mă lichida prin contact direct, pierdem ocazia să le spun ce gândesc.

Toţi erau cătrăniţi din cauza lui Rami care, se pare, fusese implicat într-o măgărie sau două, mari de tot. Cum se ştie, poliţia şi armata sunt nealiniate la politică, alinierea la un partid sau altul nu poate fi exclusă, însă participarea directă la ideile şi punerea lor în fapt a partidului respectiv duce în mod automat la excludere din poliţie sau din armată. Or, Rami, se pare, încălcase acest cod, cu ambele picioare şi cu ambele mâini, băgându-se în complotul ăla de care vorbeam mai sus.

Câr-mâr, şefii au acceptat adusul, cu sfoara de gât, a arabilor ceruţi şi-a religioşilor ceruţi. Bâlciul a început cu viteza fulgerului, fiindcă, imediat după asta, s-a anunţat că Arafat ar fi fost otrăvit.

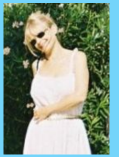
38 Vecinul meu a divorţat. Nu ştiu de ce s-a însurat, dar, în mare, de prost. Are 21 de ani şi nu-i nimic de capul lui. Dar a pontat-o pe una cu semne clare de autism, aia a rămas gravidă şi el, de bou, a trebuit s-o ia de nevastă. Femeia era de groază. Nu ieşea din casă. Ce făcea acolo? Habar n-am, dar stătea cu zilele. În linişte. După aia a născut. O fată, la fel de mută ca măică-sa. Plus cancer la piele, boală de care-a murit bunică-sa, mama vecinului meu. Nu numai de cancer la piele, că s-a extins, s-a întins, a cuprins plămânii, stomacul, uterul, ovarele. Tot ce n-a putut fi scos şi iradiat s-a dus dracului. Femeie tânără. Bărbatu-său, alt nenorocit! Beţiv, diabetic, i-au tăiat un picior, dar tot bea de stinge. Şapte copii la mama şi la tata. Două fete, una mai normală, măritată: are trei băieţi, unul dintre ei născut cu cancer. I-au făcut tratamente, au oprit cancerul, dar de la chimioterapie a rămas puţin atins de filoxeră. A doua fată s-a măritat, fiindcă a lăsat-o gravidă un religios pe drumul între Herţlia şi Ierusalim, când o ducea înapoi la şcoala de fete sfinte. E urâtă, ca o văduvă de gropar la cimitirul necunoscuţilor, şi împuţită ca maică-sa cea moartă care, pe când trăia, era unică-n lume, dar se vede că unicitatea asta s-a transmis, ca şi cancerul. Când iţi zâmbeşte fiinţa aia – fata nu mama –, cu gura ştirbă la 26 de ani, ca o peşteră întunecată, când o vedeai, cu cotrenţele religioase şi turbanul pe cap, fugeai mâncând pământul, neştiind dacă dracul e religioasa muiere sau ea este numai întruchiparea lui, venită să te atenţioneze pentru păcate nefăcute. A fătat doi plozi la fel de frumoşi ca şi mama lor şi, probabil, la fel de deştepţi ca şi tatăl lor; că şi-ăla, dacă avea puţină minte-n organul sexual, îl arunca la raţe înainte de s-o împuiască pe debilă. Când a deschis omul ochiu', a început să calce strâmb; pocitania s-a prins şi-a început să dea din clanţă, ăla a rupto-n bătăi şi a şi divorţat, pe bază de împuţişag şi nepotrivire de caracter; i-a luat şi plozii ăia negri şi mucoşi, după care a trimis-o la frate-său, la

dracu', să-l bată pe el la cap. Când s-a văzut liberă şi-a scos de pe ea cotrenţele şi şi-a pus blugi. Asta a fost mai rău ca înainte. Dacă cineva îşi poate imagina un hipopotam jegos, îmbrăcat în ginşi, apoi are-n faţă o parte din imagine. Alipiţi-i un păr lăţos şi jegos, dinţi cariaţi şi labe de struţ, şi-o să vă apropiaţi de adevăr, dar vag de tot. Când a înaintat în dezreligizare şi s-a schimbat moda, a început să umble îmbrăcată-n roz de-ăla tare, ca un cur de maimuţă putred. Brrrr!

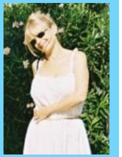
Dar vorbeam despre vecinul care-a divorţat. Nevasta autistă şi fiica nu-şi găseau locul în casă, după ce bătrânul a tras de sărbătoarea colibelor câteva beţii straşnice, a cântat aiurea şi-a borât în toate direcţiile, a ieşit muta din muţenie şi i-a tras un scandal măreţ, după care l-a evacuat pe socru cu cărucior pe rotile cu tot. Dar cum craca nu cade departe de trunchi sau de pom, fiică-sa aia care e normală şi cu trei băieţi s-a îmbătat şi ea, cu tot cu bărbat, şi-au borât în toate direcţiile. Asta a fost prea mult, i-a evacuat muta şi pe ăia, cu papucul, dar s-a evacuat şi pe ea cu copilul la mama ei acasă şi la tatăl ei, care şi-ăla e defect la cap, dar mai puţin defect decât familia lui bărbatu-său sau defect la un mod cu care ea s-a obişnuit din fragedă pruncie. În cinstea tristei despărţiri, soţul părăsit s-a îmbătat cu tatăl lui alcoolic şi, ca să nu sufere prea tare, a tras şi câteva şahte de haşis. A căzut adormit şi-a rezolvat problema.

De ce vă bat la cap cu asta? Păi, fiindcă vecinul i-a cumpărat nevestei un papagal şi nevasta n-a vrut papagal şi, când a plecat ea şi-a plecat şi el înapoi la tata, au lăsat papagalul de izbelişte şi zbiera biata pasăre de-a înnebunit maică-mea şi mai tare. S-a dus de l-a hrănit cu orez şi cu mere, nu i-a dat şi bomboane de colivă, da-n rest cam totul, până şi salata mea i-a dat-o, de-am zbierat eu şi pasărea a tăcut. Azi, vecinul a venit şi mi-a adus cadou papagalul, zicând că el nu poate să aibă grijă de el. Acuma am papagal albastru şi îmi ţiuie-n urechi din balcon. A trezit păsările din copac, alea

statice şi alea călătoare, cele care vin în fiecare an. Ba, a trezit şi păsărelele vecinei de lângă, tot papagali, dar mai modeşti în făptură. E acuma un circ pe-afară de-a tăcut şi tatăl vecinului care e iar beat şi se roagă: e *shabbat* şi el musai să zică ceva, dar nu ştiu ce zice exact; parcă ar fi un cântec modern. Naiba ştie! Se modernizează şi rugăciunile astea! În afară de cele două fete şi de băiatul cu muta, familia mai are doi băieţi: unul cu tuberculoză la oase şi altul normal care munceşte, nu umblă după proaste, are-o prietenă şi casa lui. Şi încă două fete mai mici, una de 17 ani şi alta de 15 ani, care-s vai de capul lor în mizeria aia cu beţivul în casă şi acuma şi cu fratele divorţat. Sunt, dom'le, oameni care n-ar trebui să se însoare/mărite şi să facă copii! Ia să facem socoteala. Deci, deocamdată, din copii, nici unul n-are cancer, însă doi din nepoţi au. Dintre copii, numai unul are IQ şi ceilalţi n-au, dintre nepoţi doi au IQ: unul e sărit de la chimioterapie şi precis nici aia doi a sorei diavolului nu-s mai întregi. La ce bun, doamne iartă-mă, nu se fac în ţara asta nişte analize minimale, de cine poate şi cine nu poate să fete? Acu', din nevasta mută şi autistă a ieşit o fată autistă, dar cu cancer; fiind religioşi, precis că n-or să o dea la un internat, că are semne vagi de autism; dacă o scapă de cancer, se mărită la timpul ei şi transmite genele de cancer, cele autiste nu se transmit. Nu ştiu clar dacă muta e autistă sau are linii de *down-syndrom*, niciodată n-am văzut-o suficient de bine să-mi dau seama precis.

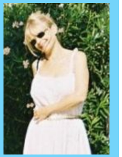
De ce vă spun toate astea? Fiindcă sunt o grămadă de oameni, trăiesc în ţara asta, scriu româneşte şi toţi se plâng de rabai, de explozii, de romantism, de reumatism şi de nostalgie. Parcă nimeni nu trăieşte aici cu adevărat. În probleme reale şi viaţa reală. Cu cartiere nebune şi oameni nenorociţi care nasc copii nenorociţi şi au nepoţi nenorociţi. Cu noi veniţi în ţară cu necazurile lor, cu ruşi bătrâni şi bolnavi şi etiopieni care-şi omoară nevestele. Cu marocani franţuziţi şi americani credincioşi. Evreii români

trăiesc în altă ţară decât adevăratul Israel şi nu-mi pot explica de ce. Trăiesc în imaginea holocaustului, caută pensii din România, îşi zgândăre rănile şi miorlăie. De ce? Fiindcă iarba-i verde, leafa merge şi noi, ei sau ele, n-avem altceva de făcut decât să chelălăim jalea a ce-am fost şi cine se votează-n România.

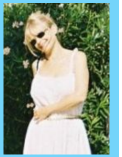
39 *Cum am învăţat papagalul să vorbească.* M-am dus la cuşca lui şi-am început să-i explic, rar şi apăsat, ce trebuie să spună, asta era „*kus em-ha šel-ha*“, ceea ce înseamnă „pizda mă-tii!“. Simplu ca bună ziua! Peste câteva luni trecem la chestii mai complicate. Vi se pare normal să procedez în felul ăsta? Eu cred că da. Şi, cum stăteam io *vis à vis* de pasărea albastră şi-i explicam, a început brusc să cârâie. Eu ziceam „*kus em-ah šel-ah*“ ea zicea „tiiii-câr-câr-câr“, iară, „*kus em-ah šel-ah*“, iar „tiuuuu-câr-câr“! Păsările vecinei au participat cu voie bună la cântare, cam zece-s la ea-n cuşcă, una la mine – nu trebuie să explic nimănui cam ce glas are un papagal Ara –, alea din copac au început şi ele chirăitul: o bombă să fi căzut nu auzea nici dracu’! Da’ fiecare din noi o ţinea pe-a lui.

Mi s-a părut mie, vag, că strigă cineva la poartă, da’ eram prea ocupată cu înjuratul, n-am băgat de seamă. În orice caz, povestea depăşea obişnuitul scandal din curtea mea, aşa că am tras un zbierăt: „*Idiotit še kemoh, tisgiri et ma makor!*“ (idioată ce eşti, închide pliscul). Speriată, dihania a tăcut, dar dincolo de poartă a început una să zbiere pe cale bucală cu voce umană: „Ha, nu ajunge că curva de maică-ta vrea să-mi fure bărbatu’, acu’ mă mai faci şi idioată!“ „Ha – zic –, tu cine, Dumnezeii mă-tii, mai eşti şi ce vrei?“ Mi-am luat papucul de lemn cu care dresez – în general, prin aruncare-n cap – vecinii-n stare de nevroză şi m-am dus la poartă. Piiiiiiiiiii, ce arătare!

În faţa porţii stătea bunica pădurii, cu părul mov cărunt, buze mov încreţite şi unghii galben-portocalii cu care se trăgea de părul mov. Cred că avea vreo 65 de ani, cam 80 kg, era îmbrăcată-n verde şi cu spume la gură. „Ce-ai, fa, toantă, cu mumă-mea?“ „Păi, curva de maică-ta vrea să-mi fure bărbatul, am prins-o-n staţia de autobuz cu el stând de vorbă.“ „Maică-mea mea?“, întreb. „Maică-ta ta – zice –, şi nu face pe proasta cu mine!“ „Când ai văzut-o?“, zic, legănând duios papucul. „Păi, acuma am văzut-o – zice –, chiar acuma.“ „Aha! – zic şi-o apuc de umăr –; ia vino cu mine, hodoroagă nefericită, cur de găină abuzat, că-ţi arăt io cine-i maică-mea pe care-o faci curvă, numa' după aia te cârpesc de nu te vezi.“ Turbata a început să se zvârcolească. Asta i-a adus un şut în cur, mângâietor, şi-un pas înainte, cum scrie la carte.

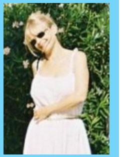
Cu chiu cu vai am trecut strada şi-am intrat la maică-mea: stătea şi se uita la televizor, încercând să prindă ceva bucăţi de Arafat. Când am aruncat-o pe hoaşca la ea-n salon, s-a uitat mama holbată: „Ce-ai adus nebuna asta aici?“ „Păi, îl caută pe bărbatu-su şi zice că tu i l-ai furat când erai în staţia de autobuz. Unde l-ai ascuns?“ „Ce să fac exact cu tipul ei? Nu vorbeşte, e hodorogit cu totul. Uite-te cu cine-i însurat, ce, mă crezi nebună?“ Şi-a pornit-o vertiginos spre debaraua unde-şi ţine măturile. „Hait! – îi zic doamnei mov –, acu' ai belit-o spontan: a bătrână vine cu ciomagul şi eu n-am cum să te ajut, pot numa' să te pocnesc acuma; te ameţesc, cazi lată şi nu mai simţi când te-o ciomăgi. Asta-i aia de era în staţie cu hodorogitul tău?“ „Nuuuuuuuu – scheaună violeta aproape să plângă –, nu ea era, milioane de scuze!“ „Ce scuze?“ – zic. „M-ai deranjat din munca de educare a păsării ăleia, ai trezit toate păsările din cartier, ai făcut balamuc total şi-acu ceri scuze?“ „Păi...“, începuse aia să zică ceva taman când mama a revenit cu mătura de păianjeni, aia-i singura cu coadă de lemn,

şi i-a ras movei una-n spinare. Aia s-a lăţit lângă mine. Madama a vrut să continue lupta corp la corp şi s-a aruncat peste ea. Aia era pasivă şi maică-mea prea activă. Acu' io ce să fac? Trăgeam de maică-mea şi mă uitam să nu-şi dea aia duhul. Până am reuşit s-o ţin pe maică-mea la distanţă şi să-i trag ăleia o scatoalcă de trezire. Potolită, mama întreabă: „Acu' zi-mi şi mie, când a leşinat tocma am cârpit-o-n cap, de ce nu mi-ai dat mie satisfacţie să-i rad şi două peste mutră?“ Şi dă-i şi plângi de paş'opt ca: „eu te-am crescut şi te-am vegheat noaptea când ai avut pojar şi ţi-am legat mâinile să nu te scarpini când ai avut vărsat de vânt, că ţi-am făcut şi ţi-am dres...“ Probabil lacrimile ei fierbinţi au trezit-o pe frumoasa din pădurea adormită şi-a început şi aia să se văicărească: „Ce, fiindcă am greşit trebuie să mă omoare cineva, mai greşeşte omul, oricine greşeşte, că eu îmi iubesc bărbatul aşa schilod cum este şi că curvele toate fug moarte după el şi-am crezut că curva aia-i maică-ta şi-am greşiiiiiiiiiit, da' mă duc la poliţie şi vă reclam că m-aţi bătut!...“ Asta i-a lipsit mumă-mii, *zbang!* încă o mătură-n cap; aia iar a picat leşinată. „Mamă, te rog frumos, las-o aici, du-te la papagal şi învaţă-l să înjure; între timp eu rezolv cu asta trântită la podea până mai are şanse de scăpare.“ Pe urmă m-am răzgândit: „Ia aveţi sictir amândouă, mă duc la pasărea mea... că, de fapt ce naiba voiam? Să învăţ un papagal să înjure... şi m-am trezit cu două vaci bătrâne pe cap.“

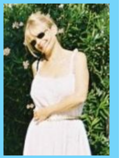
Pot să vă dau un sfat? Nu vă faceţi de lucru cu papagali că, imediat, vă cade-n cap ceva mult mai mare şi mai scârbos.

40 V-am spus că evreii-s idioţi? V-am spus. Acuma ascultaţi poveste. Le-a venit un submarin în vizită. Nimeni nu ştie al cui şi de unde, într-un târziu s-au prins că e un submarin suspect, au trimis către el tot felul de chestii şi ăla s-a cărat. Cât a stat? de

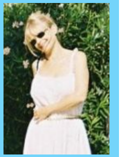
unde-a venit? Canci! nimeni habar n-are. Îl aşteaptă să vină să le lase paşaportul. Mai mult, au stabilit că era un submarin de spionaj. I-auzi, şi noi care ne gândeam că e o şcoală de maici ambulantă, le adună pe curve din porturi şi le călugăreşte prin post maritim. Ce ţi-e şi cu curvele astea, indiferent ce gânduri ai cu ele nici măcar pe-un vapor normal nu-s în stare să urce, numa' pe-un submarin de spionaj, să-şi lase barbă şi să se uite prin giroscop ce face săraca Raşela pe plajă la Tel-Aviv când e-n călduri şi fuge Iţic după ea cu ştromeleagu-nvârtoşat.

Da' s-auziţi cum se acuză unul pe altul de neglijenţă, că au si pozat submarinul, adică ala nu s-a cărat cu una cu două, ci a stat din faţă şi din profil să-l filmeze că-i şi fotogenic al dracu'. Un tip inteligent zicea că-i muncă grea munca de informaţii, că trebuie să aduni informaţiile. Ups! – mă gândeam aşa că dacă eşti în informaţii ar urma să aduni fluturi exotici sau cercei de cadână, dar informaţii? Ce idee? Şi ce anume să faci cu informaţiile? Să le foloseşti? Cum, că la noi informaţiile-s greşite; v-am zis doar de ăia care s-au dus la un tip să-i pună microfoane şi-ăla nu mai stătea acolo de patru ani. Şi, cine ştie de câţi ani stă submarinul ăla acolo şi brusc s-a cărat? O fi făcut cerere de-a urca-n ţară şi nu l-au primit că avea numa' străbunic evreu? Informaţii, ce prostii pe capul lor! De când a venit ultimul şef al Mossadului au demisionat – cică – două sute de agenţi. Mulţi înainte şi doamne ajută, precis că vin alţii, mai frumoşi şi mai deştepţi, sau nu mai vine nimeni, desfiinţăm dom'le agenţia şi-i trimitem pe toţi să se călugărească cu curvele maritime. E o idee, nu? M-am gândit s-o trimit pe vecina mea – aia care-i piază rea – la Mossad, e numai bună, ţipă-n gura mare tot ce se întâmplă la ea-n familie, a venit timpul să-şi folosească talentele-n folosul patriei şi-al poporului. Că la noi aşa-i. Când pleacă o acţiune de-asta grandioasă, se dă anunţ la televizie, mâine va fi atacat Abu-Abu sau Abu-Giahri. Se duc la faţa locului ziariştii

şi filmătorii de toate naţiile, se uită la ceas. Când se face ora, vin evreii si atacă, da ăla de urma să fie atacat s-a cărat că avea de dus copilu' la şcoala de terorişti, atunci omoară şi ei pe cine apucă săracii să nu vină acasă cu misiunea neîndeplinită. Din helicopter e şi mai bine, bombardează aşa, în mare, dacă se nimereşte şi-un terorist pe-acolo cu atât mai bine, dacă nu apoi îi declarăm pe-ăia care-au fost la faţa locului terorişti şi-am rezolvat problema. „Cum poate să fie un copil de şapte ani terorist?“, o să întrebaţi. Este un terorist în devenire, elementele astea trebe stârpite din faşă.

Cu colegul meu Rami la fel. Au făcut un circ de zile mari. Rami a căzut la datorie, Rami n-a căzut la datorie, Rami a fost agent simplu, Rami a fost agent dublu. Sau triplu, rămâne de văzut. Între timp e singurul care-a mierlit-o, restu-s bine sănătoşi, mă rog, puţin cam zgâlţâiţi, dar sănătoşi. Nu i-au căzut nici unuia penele de emoţie. Între timp noi adunăm informaţii. Aşa-i că sună bine acuma după ce v-am povestit. Adunăm informaţii cum aduni puf de păpădie, unu-n mână, zece-n aer. Îi avem pe toţi, la o adică, numa' că nu suntem în stare să-i legăm unul de altul. Nu că nu se lasă, da' suntem noi în imposibilitate temporar-periodică infinită de-a dezlega probleme care ne depăşesc vârful bocancului. În mare fiindcă ni se pun şi beţe-n roate. Mossadul îi ţine-n braţe pe ăia doi agenţi, siguranţa internă-i ţine de coaie pe ăilalţi doi, ce ne rămâne este nimica. Putem aştepta liniştiţi să-l omoare careva pe Sharon, ce ne pasă nouă, dacă ninge dacă plouă, c-avem canadiană nouă, în sensul că ne căram maximum în Canada dacă aici se stâlceşte treaba şi sună stingerea. Toţi se exprimă: „Ce, dacă pe Rabin l-au omorât, de ce n-ar putea să-l omoare şi pe Sharon?“ Corect, chestia e să nu-i împiedicăm nici de asta data.

41 Cu cât intrăm mai adânc în cazul Rami cel mare cu atât suntem mai tâmpiţi de surpriză. Cu toţii. Începând de la Rami-mic până la Bursteyn şi şeful cel mare de la Mossad. Ne uităm în jur şi ne întrebăm aşa, fiecare în parte: oare e ceva anormal şi-n noi, ca-n tot restul? La un moment dat, parcă eşti într-un balamuc imens, cu milioane de bolnavi şi nu ştii ce paranoie sau schizofrenie o să lovească şi pe cine. Un exemplu. Grupări religioase şi nereligioase, unele subsidiate din donaţii – altele subsidiate chiar de statul Israel (!) – au un plan măreţ, acela de-a dărâma moscheile de pe *Har ha-bait* şi de a construi un templu mare în care să se roage tot poporul! Vă vine să credeţi chestia asta? Mie nu, şi nici nu mi-a venit acum o săptămână, când am căzut în mijlocul planurilor de organizare, a echipelor de adunat banii, a planurilor de dărâmare şi reconstrucţie. O întreagă armată de religioşi se antrenează pentru a păzi construcţia şi pentru a-i omorâ pe arabii care, bineînţeles, o să se împotrivească.

Târfele dracului! În armată refuză să se ducă, fiindcă nu-i lasă credinţa. Un război declarat întregii lumi arabe şi, -n general, întregii lumi normale.

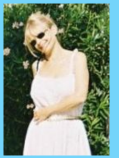
Când am încercat să vorbesc normal cu unul din organizatorii proiectului – care a început, de fapt, în 2003 –, mi-a răspuns urlând:

„Talibanul a dărâmat statui sfinte şi monumente istorice, căcaturile astea de moschei construite-n mjlocul *Har ha-bait* trebuie arse.“

„Bine, dar cu asta ne punem toată lumea-n cap.“

„Nu contează, lumea o să se potolească!“

L-am mai ţinut de vorbă, adică de urlete, până la urmă mi-a povestit idiotul că ăsta este planul, că sunt vreo opt-nouă organizaţii care strâng bani şi aur şi că au de gând să ocupe *Har ha-bait* şi, dacă Sharon se împotriveşte, să-l lichideze ca pe Rabin. „Şi – a comentat, râzând prosteşte –, Sharon se împotriveşte, ce concluzie tragi? Era

aşa de sigur de el, de dreptatea lui şi de puterea lui, că-mi venea să-l sugrum.

Normal că l-am arestat, dar surprizele au venit după arestare, când ne-am trezit cu telefoane de ameninţare de la procurori şi din State, de la oameni politici şi oameni cu bani, susţinători ai Israelului că, dacă nu-l eliberăm, încep cu sancţiunile şi o să fie revoluţie sau război. Culmea, deci, organizaţii necunoscute ameninţă poliţia israeliană să elibereze terorişti în devenire. Cum vi se pare? Înainte de-a trimite ăia o armată de avocaţi, l-am predat pe băiat colegilor de la securitatea internă: ăia încă aveau voie să zgâlţâie; acum a ieşit lege că nu mai au voie să zgâlţâie, mă rog, o să zgâlţâie fără voie; l-au zgâlţâit bine, fiindcă, la securitatea internă, nu intră avocaţi, decât ca să fie şi ei zgâlţâiţi; avocaţii refuză să se lase zgâlţâiţi şi preferă să stea să zgârie la uşă, în speranţa că vor ajunge la proces. Mda.

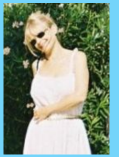
Cum vedeţi, când vorbesc de chestiile astea îmi piere umorul, adică-mi piere orice urmă de umor şi devin crimanală-n gândire. Aş fi vrut să-i omor pe toţi, dar nu m-au lăsat; pe mine m-au potolit, însă mai repede decât pe Swisa care, de nervos ce era, a mâncat două găini la gril şi-a băut zece beri, după care s-a dus să facă pipi şi s-a bătut c-o poliţistă – că aia, cică intrase-n WC-ul bărbaţilor, dar, de fapt, el intrase la femei. L-au dus acasă şi, pe drum – învăţat de la Bursteyn – a ieşit pe jumate din maşină şi-a început să urle fâlfâind din mâini:

„Să-i fut pe colonişti. Să-i fut pe religioşi, să-i fut pe toţi.“

Şi iară, de la început.

Un biet stagiar, poliţist la circulaţie a îndrăznit să le facă semn să tragă pe dreapta; asta i-a pus lui Swisa capacul:

„Curvă colonistă ce eşti, te-ai dus în teritorii să beleşti pula, să nu faci decât plozi idioţi, să omori arabi, să te rogi, să profiţi de banii şi prostia statului Israel,

parazitule!“, şi-a început să plângă.

Ăla, săracul, nu ştia care-i chestia şi-a început să zbiere la el; brusc Swisa s-a lăsat de plâns şi-a dat să scoată pistolul; Bursteyn – care scosese legitimaţia şi încerca să-i explice puştiului cine sunt ei – a sărit pe Swisa; ăsta, nervos, a sărit din maşină şi s-a trântit pe jos bocind:

„Violatorilor, după ce că distrugeţi ţara asta de lapte şi miere, mai vreţi şi să-mi închideţi gura abuzând de corpul meu!“

Pe vine, cu mâinile pe genunchi, s-a aşezat Bursteyn şi-a început să râdă şi să se băşească, fiindcă aşa e la el de când cu cancerul: dacă face eforturi se băşeşte. Bietul începător avea unul imens trântit pe jos care zbiera că-l violează şi bocea şi altul pe vine care râdea şi se băşea; n-a mai avut cuvinte şi s-a cărat ca din puşcă la sediu, că i s-a părut irelevant să cheme ajutoare; ceilalţi, când au auzit care-i maşina şi cine-s pasagerii recalcitranţi, ce se întâmplă, au început şi ei să râdă prin staţie, fără băşini...

Când l-a debarcat în braţele soacrei, aia s-a speriat:

„Ce i-aţi făcut pruncului?“

Swisa, printre lacrimi:

„Mamă, sunt cu toţii nişte criminali.“

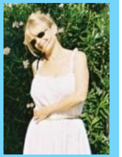
„Dar ce ţi-au făcut?“

„Vor să distrugă statul Israel, mamăăăăăăăăăăăăăăă!“

Baba, perplexă, s-a gândit un timp şi-a declarat:

„Lasă-i în pace *kpara*, că nu distrug ei statul Israel, curvele borţoase şi religioase, un foc să-i arză, să li se dărâme casa, să le sară ochii, să le moară mamele şi vacile! – Oileyleyyyyyyyyyyyy!“, şi dăi şi boceşte, şi dă-i şi smulge hainele.

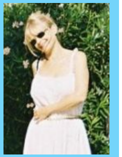
Swisa a început şi el: „yaueli-yaueli, ţărişoara meaaaaaaaaaaaa!“.

Vecinii s-au adunat la poartă, în vreme ce Bursteyn fugea, cum a povestit pe urmă: aşa de tare n-a mai fugit de la războiul din Liban când s-a trezit singur la o nuntă de libanezi care-au scos automatele şi-au început să se omoare între ei.

Jalea tuturor, însă, era că printre miile de nume aflate pe listele organizaţiei de care vă vorbeam şi pe care securitatea internă le-a scos până la urmă – prin zgâlţâire sau nu – de la tipul ăla, se afla şi numele lui Rami cel mare. Asta ne aburea pe toţi, ba chiar ne revolta pe toţi; ideologia asta, credeam noi, este departe de sufletul legii. Când colo ne-am dat seama că e chiar între noi şi-n sufletul, adică chiar în inima legii şi nu ştim cum să ne apărăm de asta sau ce mai urmează să găsim. Acum o săptămână şi ăia de la securitate internă aveau voie să povestească la poliţie ce şi cum, adică să mai preia un caz de-ăsta, aşa, tovărăşeşte; acuma s-a terminat şi cu asta: poliţia e poliţie, securitatea internă e separată, Mossadul e separat. Dar asta, să rămână între noi, nu-i bătut în cuie!

Grupe de asa-zişi „Iubitori ai Israelului“, un fel de religie care ţine ca evreii să stăpânească tot Israelul, să gonească arabii, să distrugă religia arabă – dar nu din dragoste pentru noi, ci cu o teorie că, la urmă, o să creştineze toţi evreii şi-o să facă o lume creştină cu capitala la Ierusalim –, grupe de-astea vin în ţară şi predică. Predică-n străinătate, adună bani, caută – împreună cu organizatorii de-aici – să cumpere oameni cu influenţă, mică sau mare, pe care, la o adică, să-i folosească, în îndeplinirea nebunelilor lor. Dacă te uiţi la povestea asta, pe din afara pare o gluma proastă, dacă te uiţi cu atenţie, e o catastrofă în viitorul nu prea îndepărtat, fiindcă tipii au miliarde, au organizatori, au de toate. Ba mai au şi voluntari. Chestia e construită după principiul unei alte secte: „*Ha-bahamim*“ se numeşte. Ăştia sunt un fel de creştini. Adepţii trebuie să fie bogaţi, trebuie să doneze, în bani şi-n muncă, în special în bani.

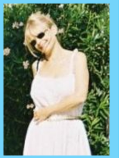
Au construit la Haifa un templu: o frumuseţe, nişte grădini ca ale Semiramidei, dar sunt inofensivi, nu deranjează pe nimeni, se roagă-n legea lor.

Cum au reuşit să-l recruteze pe Rami o să terminăm de aflat zilele astea. Prin cine, în ce fel şi contra cărui preţ.

***

Sunt zile când nu-mi funcţionează creierul, adică funcţionează, dar e un creier obişnuit, printre miliardele de creiere din lumea asta. Nu mai face nimic deosebit. Zace aşa, în cutia craniană şi se comportă absolut normal. Semn prost. Refuză să participe, refuză să aibă idei de orice fel şi, mai ales, refuza să se poarte cum ar vrea el însuşi. Asta ar numi-o, el, schizofrenie bine controlată. Să stăm aşa, liniştiţi, fără eforturi sau pasiune, să nu facem mare brânză, să ne lovească pofta de desenat copite şi mâini sau de citit ceva pe care, -n zilele normale, l-am arunca la coş, creierul meu şi cu mine.

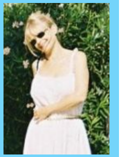
În zilele astea, mi-e dor de pasiune. Vi s-a întâmplat să vă fie dor de pasiune? Nu de muncă cu pasiune, poate şi de-aia, dar de pasiune-n sensul de-a dori pe cineva, cu crampe-n diafragmă înaintea întâlnirilor şi ore întregi alegând boarfele de deasupra şi, mai ales, cele de dedesubt. Graba întâlnirii şi căldura nebună a îmbrăţişărilor, trezirile şi reluările, apoi uitatul înapoi şi fluturatul debil din mână la fiecare metru, teama copilărească: *ce fac dacă mâine n-o să vină?* Mi-e dor de acel ceva care-mi spune, -n minte, că totul are un început vijelios, un miez fierbinte, o stingere călduţă şi-un miros rău la urmă, şi de celălalt ceva care spune, *nu-i adevărat, asta o să continue o veşnicie, o veşnicie care va fi de câteva luni şi care singură o să vreau să se termine când dispar crampele din diafragmă şi emoţiile şi alesul boarfelor de deasupra şi mai ales de dedesubt.*

În zilele de creier mort, n-am nici umor, n-am nici bunătate, n-am nici răutate, ci numa' aşa, un fel de jale nervoasă şi enervantă, ceva care sictireşte totul şi în special pe mine: *Iaca, mare scofală e de tine, un pic de control la nebuneală şi nu eşti decât o vacă blondă printre miliardele de vaci blonde făcute după aceleaşi tipar de mamă născătoare şi alăptătoare care se lăţeşte-n cur şi-n ţâţe la bătrâneţe şi – din proastă – devine tâmpită –, din tâmpită – devine senilă şi – din senilă – crapă c-un milion de refulări a ce-ar fi putut să facă, dacă ar fi acceptat să fie nebună necontrolată.* Când îmi dă drumul, încet-încet, din chingi, domnul şi stăpânul, creierul meu personal, o face convins că am învăţat lecţia şi ştiu că tot ce-mi dă este un dar, nu ceva de la sine înţeles. Culmea, nu-l pot ameninţa cu nimic, nu-l pot şantaja cu nimic! Dacă o fac, risc să rămân o banală blondă, cum mai ziceam: o Ozană seacă de ape care nici măcar n-a avut putere să-şi sape o albie prea adâncă.

Dar am, pentru creier leşinat, un truc: mă duc la patologie. Nu-l înnebuneşte nimic mai tare decât un frate de-al lui mort, întins pe masă în cutia craniană desfăcută. Asta e, pentru el, o înfrângere. Un frate sub cuţit şi el nu poate face nimica. „Tâmpitule! – îi zic –, ficatul şi stomacul şi tot restul pot face la fel ca tine; şi nu eşti chiar aşa deştept cum vrei să pari." Rânjeşte sadic şi, c-o clipire de neuron, mă face să-mi tai un deget. Dar asta nu-i ajută decât să se răzbune ca un tâmpit. Pe masă zace un creier mort şi el trebuie să-l privească! Cu ochii mei!

42 Naomi a înnebunit cu totul şi, cred, nimic n-o s-o potolească. Are mania persecuţiei. Mereu se uită la ce face altul, şi mai ales n-are chef să muncească, ea trebuie să conducă, asta-i mania ei, când i se dă să conducă nu ştie să conducă. Propun s-o dăm dracului.

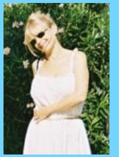

M-a sunat şi Rona, dispăruse de-o vreme, asta e cu bărbaţii şi curăţenia, are două idei, una mai fixă decât cealaltă. Mai are şi-a treia. O frică patologică, toţi homosexualii cred că au în ei frica asta, nu m-am întrebat de ce, dar simt nevoia să se scuze mereu şi pentru lucruri pe care nu le-au făcut, sau n-au de gând să le facă. Rona este exact inversul lui Naomi. Acum e foarte preocupată de Shlomi, v-am mai vorbit de el, tipul care-şi arunca personalităţile. Se pare că nu le-a aruncat bine, au revenit, de-odată. L-au băgat în minus mare la bancă, mâinile-i sunt pline de răni şi coji, părul îi cade-n pete rotunde, arată în ultima lună mai bătrân cu 30 de ani decât este. L-am sfătuit cu toţii să se ducă la doctorul care i s-ar potrivi, ne-a spus să ne ducem noi; o să ne ducem, probabil, dar nu s-a născut doctorul ăla să ne lămurească de ce noi suntem nebuni şi el întreg. Cred că aşa-i el. Şi-aşa suntem noi. Fiecare cu nebuneala lui. A noastră, se pare, e colectivă. Îl vedem pe el sărit, ceea ce categoric nu e bine.

A venit iaarnaaaaaaaaaaaaaaaa, acoperă-mi rufele cu cevaaaaaaaaaaaa, că mi s-a stricat uscătorul de rufe şi n-am comandat încă altul. Plouă şi bate-un vânt călduţ, asta nu-i iarnă, e un surogat. O uşă se trânteşte suficient de tare din cauza curentului, n-are cine s-o închidă, maică-mea e la prietena ei, joaca porc, adică se fac că joacă pietre şi bagă-n ele carne de porc. A treia – v-am zis – a mierlit-o din plus de grăsime, o vreme au fost în depresie, apoi s-au apucat de mâncat în disperare, să nu cumva, să li se întâmple şi lor la fel şi să piardă un porc, un peşte afumat, ceva de-astea, săracele de ele, la o adică, e greu, cred, să simţi cum viaţa începe să se scurteze şi să vrei să faci ce n-ai apucat să faci, sau ai uitat c-ai făcut.

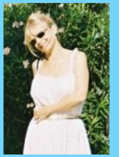
***

Vă vorbeam undeva despre dragostea de ură? Ţineţi minte? Dragostea de ură poate fi din mania persecuţiei, sau poate fi bolnavă de altă boală, răutatea, de-a dreptul

macabră, de-a dreptul incredibilă. Sunt o grămadă de lucruri pe care nu le pot spune prima, îmi stau în creier ca un mâl murdar, sau pe suflet ca o răgălie, o scursoare de mizerii şi cadavre, tot ce poate aduce cu ea o apă înfuriată şi învolburată. De câteva luni, ani mai degrabă, dar pot da mărturii în ultimul an, soldaţii noştri s-au apucat de jocuri sociale cu cadavrele teroriştilor pe care-i împuşcă la încercări de infiltrare sau cu ce rămâne din cadavrele lor după ce-au explodat, parţial, câteodată, adică în majoritatea cazurilor rămâne capul, ăsta se transformă în minge de fotbal, se joacă cu el, adevărate meciuri, apoi e pus într-un par, sperietoare de ciori, pe căldurile noastre vă închipuiţi ce se întâmplă.

Dacă mai sunt şi alte părţi sunt aruncate de la unul la altul, înşirate pe beţe ca sperietori de ciori şi ele, unele organe sexuale, sau anexe la organe sexuale sunt folosite ca mascote la diferite unităţi. Am poze, dar nu vi le pot arăta, indiferent cât sunt de supărată, mă gândesc acuma-n urmă, la ce-a fost, dacă omul are putere să omoare, apoi poate să omoare unul, zece, o sută, un milion, şase milioane. Şi cred, văzând pozele că nu contează dacă omul e creştin sau evreu sau musulman, budist ori ateu. Nu contează, omul poate face asta, indiferent care om, fiindcă, la o adică, suntem oameni cu toţii şi dacă se ridică dintre noi de-ăştia şi dintre alţii tot de-ăştia, cu ce suntem mai buni ca ei? Cred că problema este numai una de putere: cine are puterea ca să-şi rezolve astfel ura. Nu cred că cine face asta cu cadavrele nu face asta, cu şi mai mare plăcere, şi cu oameni în viaţă. Cred că, chiar cu mai multă plăcere. Mă întreb numai ce ne mână, în afara de ură. Un instinct oarecare; nu animalic: n-am văzut leu să omoare – dacă nu-i e foame sau dacă nu se apără –, aşa, de dragul de-a omorî; există scala hranei şi asta înţeleg. Dar nu există scala urii. Da' toată prelegerea asta devine patetică şi mă enervează...

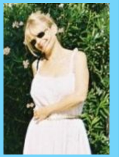

I-am văzut cu toţii pe americani în Irak, ne-am zgâlţâit din temelii sau de mai sus, sau numai din cap, ne-am uitat cumva fie şi cu coada ochiului – ce dracu'! –, de fapt, au americanii cu irakienii ăia? La evrei e altceva, nu poţi întreba ce dracu' vor evreii cu teroriştii ăia, dar stai să-ţi faci o socoteală debilă. Când îi duce bucăţi la patologic şi nenorociţii ăia de patologi n-au oase destule să le pună, şi mai bagă un ciomag sau ceva din plastic, să vadă familia un om întreg sub *tahrihim* (asta-i cârpa cu care se înfăşoară morţii la noi) apoi zbiară evreii ca nebunii că le-au profanat mortu', că i-au furat ciolanele: vai-vai-vai! Şi asta-n numele credinţei. Da' aceeaşi credincioşi – că ăştia cu jucatul de ţurcă sunt religioşi din detaşamentul de NAHAL[7] religios – fac porcării, umblă c-o sulă de arab agăţată de tanc şi-o pereche de testicole agăţate de maşină. Unde, paştele mă-sii, e dumnezeul ăla de-l fâlfâie? De fapt, e tot ăla care zice să se ducă să le taie prepuţul la alţii, aşa că, ce te poţi aştepta de la aşa un dumnezeu? Iar mă apucă nebuneala cu Dumnezeu. De fiecare dată când OMUL se poartă tâmpit mă reped în Dumnezeu. Ăsta-i şi rostul lui, nu? Să răspundă la toate întrebările la care noi nu putem răspunde.

De exemplu, de ce s-a băgat Rami în brigăzile portocalii şi care-a fost preţul? Hei-hei. Idealismul nu are preţ, ideea nu se vinde, omul crede într-o cauză măreaţă. Nu există cauză, în cazul de faţă? Asta s-o credeţi voi! E o cauză solidă însăşi lipsa de cauză definită. O cauză în formare, nu vă daţi seama!

În mare, au şi reuşit, nu? Arafat a mierlit-o, se constată tot mai serios că cineva

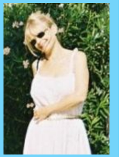
[7] NAHAL: acronim ebraic pentru *Noar Halutzi Lohem – Tinerii Pionieri Combatanţi* – instituţie genuină, cu caracter mixt, militar si civil, iniţiată de către David Ben-Gurion, în timpul războiului israelian de independenţă (1948). NAHAL-ul combină serviciul militar obligatoriu (într-o unitate de luptă) cu serviciul civil în cadrul unui *kibbutz* sau *moshav* (aşezări colective sau semicolective tipic israeliene). [n.ed.]

a insistat în cazul lui cu anumite soluţii nu tocmai sănătoase corpului omenesc. Pe scurt, a fost, încet-încet, sub o formă sau alta, otrăvit; a îngurgitat produse de calitate scăzută din punct de vedere al siguranţei personale; n-a mâncat zarzavaturi de cinci culori în fiecare zi la masa de dimineaţă, seara şi eventual prânz; în schimb, a mâncat ceva otrăvitor şi, -n loc să se imunizeze – ca popa ăla rusesc, Rasputin –, s-a apucat să moară. Ce gusturi tâmpite, să mori otrăvit! Cine l-a otrăvit? Păi, asta vreau şi eu să ştiu, da' mi-e frică să aflu; că, dacă aflu, iar o să fac urât, şi n-am cum să fac urât, că nu-mi ajută; ba, o să mai iau şi una-n cap c-am aflat, adică nu c-am aflat, ci că am spus, că v-am spus vouă. Oricum, otrăvirea aia se manifestă pentru început ca un mic atac cerebral, după aia e linişte şi pace, până crapă omul în condiţii dubioase. Cad sistemele mari unul după altul, ca la AIDS, dar nu e AIDS, e o variantă galopantă, fără virus. Papă totul în linişte, clap-clap-clap. Cum papă? Nu vă pot spune, dar v-am zis, ca boala aia de maimuţe, albastre-verzi.

Dar la Rami a fost o cauză mai mult decât idealistă, au fost totuşi, cât mi-ar place să cred altfel, vorba de-o grămadă mare de bani verzi.

Pur şi simplu s-a vândut. Mişto! Hai să facem ordine. Evreii îl termină pe Arafat cu ajutorul arabilor, arabii îl termină pe Sharon cu ajutorul evreilor, toată lumea se supără tare de tot şi declarăm războaie, fiecare tuturor. Nu că Rami a fost capul răutăţilor – bleah! –, numai o rotiţă mică şi neunsă bine, altfel nu crăpa ca prostul, îl avea sub aripă cineva puternic, măcar trimiteau curăţătorul şi-l dispăreau, n-a fost decât un gândac într-o cohortă de gândaci, cine-i şeful lor? Aţi văzut filmul ăla, „Bărbaţi în negru“? Cu gândacul ăla, mare-mare, care vroia să invadeze pământul cu gândaci mici-mici şi să omoare toţi oamenii? Acu' ghici ghicitoarea mea: cine are corpul mărişor şi capul mititel, e prost ca noaptea dar are multă putere şi-o grămadă

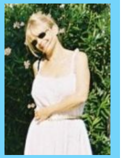
de soldaţi? Nu, nu, Muhamad! ce dracu'? Are şi-o tipă lângă el, Consolizzatoare!

Mi-a trecut moleşala din creier, cred că lecţia patologică a prins bine, nimic nu e mai sănătos la o adică decât să i se pună cuiva în faţă o variantă mai proastă. Adică poţi să te faci c-ai murit, dar alta e să fii mort definitiv.

***

Papagalul meu este, de fapt, o papagaliţă de soiul cel mai tâmpit şi ordinar, am citit în carte despre ele, pe lângă că sunt ambiţioase şi de categorie joasă – adică neamuri proaste –, mai sunt şi lipsite de maneră şi şcoală de dans. Într-un fel este exact pasărea potrivită la locul potrivit, dar asta am voie să spun numai eu. Acuma fiindcă dânsa e o muiere, se cunoaşte după guler, adică n-are o dungă neagră cu roşu sub guler, ăia-s masculii, deci târfa asta n-are dungă şi trebuie să-i aduc un mascul cu dungă, să nu înceapă să se tâmpească şi ea, ca Naomi, şi să dea-n mania persecuţiei sau, mai rău, nu ştiu cum se poartă papagaliţele singure, dar urma să-mi dau seama că asta-i o mahalagioaică după cum urlă de dimineaţa când se scoală. Nici măcar nu cred că are să vorbească vreodată, aşa o să urle toată viaţa; deh, sunt şi oameni de felul ăsta, în special femei, şi alea, dacă vorbesc, spun aşa de multe prostii că ai prefera să urle. Cum se cheamă rasa asta? Am uitat, ceva cu „d“: *dârla*, *târla*; mai degrabă *târla*, da' e totuşi ceva cu „d“... Deci sâmbătă mă duc în *shuk*-ul arab, la *Um el-fahem*, să caut bărbat la madam papagal. Am ajuns bine, aşa-i? Ieri mă văicăream că mi-e dor de pasiune şi azi fac planuri să-i fac aranjamente matrimoniale păsării. Bravo mie! Mâine-poimâine mă fac de-aia care se uită pe gaura cheii cum se fut alţii.

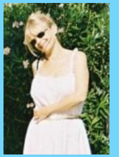
Staţi aşa că e un zgomot ciudat în spatele meu, adică două. Plouă şi bate-n geam şi o muscă, sau ceva care zboară – nu helicopter – se loveşte-n globul de la lampă.

S-a lovit, acum a terminat-o, că s-a prăjit. Puteţi trage din asta o morală pentru rasa umană? Să nu vă învârtiţi în jurul lămpii că vă ardeţi aripile! Ce, sunteţi tâmpiţi? De când se învârt oamenii în jurul lămpii? Oamenii n-au aripi! Ia mai vedeţi-vă de treabă, ce-s io, moşul cu proverbe? Plouă-n continuare şi mi-am făcut un ceai de muşeţel. Rami o să-mi facă ulcer, în colaborare cu Naomi şi cu papagalul. Cred că eu îmi fac ulcer de proastă ce sunt. La dracu' cu Rami! constat că m-a dezamăgit; la dracu' cu Naomi, e o vacă! – papagalul poate să nu se ducă la dracu': e o pasăre; de ce trebuie să fac ulcer?

***

Habar n-aveţi, dar marele mafiot al nostru israelian, mândria ţării, e cel mai mare din lume. Eeeeeee? cum sună? *Noi suntem mândria ţării?* Îl bănuiesc şi olandezii că toată producţia de *extasy* din Olanda el a făcut-o; i-au prins şi colaboratorii: fraţii Abutbul, doi marocani; apoi dacă ăia-s marii vânzători de droguri, io-s fecioara Maria-n combinaţie cu duhul sfânt. Îl cunosc pe unul din fraţi; maximum de trafic pe care-a fost în stare să-l facă e de pantofi de sport, şi cu ăla l-au prins de-a stat la puşcărie. Pardon, scuzaţi, nu vreau să mă dau specialistă. Acu' şi America-i cotropită de marocani care vând drogurile produse de mafionerul israelian, de marocani-evrei israelieni. Şi, ca să fie şi mai clar, francezii ne acuză că le-am omorât soldaţii-n Coasta de Fildeş: măi, da' ai dracu' suntem! Încep să fiu mândră; cutremur în Japonia am făcut în ultimele zile? Nţ! imediat punem de-un cutremur! Popocatepetl ăla a mai făcut balamuc? Ia să-l punem la treabă! Da' Vezuviu' ce face? Şade pe coadă? Câteva taifunuri şi uragane am făcut, mai creem o Atlantidă, o ciumă, două holere, o epidemie de ebola, una de vacă nebună şi lăsăm dracu' cadavrele alea-n pace că ne trece refularea. Premiu' întâi cu coroniţă, pentru evrei: mafioneri din toate ţările, uniţi-vă!

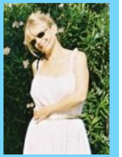

43 Colegii de la infracţiuni grele au treabă, nu le intră-n capetele alea chele cât poate unul de-al nostru să fie de murdărit şi îşi tot fac şedinţe unul cu altul sau cu alţii, ca să se lămurească. La ce ajută? Nu ajută, numai că oamenii au început să ceară socoteală unii de la alţii şi-apoi de la superiori.

Ia stai, nenică! Aici e vorba de onoarea noastră comună şi noi cu toţii apărem şi mai căcaţi în ochii lumii, de pomană, fiindcă vouă vi se pare că sunteţi pe cale să descoperiţi cine-s agenţi dubli, cine-s agenţi tripli, agenţi de siguranţă, ace de siguranţă şi elastic la chiloţi. De ce vă închipuiţi voi c-o să tăcem şi n-o să-l cotonogim pe agentul schimbat în Germania, pe nevastă-sa şi pe Walkiria, numa' aşa, pentru bunul renume şi salvarea onoarei familiei ăsteia de albaştri proşti cum ne numiţi? Din două una. Ori îi anchetăm noi împreună cu băieţii de la securitatea internă, ori mergem la ziar, la televiziune, la dracu'; ne daţi afară, dar cu cinstea noastră, nu mânjiţi de căcat de dragul unei agenţii pe care-aţi făcut-o şi-aşa de râs în ultimii opt ani.

Câr-mâr, până la urmă, de frica presei – că, pe cinstite!, au făcut din Mossad în ultimii ani râsul lumii, cu deschiderea către public, cu anunţatul numelor şefilor, cu agenţi serioşi plecaţi şi cu agenţi noi, ăia capabili să cureţe o ceapă, nu să pună un microfon –, au acceptat să-i ancheteze băieţii cu chelie.

Nu-i nevoie să povestesc cum devine cazul, i-au întrebat cu delicateţe şi ăia au răspuns cu delicateţe şi multă bunăvoinţă, că planul era ăla bănuit, terminatul lui Arafat, a lui Sharon de când vrea să iasă din teritorii, terminatul Autorităţii Palestiniene şi instaurarea Hamasului ca organizaţie conducătoare în teritorii, cu Hizbalaua ca asistent militar, un guvern de dreapta extremist religios în Israel şi-un război interminabil din care să câştige toată lumea care vinde arme şi instruieşte terorişti. Pe Arafat l-au hrănit vreme de trei ani cu „ceva“ şi până la urmă i-au venit de hac;

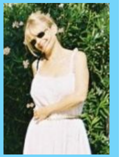
Arafat, cum de fapt s-a bănuit, era deja *kaputt* de când l-au scos din Israel, restul a fost numai chestie de organizare internă, că s-a prins şi Bu-Ala si Abu-Giahri că ceva pute-n chestia asta. Ăla care dădea din mână şi se purta ca un debil nu era Arafat, ci una din sosii. Nevastă-sa lui Arafat le-a stricat jocul din cauza banilor, n-au plătit cât trebuie şi n-a vrut să le dea mortu'. Deci aici au dat-o, pe jumate, -n bară. Ca, dacă merg la alegeri, Hamas n-are şanse din cauza ăluia din puşcărie, Baraguti, ala care-i de drept urmaşul lui Arafat, dar mai moderat, cu mai multa ştiinţă, cu mai multă bunăvoinţă şi cu ceva lobotomie.

Pe Sharon urmau să-l termine la una din şedinţele alea de Likud, adică ale partidului lui – religioşi şi arabi împreună –, dar moartea lui Rami le-a stricat, temporar, planurile.

De ce-a murit Rami şi ce făcea el în Yaffo şi de ce i-a zis Walkiriei c-o dă în gât o să ştim zilele astea. Banii pe care i-a primit Rami i-a băgat în una din băncile alea mafionere, când au descoperit banca din yafo au găsit o grămadă de bani sub diferite nume de cod sau diferite nume false. Până la descifrare a durat şi încă o să mai dureze, se pare că o să avem multe surprize în direcţia asta şi Israelul o să mai aibă nişte bani albiţi deja cu care să facă ceva ce-ar urma să fie-n binele cetăţenilor dar precis se vor duce pe nişte investiţii stupide sau în buzunarul cuiva pe care iar o să-l prindă peste zece ani...

Şi eu am cerut satisfacţie şi răsplată pentru suferinţele create din cauza minciunii că am soră şi cumnat şi n-am, soră şi cumnat. Şi trebuie să primesc dreptul la discuţie intimă cu soră-mea – dracu' s-o ia! – şi-i arăt eu ei lege că n-ai voie să zgâlţâi pe cineva.

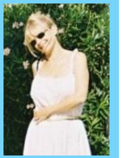
Mama zice că să nu mă mir dacă o să latre o pisică după mine şi-o să aibă certificat

de naştere pe numele nostru de familie, că tata ar fi futut tot ce mişca, de la câine la muscă. Nu cred că omul muscă a fost fratele meu, dar am auzit că muştele-s deştepte; e, oricum, mai uşor să te încurci şi să-i razi o labă unui frate muscă decât unei surori false, nu? Înclin să cred că mama are dreptate. Tata – fie odihnit – n-avea nici un fel de simţ selectiv în materie de femei. Nu mă întrebaţi de ce, n-am răspuns. Probabil că viaţa de agent îl supunea la nişte chinuri morale pe care trebuia să le scoată prin sex, indiferent cu cine. Nici nu se obosea să cucerească. Bărbat frumos, avea trecere la muieri; cred că nu le mai ştia numărul, nici nu era important: femeia era numai un mijloc să-şi scoată dracii sau jalea sau bucuria, că mama, cu problemele ei, n-avea chef de elucubraţiile lui amoroase, aşa cum nici o nevastă nu are, după un timp. Sau majoritatea nevestelor încetează să aibă. Habar n-am de ce, cred că-i rutina. Dar nu despre asta e vorba. Vorba este că n-am nevoie de fraţi, de loc. O să-mi adopt nişte animale simpatice, când m-oi plictisi. Deocamdată nu mă plictisesc.

***

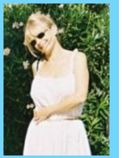
Azi am avut timp s-o vizitez pe patoloagă; culmea! era la patologie: ăsta-i semn prost. Când stă la locul ei şi taie cadavre înseamnă că-s multe cadavre. Au scos din mormânt cadavrul unei fetiţe palestiniene, se ducea la şcoală, ca orice plod; a trecut pe lângă nişte soldaţi israelieni, ălora li s-a părut că e prea umflată şi că, probabil, are pe ea o centură explozivă. Au tras în ea. Bun-bum! Pe urmă, comandantul s-a apropiat de copilă şi, fiindcă i s-a părut că încă nu-i moartă de tot, a golit în ea încărcătorul, că într-un sac de cartofi. A zgâlţâit-o cu piciorul, s-a convins că e destul de moartă pentru gustul lui şi s-a cărat. Normal că mai există organizaţii pentru drepturile omului, deşi armata scuipa pe ele; la război ca la război, se spune. Pe pizda mamii lor, război!

să omori o fetiţă de opt ani în drum spre şcoală? S-a numit o comisie: un patolog israelian, unul iordanez, unul egiptean, să patologească împreună. Asta făceau când m-am dus eu acolo, cu alte treburi. Patoloaga era de tot cu curul în sus. Nu concepe ideea şi nimeni n-o concepe. I-am zis că trebuia să se facă balerină, dacă nu concepe aşa multe lucruri, a aruncat c-o secure-n mine. „Asta nu e un gest frumos“, am zis. A replicat că singurul ei regret este că nu m-a nimerit şi să mă car dracu' de pe capul ei.

M-am cărat în altă cameră unde aveam treabă; o căutam pe-o rusoaică din Moldova rusească, Elena, aia era moartă, n-a avut chef de mine, da' a trebuit s-o pozez, că era tăiată în mod deosebit de des şi peste tot, că amantul s-a supărat pe ea că l-a trădat cu un şofer de taxi. Ăla, amantul, s-a enervat şi-a făcut o scenă; rusoaica probabil că n-a avut chef să cedeze, ăla a luat cuţitul şi-a înjunghiat-o; pe urmă când a văzut că nu mai are cu cine să se certe a dezbrăcat-o şi i-a tăiat sânii şi restul de organe. Alea sexuale. Când l-au arestat, a recunoscut şi-a zis c-a fost în legitimă apărare, că s-a sculat moarta şi s-a dat la el cu sânii-n mână stângă şi cu şişul în dreapta.

Da, da, da! şi comandantul aerienilor care-au aruncat o bombă de-o tonă într-unul din cartierele cele mai aglomerate din Gaza – omorând 16 oameni nevinovaţi dintre care 8 copii – a declarat că el n-are nici un fel de proces de conştiinţă; ba, i-a şi felicitat pe piloţi că şi-au dus misiunea la capăt cu succes, şi să doarmă şi ei liniştiţi. Că teroristul pe care-l urmărea a fost şi el printre victime. Ee, cum sună? Grozav sună! Aşa-i? Ba, a mai zis că, atunci când a aruncat bomba-n cartierul şi-a simţit o uşurare-n suflet şi-n avion. Are careva idee ce dracu' se întâmplă cu poporul ăsta? Civilii omoară, soldaţii omoară, joacă tenis de masă cu testicole, îşi pun penisuri arăbeşti la căşti, împuşcă prunci şi aruncă bombe. Oare aşa au fost evreii întotdeauna şi n-au ştiut ei înşişi? Sau numai acuma? Oare ce fac americanii-n Irak e mai bine sau

mai rău decât ce fac israelienii în teritorii? Oare chiar trebuie să-i vedem pe americani sau ei ne văd pe noi? Poate cineva răspunde acestor întrebări de poliţistă arabă şi tâmpită? Ia să vă văd!

Între timp, am fost nevoită să ascult poveştile unei prietene, poveşti cu orgasme neterminate şi soluţii excitante. Asta mi s-a tras de la un gel pe care-l am, gel cosmetic, l-am cumpărat pentru Sagit, când a avut acnee şi arăta ca o conopidă roşie îmbulinată. I-am zis că o scap eu de acnee şi-am scăpat-o, într-un an, nu mai are nimica, nici o pustulă, nici un comedon, nimica, porţelan. Dar gelul ăla – de-i zice gel de înmuiere al pielii – se încălzeşte de la sine în contact cu corpul, ajută la scosul punctelor negre, că alea – fiind pori astupaţi cu grăsime – se înmoaie dopul de grăsime de la suprafaţă şi e mai uşor de golit canalul. Era în camera de lucru, cu tot ce-am folosit pentru Sagit, scule de tot felul şi creme de tot felul, aia l-a luat, gelul în mână, l-a pus pe palma şi mi-a zis:

„Păi, ăsta-i gelul pe care-l folosesc eu să mă excit mai repede, da' sub alt nume, l-am cumpărat de la «Eros», magazinul de scule şi chestii pentru sex.“

Mă uit ce conţine, tot felul de tâmpenii, antibiotice să nu se umple materialul de ciuperci, mentol, prostii.

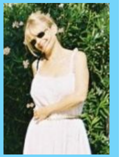
„Soro – zic –, de ce-ţi bagi tu în cur chestii de-astea? Eşti frigidă, eşti plictisită?“

„Nu – zice ea –, dar până ajung eu la orgasm, aşa mă obosesc că vreau să termin bâlciul mai repede şi, când mă grăbesc, ratez momentul.“

„Păi – zic –, pune ceasul să sune la moment şi nu te mai gândi la sarmale, concentrează-te pe futut, poate merge.“

„Păi tocmai, când să mă concentrez îmi vine-un gând şi rămân fără orgasm.“

Aşa m-a ţinut vreo oră să-mi explice că habar n-are ce şi cum, că majoritatea

femeilor, de altfel.

Iacă-mă pe post de sexolog principal în timp ce maică-mea dă telefoane disperate să mă duc s-o duc în oraş că s-a deschis un magazin alimentar nou.

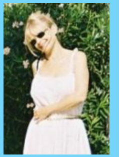
„Stai şi tu madam unde eşti, că ăla-i magazin religios.“

„Păi, tocmai de-aia – se manifestă a bătrână –, vreau să văd ce vând; au cumva Tora din Sinai în vacuum sau cearceafuri cu gaura la reducere de preţuri?“

„La ce-ţi trebuie ţie cearceaf cu gaură, madam? Că doar nu te mai fute nimeni, de rea ce eşti.“

„Nu-mi trebe, da-l pun pe sfoară, îi păcălesc pe-ăia religioşi şi când vin să ceară donaţii îi înjur bine!“

E şi ăsta un punct de vedere. Am lăsat-o pe aia cu orgasmele la mijloc de frază şi m-am dus după madam A, s-o duc la magazinu' religios. O grămadă de muieri cu pălării şi basmale, ciorapi patenţi şi pantofi fără toc, fuste lungi şi mâneci lungi, peruci şi plozi mucoşi se învârteau pline de fericire că au în sfârşit magazinul lor unde să cumpere mărfuri super-kosher să nu le intre dracu-n stomac ceva păgân. Cum maică-mea era şi cu prietena ei surdă – care are aparat de auzit în ambele urechi şi nu aude că alea, aparatele, se apucă de ţiuit –, maică-mea zbieră la aia şi aia zbiera înapoi. Discuţii de genul: „Scârbele astea vând şi carne de porc?“ Maică-mea: „Nuu, că porcu' nu mănâncă carne de porc.“ „Ia uite la aia ce urâta e! Parcă-i o capră cu două ţâţe.“ Maică-mea: „Uită-te tu la scofâlcitul ăla cu păru' roşu şi cu perciuni, arată de parcă mănâncă numai viermi şi sticlă pisată da are după el şapte copii.“ Pretena întreabă: „Ai găsit lenjerie de pat cu gaură?“ Maică-mea: „Nu, că mi-e milă să cumpăr; bărbaţii ăstora au dreptate: dacă nu le pun cearceafuri în cap nu li se mai scoală-n veci.“ M-am făcut că nu le cunosc. Da maică-mea nu s-a lăsat: „Ozanoooooo, vino să

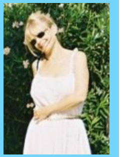

vezi ce preţuri reduse au putorile dracului, asta numai din banii furaţi de la mine şi de la tine şi de la alţi idioţi ca noi.“ Le-am scos afară înainte să vină cineva să le ia la bătaie. Religioasele păreau deosebit de stressate şi numai apropierea mea albastră le-a potolit puţin. Da’ garantez că poza mamei şi-a amicei ei e băgată deja-n analele magazinelor religioase şi când mai îndrăznesc să calce în unul din ele or să fie linşate imediat.

44 Patoloaga e nervoasă; la ea, la spitalul ăla, bolnavii o duc rău, nu fiindcă nu sunt îngrijiţi, ci fiindcă nu există logică între cap şi coadă. Sistemul e ca un diplodoc, până ce informaţia ajunge de la cap la coadă, capul e deja mort, în vreme ce coada continuă să se vânzolească. Sau invers: coada e mâncată de alt animal, în vreme ce durerea ajunge la cap aşa de târziu încât nu mai e nimic de făcut.

Conflictul permanent între cap şi coadă are rezultate tragice. În vreme ce directorii de spitale refuză orice colaborare cu centralele, din ură faţă de unul sau altul, centralelele, reprezentate prin unul sau altul, iau măsuri diverse-n nebunia lor şi de-aici iese un balamuc de nedescris.

Genul acesta de instituţii cuprinde bolnavi de trei categorii, spune patoloaga. În aceste trei categorii nu sunt incluşi bolnavii irecuperabili, cum s-ar zice: nebunii de legat. Se întâmplă ca unul din pacienţi să devină nebun de legat şi atunci locul lui nu este la un astfel de institut, ci la un spital de boli nervoase care are şi metodele şi spaţiul şi posibilităţile de-a se ocupa – sau de a nu se ocupa – de astfel de pacienţi. Cred că eu, de fapt, bat capul de pomană, îmi lipseşte ştiinţa şi de-aia am înghiontit-o pe patoloagă cu un pumn în coaste să scrie personal, renunţândla draga ei idee de-a continua musai cele şapte măsline de care este ocupată până la fixaţie.

Deci, *patoloaga în direct* – în aplauzele publicului spectator... –, că eu am treabă cu altele.

***

Cum vă zicea Ozana, [• • •]

Şi tâmpita asta de Ozana mă bate la cap că de ce sunt nervoasă! Nu, nu sunt nervoasă, sunt turbată!

Şi să nu credeţi că astea-s singurele mele necazuri. Sau bucurii. Că necazurile unuia-s bucuriile altuia, după un principu sănătos, ăla din „Şi caii se împuşcă, nu-i aşa?“...

Pe lângă pacienţii ăştia, am un vraf de dosare-n curs, unele de care ştie şi Ozana, altele de care habar n-are, aşa că nu riscă să trăncănească.

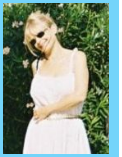
Mai am şi-o droaie de bolnave închipuite – de-alea cu mulţi bani şi hachiţe – care îşi caută motive să-şi înşele bărbatul, le mai dau câte-o pastilă să le blegesc o vreme, după aia se duc şi-şi însealǎ bărbatul, după aia vin iar la mine, în bernă, că ce rau le pare...

*

E deja dimineaţa, procurorul m-a târât la un *after-party*, zice că-mi face bine la moral; *after*ele astea încep pe la ora şapte, la tineret; noi nu mai suntem tineret, ne apropiem de hodoroget, aşa că au pus *after*u’ la ora şase.

A fost cineva la o chestie de-asta vreodată?

Cum să explic. E ca ciorbă de potroace, după chefurile alea din România. Omul bea, se distrează şi, după aia, se duce să se repare, undeva într-o vilă, cu piscină, cu

alte băuturi, de data asta mai răcoritoare, cică, şi cu multă cafea. Se pleacă de la premiza că toţi sunt obosiţi şi că n-or să facă scandal. Numai unii fac scandal, ăia cu *flash-back*-uri, dacă se droghează de mult şi cu prostii.

Gata cu explicaţiile.

La *after*ul ăsta am rezistat trei ore. Mi-am depăşit propriul record!

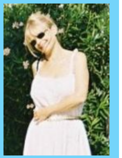
Detest celebrităţile. Nu că e ceva rău în ele, dar au capul defect. De celebritate. Cândeşti celebru într-o ţară mică, te crezi adjunctul lui Muhamad, profetul. Şi dacă posibilităţile nu sunt pe măsura dorinţelor, atunci devii ridicol. Norocul meu că am întâlnit tot un cinic, ca mine.

Plato-Sharon – ăsta-i cu adevărat un caliber – a fost ministru, a furat, a fugit în Franţa, l-au judecat, l-au pupat în cur, el le-a comunicat să-l pupe-n continuare. Are bani, are cultură, are nevastă de 20 de ani şi-o colectie de opere de artă. Modigliani al lui e una din cele mai frumoase piese pe care le-am văzut, şi-am văzut multe. Stătea şi el pe marginea piscinei, înfofolit într-o haină de blană şi-o pătură. Vorbeşte rar, cu accent marocan puternic.

„Am venit numai pentru maimuţa asta, să vadă şi ea lumea – maimuţa e nevastă-sa care are cam cu 50 de ani mai puţin decât el –; mi-e somn şi-am o mare de lucruri de făcut; păcat că nu mi-am adus laptopul. Cu tine ce-i pe-aici? Că ăştia nu-s de patologit şi nici suspecţi de altceva decât curvăsărie şi prostie.“

„M-a cărat Eial – ăsta-i numele procurorului –; gândeşte să mă scoată-n lume, după perioada aia de luptă cu ministerul care, cică, m-a stresat.“

„Asta-i lume? Uită-te la Pnina.“ (Pnina Rosenblum este o fostă curvuliţă, cu destulă minte să-şi vândă organul sexual pe bani mulţi, să pună banii la bancă şi să strângă. A fost cântăreată, a fost *miss* nu-ştiu-ce, cânds-a vestejit, a scos banii de

la bancă, a cumpărat cosmetice ieftine de undeva şi s-a lansat ca producătoare de cosmetice; acuma încearcă să intre în politică. Arată ca o păpuşă umplută cu silicon, însă are trecere la prostime.)

„Ce-are Pnina? – zic –, i-a dat Dumnezeu pizdă şi-a făcut din ea casă de bani, ruletă şi ce mai vrei. E aranjată! A venit de jos, a ajuns sus, ca şi tine; ce-ai cu ea?“

„Nu zbiera, că încă n-am zis nimica. S-a realizat în bani, în afaceri, da' ce-i în sufletul ei?“, întreabă Plato, naiv.

„Ce-mi pasă, e un căcat sau o mare durere!“, răspund.

„Nici mie nu-mi pasă, încercam să scot de la tine dacă ţi-e pacientă“, rânjeşte Plato.

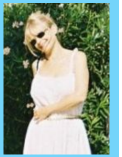
„I-ai «pus-o» lui Pnina şi te roade gelozia?“, intreb.

„Chhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh! – se exprimă, elocvent, marocanul –, lui Pnina?. Chhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh! În viaţa mea, nu!“

„Salut hoodorogilor!“

Ăsta-i Ionathan Geffen, scriitor, compozitor, poet, unul din tipii cei mai admiraţi şi controversaţi din boema israeliană. Inteligent şi cinic, a trăit în State, a revenit, iar a plecat, scrie superb, are idei superbe-n nebuneala şi inteligenţa lor. Misogin convins şi tatăl lui Aviv Geffen, tânărul cântăreţ, cel care-a cântat la ultima apariţie, cea mortală, a lui Rabin – ştiţi voi –, cântecul ăla „*Ani holeḥ livkot l'ḥa, tihyeh ḥazak l'ma-ala*“. Cântec-premoniţie, că, la 45 de minute după aceea, Rabin a fost împuşcat. Cântecul spunea:

> „Sunt pe cale de-a te plânge...
> să fii tare, acolo sus, în cer;
> [...]

dorurile mele sunt ca nişte valuri
care se împrăştie în depărtări.
[...]
O să-mi amintesc de tine, frate,
la infinit, întotdeauna...
Şi-o să ne întâlnim până la urmă,
doar ştii şi tu...“[8]

Aviv habar n-avea ce-o să se întâmple şi-a cântat cântecul ăsta. Rămâne o taină cum şi de ce.

„Ce-am auzit, H, taică-tău o pompează pe Miri? Nu se mai astâmpără?“

„Miri? Taică-meu o fute pe Miri Buadana, marocanca? Hai să fim serioşi, aia-i numa' piele, os şi silicon! Ce-i nebun? Nu cred.“

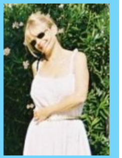
„Miriiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii! – strigă Ionathan –, o cunoşti pe H? Asta-i fata lui Z; zi-i că te fuţi cu tac'su, că pe mine nu mă crede!“

Aschimodia siliconică dă s-o taie-n viteză.

„*Halt!*“, zice Plato şi-o apucă de fustiţă.

Aia se opreşte. Era drogată la maximum.

[8]Originalul: *Livkot l'ḥa* [*L'netsaḥ aḥi...*] – „Să plâng pentru tine [Pentru totdeauna, frate...]“ –, text şi muzică de Aviv Geffen. Cântecul fusese, de fapt, scris în memoria unui prieten al autorului – Nir Shpiener, mort timpuriu, la 18 ani, în 1992, într-un accident de automobil – şi, în particular, nu făcea parte din repertoriul preferat al lui Yitzhak Rabin. În mod normal, alegerea acestei piese muzicale (şi, mai cu seamă, textul [*lyrics*]: *l'netsaḥ aḥi... / az ani holeḥ livkot l'ḥa tihyeh ḥazak l'maala...* etc.) ar fi fost complet nepotrivită ocaziei – mai degrabă optimiste, în intenţie –, o demonstraţie pentru pace (4 noiembrie 1995, în Tel-Aviv)! [n.ed.]

„Da, îl fut pe tac-su: e un bătrân sexi şi deştept; io-s cam tâmpită, aşa zice lumea, vreau să învăţ. Ai ceva împotrivă?“, se întoarce către mine.

„Împotrivă? Da’ de unde! N-ai şi-o soră mai mică? Pentru taică-meu eşti cam bătrână.“

Se apropie un arhitect, personaj cunoscut: Monel.

„Mă car – zic –, pe-astă, dacă vine la mine, îl arunc în clor.“

Nu pot să-l inghit. I-a furat unui tip care mi-e bun prieten nişte proiecte, e un impotent intelectual, Monel, şi mai e şi-n minister; dă-l dracu’!

„Femeile şi mintea lor excluzivă! – îşi dă Ionathan cu părerea –, stai aici, lasă că-l arunc eu în gârlă pentru tine care eşti o *lady*; nici eu nu pot să-l sufăr.“ (Monel a fost bun prieten cu ex-ul meu, printre alte păcate.)

Monel se-apropie, mândru de persoana şi personalitatea lui.

„Vă sălut, măreţilor!“

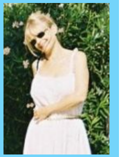
Ionathan rânjeşte sadic; Monel nu-l cunoaşte îndeajuns, aşa încât să se eschiveze.

„*Sorry, sir!* – face poetul o reverenţă –, dar sunteţi, după părerea juriului, o persoană nulă şi neavenită pe faţa pământului; din aceste motive o să vă trimitem în apă şi, dacă matricea primordială va consimţi să vă redea naturii, asta o priveşte personal.“

Şi *zbang!*, îl aruncă-n piscina aburindă. Putorile drogate de pe margine – tot felul de stele, steluţe, modele-modeluţe, cântăreţe-cântăcioase – văd „om la apă“, îşi închipuie că-i un joc şi sar şi ele, într-un cârâit ascuţit de veselie ameţită. Monel uită de necazul incipient şi încearcă să le „salveze“, -n joacă, prinzându-le de părţi expuse; şi – slavă domnului! –, astea umblă cu majoritatea părţilor expuse.

„Atenţie la silicon! Nu uita că lui Dana[9] i-a pleznit de două ori curul la o pipăire

[9] Dana International. [n.a.]

mai asiduă!“, strigă Plato.

Mă duc să-l recuperez pe procuror; e într-o discuţie profesională cu un tip de aceeaşi meserie cu el; ăştia nu-s în stare să discute de altceva decât de legi, cel puţin aşa se vede când te-apropii de ei. Nu că l-aş suspecta că n-are altceva de vorbit, însă, aşa cum pe mine mă preocupă în special meseria şi, din meserie, în special pacienţii, pe el îl preocupă meseria şi, în special, faptul că nu sunt legi destul de puternice ca să bage tot poporul la puşcărie; şi-apoi cei care merită, să fie eliberaţi, cu condiţia să nu se repete fapta de-a fi nevinovaţi şi să intre la puşcărie cu motive adevărate şi serioase. Principiul ar fi: nimeni, nici un om, nu este nevinovat, *fuck*-ul fiind că încă nu s-a scos lege pentru toate vinovăţiile.

„Hai să ne cărăm, m-am distrat destul“, zic.

„Mai stai puţin“, mă roagă el.

„N-am chef, mă plictisesc!“

Nu se dă dus.

„Rămâi, dacă vrei; mie mi-e somn, mai am de lucru şi de scris. M-am cărat.“

Oricum, mă duc să lucrez. Dar întâi trebuie s-o plimb pe Goldie, e datoria mea şi, cu asta, basta. Îi amintesc. Asta îl pune pe gânduri.

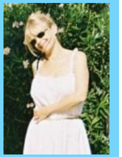
„Scuze“ – -i zice ăluia –, da’ am obligaţii faţă de o doamnă cu părul roşu.“

Celălalt maniac se consolează:

„Bine; vorbim mâine, la birou“.

*

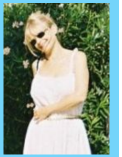
Dacă o să am timp, zilele astea, vă scriu rezultatele anchetei făcute de minister asupra afacerii [• • •] Poliţia încă cercetează.

Acum v-o dau înapoi pe Ozana.

45 A terminat patoloaga de bocit la căpătâiul bolnavilor? Bine, în timpul ăsta eu am gândit. Terminaţi cu tâmpeniile! Şi poliţistele blonde gândesc; mai cu întârziere, aveţi dreptate, dar gândesc; mai fac şi ele – pe-o hârtiuţă albastră – socoteala, unu şi cu unu fac doi! După ce-şi pun rimel albastru pe gene, se uită dacă hârtiuţa a răspuns. Nţ, n-a răspuns! Atunci, între fardul de obraz şi rujul de buze, tre' să ajungă la concluzia dacă fac sau nu fac ori, în general, ce au de gând să facă ăştia doi, unu şi cu unu. În capul unei poliţiste blonde, ideea de doi ca rezultat la unu plus unu e stupidă. Nu fiindcă, matematic, n-ar fi aproape exact, ci fiindcă, de când a fost ea la partea asta de aritmetică e multă vreme şi, pe experienţa claselor primare, s-a aşezat, ca un zaţ de cafea, experienţa vieţii-n poliţie, unde indivizii ăia de care-am tot amintit mai sus, pe numele de unu, nu fac doi nici să-i fuţi, numa' se fac că fac. Înţelegeţi? OK, da sau nu, asta vă priveşte!

Ieşeam din baie, când am început să gândesc; probabil faptul că mi-am spălat părul are-n el ceva benefic, oricum, am rămas aşa, cu sticla de loţiune de corp în mână, mi-am uitat scopul, m-am gândit la toată afacerea asta cu Rami-mare şi cu tot neamu' schimbat cu alţii şi, într-o străfulgerare de luciditate, am zis că, dacă toţi sunt schimbaţi între ei, aşa, de la mic la mare, de ce Rami al nostru ar fi el excepţia de la regulă? Şi, fiindcă, de fapt, tot căcatul ăla cu un Rami vândut pe dolari şi-n muză trădătoare mi-a stat în gât – deşi e bun pentru ziare şi amatori de romane spioniste cu poliţişti murdăriţi şi patoloage-psiholoage sexi şi cu craci lungi, deşi faza cu Walkiria e reuşită, de nu-i ca ea, deşi arabii amestecaţi şi religioşii amestecaţi sunt la locul lor –, da' prea sună totul a John le Carré în ediţie de masă ca să fie adevărat sau, mă

rog, aproape adevărat, poliţist adevărat, realmente adevărat. Noi toţi l-am văzut pe Rami, dar nu prea mult, nu la frigider şi nu dezfrigiderizat; patoloaga l-a patologit, corect, dar a patologit efectiv unde-a trebuit, fiindcă nu prea i s-a dat timp de studiat şi, în focul nervilor, nimeni nu s-a intrebat ce şi cum. Ne-am grăbit să sărim pe dosare, pe concluzii mai mult sau mai puţin inteligente, şi să trecem mai departe cu potcoava cailor vopsiţi la dinţii din faţă.

Am sunat la patoloagă; o vizită la ea fiind un proiect mortal, prefer contactul telefonic celui în carne şi oase. Am întrebat-o cu fineţe:

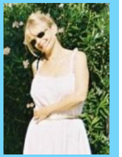
„Auzi, fă tâmpito, tu ce-ai patologit exact din Rami?“

„Da' tu ce-ai? Eşti nefutută, de urli de *shabbat*? Am patologit ce mi s-a arătat, că nu-s nici eu de piatră să-mi patologesc prietenii ca pe hoţii de cai. Ce te-a lovit? Ai stat cu maică-mea la poveşti şi ţi-a derulat filmul cu teoria conspiraţiei pe care mi l-a derulat mie şi l-a pus pe gânduri pe ăl bătrân de mă mănâncă, de când am venit de la *after-party*, să dau buzna-n patologie că ceva-i suspect. E un virus la ex-spioni, nevestele lor şi la poliţiste excitate?“

„Mai lasă dracu' discuţiile astea şi du-te la patologie!“

„Şi să patologesc, după capu' mamei, că Rami nu e Rami, ci stafia lui Gogea Mitu în concediu de naştere prin Tel-Aviv. Mă, voi aţi înnebunit cu totul? Au venit, e drept, lăcustele, s-ar putea să vă fi atins la fânul din cap, da' trataţi-vă! În comparaţie cu ce să-l patologesc pe Rami? În comparaţie cu Statuia Libertăţii? Să mă duc la nevastă-sa, să mă duc la mumă-sa, să mă duc unde, de *shabbat*? Şi fără aprobare de la şefi? Vrei să zică iară că furăm mortăciuni? Nu mă duc şi nu mă bag!“

„Fă, te omor! Las' că mă duc eu la Rami acasă: am primit un joc de table, şah, dame – cadou de la bancă –, mă duc, îl duc puştiului, ăla o să mă pupe sănătos şi

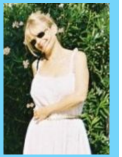
poate fur şi-un pahar ceva sau o linguriţă; de când sunt în poliţie, nu mai am nevoie de tratamente cosmetice, îmi raşchetează ăia figura din săptămâna-n săptămână; ba, mă mai şi plimb pe contul statului Israel în România, dinainte de alegeri.“

„Zis şi făcut! – admite scofâlcita – adu-mi proba şi sparg patologia; da’ atâta vă lipseşte, să nu fie adevărat, că vă patologesc pe voi în următoarele 24 de ore lucrătoare!“

Acu staţi aşa şi nu mişcaţi, mă duc să-mi scot numa’ *peeling*ul de pe faţă – că, altfel, iar mă infectez de la soluţiile ălora cu ADN-ul – şi revin să vă spun restul.

...Am venit.

La vizită am avut noroc, deşi nevasta lui Rami m-a primit cam surprinsă; n-avea nici motiv să se entuziasmeze, dar nici să mă dea afară. Şi-a văzut de-ale ei şi nici eu n-am intrat în discuţii profunde; i-am dat plodului jocul, am primit pupăturile de rigoare şi am vazut că înghite cu greu copilul; l-am intrebat ce are, mi-a zis că bube-n gură: e alergic la lactoză; ca şi mine, de-aia am mereu în geantă un tub de Oracort; asta-i o substanţă pentru afte-n general, n-am chef să povestesc exact din ce-i făcută şi ce face, dar, pentru cultura generală, e pe bază de cortizon şi nu-i bine s-o folosiţi prea mult şi prea des. I-am cerut doamnei mame vată, am curăţat locul şi-am pus Oracort, deci aveam mai mult decât pupatură, aveam chiar şi celule; am fugit cu ele-n dinţi să cer un bine colegilor de la laborator. Iară mi-am făcut obligaţii! La laborator lucra numai unul, dar n-a făcut mutre, era plictisit. Mi-a luat ce-aveam de dat şi-a trebuit să fug după patoloagă, să văd ce-are ea de dat; mi-a dat ce-avea de dat şi-am fugit înapoi la laborator; acolo, laborantul a băgat totul la el în dracu’ ştie ce şi mi-a zis, după o oră, că nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i pute lu’ ăla din frigider, săracu’ de el, că n-are nici în clin nici în mânecă, mortul, cu cine-a pontat-o pe madam Rami şi i-a făcut plodul aftos.

Aha, deci tipul din dulap, din frigider, nu e Rami, atunci unde-i adevăratul? Nici o problemă, aflăm noi! Nu dispare aşa uşor un om, mort-viu, cum o fi...

Patoloaga spumegă: ceva de groază! Dar nu pe alţii, pe ea însăşi. O las cu problemele ei personale.

N-am cum face mare scandal azi, e sâmbătă. Îl pot culege pe Bursteyn care, precis, plictisit de moarte, s-a dus la fiu-său sau la curve. Pe Swisa nu-l pot scoate, e-n sânul familiei şi, de fapt, e păcat să-l enervez; s-a apucat de dietă, e trist, abătut; chiar că-mi vine să-l rog să mănânce ceva. Mai scormonesc eu un chelios de la brigada de speciale şi ne descurcăm.

Prima vizită, cu Bursteyn în pasă negativă, o facem la mama lui Rami; aia nu deschide uşa de-a dracu'; cred că ne-a văzut şi n-are chef. Dar nici de balamuc la uşă n-are chef. Deschide, într-un târziu. Resemnată. „Am venit să te consolăm, că n-am fost de mult.“ Ne-aşteptăm să înceapă să bocească; nu începe nimic, ne ascultă calmă, cu mâinile-n poală. Din când în când, scoate câte-un oftat jalnic, demn de Traviata înainte de a-şi da duhul.

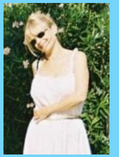
Plecăm. Maiorul se întreabă unde ne-au fost ochii şi capul.

Mergem la nevastă. Aia, când mă vede a doua oară în aceeaşi zi, dă semne de agitaţie. Bursteyn uită de tactică:

„Unde-i bărbatu-tău?“

În mod normal, ar fi început să înjure sau să bocească, dar n-a zis nimic. A căzut în tăcere şi-a ridicat din umeri. N-ai ce-i face, nici măcar n-ai voie să-i cotrobăieşti casa, deşi tare-am fi avut chef.

Bursteyn întreabă din nou. Femeia îl priveşte oarecum vinovat şi răspunde cu jumate de gură: „În frigider, la morgă“; cu mâna, încearcă să bată-n lemnul mesei, pe

nevăzute.

Plecăm. Avem poftă de balamuc. Scandal. Cine ne-a lucrat şi de ce? Ne-a lucrat, e clar, dar cât ne-a lucrat? Până unde-i lucrătura şi unde începe adevărul adevărat?

Stăm faţă-n faţă cu liste intregi de posibilităţi şi nici una nu pare actuală; l-am exclus pe Arafat şi complotul cu otrăvirea lui e stupid; am notat şi autorul farsei respective, şeful mărişor de la Mossad: „o să vadă el pe dracu'!" – astea-s cuvintele mele, ale lui Bursteyn sunt imposibil de redat, până şi pentru mine. Rămâne simpla posibilitate a religioşilor care vor să-l termine pe Sharon şi încă ceva – ce, deocamdată n-avem habar –, în care sunt implicaţi cei doi: ex-sora şi ex-cumnatul. Dar asta – pare-se –, ar fi singura ocazie în ultimii 15 ani în care Mossadul a reuşit să păstreze un secret şi, dacă-i aşa, n-o să ajungem la el în mileniul ăsta.

Să ne concentrăm pe ce avem. Un cadavru neidentificat, un poliţist dispărut şi o serie de minciuni pe care n-avem cum să le explicăm.

Trebuie să apelăm şi la băieţii de la securitatea internă, dar cum? Nu putem face un complot în sânul poliţiei, ne-ar lua dracu' pe toţi. Şi azi e sâmbătă, paştele mă-sii!

S-au adunat câţiva chelioşi şi-ăia spumegă, dar nu ca noi. Unul, mai isteţ, stă şi rumegă-n tăcere, restul înjură. Zice ăla isteţul:

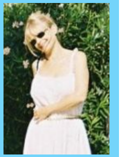
„La ce alte dosare-am lucrat noi? Sau alţii?"

Facem trecerea-n revistă.

„Stooooooooooop! – sare cheliosul gânditor. Ăsta-i! Dosarul R, fabricantul vânzător de droguri căutat de americani, olandezi şi de împăratul Chinei. I-am prins pe porci!"

Dar trebuie să lăsăm pe mâine, n-avem acces la dosarele lor fără bunăvoinţa „cuiva" care-i plecată la Eilat. Mâine. Hehehehehehehe! Mâineeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee!

Bursteyn vrea răzbunare-n masă: capete să cadă, scalpuri atârnate la brâu, ochi

în borcane şi testicole pe post de breloc – asta a învăţat-o de la alţii. Face un plan aproape la fel de măreţ ca ăla cu care, după toate probabilităţile, ne-au lucrat pe noi.

Ne trebuie machiaj, ne trebuie tipografie, ne trebuie rabin fals, rochie de mireasă, ne trebuie Rona-n muză de măritat, ne trebuie un ziar de mâna a doua să scoată pentru noi un anunţ. Ne trebuie un regizor aproximativ.

Începem să lucrăm.

Îl sun pe Moti Giladi. Ăsta-i actor de comedie; a fost bun, acum a dispărut, apare mai mult la nunţi şi-alte petreceri populare; când i-a murit prima nevastă a fost doborât, a rămas cu patru copiii, s-a cărat în State, a revenit, dar deja era *passé*; a încercat câteva reveniri, s-a însurat c-o fată drăguţă – Osnat –, are o fetiţă. Acum apar împreună, dar nu e ce-a fost. Asta însă nu-l face mai puţin prieten.

Îl rog să vină, să ne întâlnim:

„Adu-o pe Osnat, te rog, am nevoie şi de sfatul ei.“

Vin amândoi, bucuroşi; nu ne-am văzut de anul trecut.

Se distrează copios, dar miza-i prea mare pentru ei, aici e nevoie de un tip cu mai multă experienţă.

„Sună-l pe Dudu – îi zic –; Topaz.“

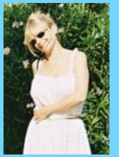
Îl sună pe Dudu, ăla-i în State; îi zice pe scurt.

Dudu hohoteşte mulţumit:

„Staţi aşa, că pentru asta e nevoie de Dan – Shilon –, lasă că-l caut eu şi vă sun în jumate de oră“.

Revine. Dan acceptă oferta cu plăcere, habar n-are ce se-ascunde sub asta, dar a se distra pe seama poliţiei e ceva care place tuturor.

Avem nevoie de machiaj. Bun, pe cine căutăm? Patoloaga e prietenă cu Itzpan.

„Sună-l pe nebun; crezi că ne ajută?“

„Da – zice –, e destul e nebun să se bage-n căcatul ăsta; sper să n-avem necazuri prea mari; dacă nu intrăm la puşcărie, am scăpat ieftin. Vreţi şi televizie?“

„Păi, se poate altfel?“

„Măi, voi sunteţi siguri – dar absolut siguri – că ştiţi ceva concret? Că, dacă ne băgăm în istorii adevărate, John Le Carré, ne duc ăştia la trebunalu’ militar.“

Vedem mâine ce şi cum. Între timp, pregătim terenul. Totul până la ziar, că de la ziar nu-i scăpare: ăstia-s ahtiaţi şi ne trezim la zinzana (dubă), înainte de a apuca să respirăm.

În principiu, avem totul, în afară de Rona şi de rabinul fals care nu-i greu de găsit. Ne-am luat o săptămână să verificăm şi să convingem, să anunţăm şi să ne convingem că nu ne paşte casa de nebuni.

Ajung la Rona; tocmai se pregătea să iasă la futut.

„Şezi“, zic, cu voce tragică.

„Cine-a murit?“, întreabă.

„Nimeni, da’ dacă mă refuzi, mori tu.“

Ca toţi homosexualii, Rona e fricoasă. Nu merge s-o duci cu vorba, că face pe ea.

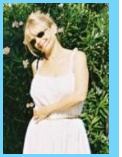
„Auzi – îi zic –, peste o săptămână, maximum două, te măriţi; de formă, bineînţeles.“

„Nuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!“, zbiară negricioasa şi-o tuleşte din cameră.

„Ba te măriţi şi cu asta, basta! Să fii pregătită când te anunţ.“

„Asta nu-i pe cinstite, aşa-i? Facem doar o glumă?“

„Da, o glumă grandioasă, o să fii regina balului, ţi-o jur! Şi-o să ai publicitate, de-o

să-ţi iasă pe nas. Ai sex asigurat, fără probleme, pe minimum un an!“

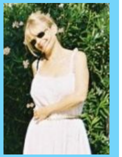
„Jură pe Dumnezeu!“, exclamă Rona; la sefarzi e un jurământ serios.

„Jur pe câţi dumnezei vrei! Accepţi?“

„Da, dar dă-mi amănunte.“

„Nu acuma, nu le am nici eu, dar te ţin la curent.“

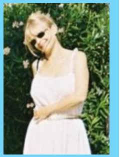
46 Azi am măritat-o pe Rona cu unu’ pe care tipul care face machiajele la iatzpan l-a aranjat aşa frumos că seamănă cu Rami-mare mai bine decât Rami-mare el însuşi. Vă spun io, dacă mâine nu suntem cu toţii la puşcărie, apoi ţara asta e de tot râsul. Am convins-o pe Rona/Roni, prin ameninţări, blesteme, poveşti cu strigoi şi vampiri, să se mărite de formă cu sosia lui Rami; ca să le dăm şefilor o lecţie, să nu îndrăznească să-şi bată joc de noi şi-a treia oară, că asta-i a doua oară. Prima ţeapă ne-au tras-o când au „omorât-o“, tot aşa, pe una, nevastă de agent, şi ne-au pus să răscolim de dracii ne-au luat; aia era şi ea agentă, tot o poveste cu multe droguri în străinătate. Premergătoare poveştii ăsteia; da’ acu’ chiar c-au exagerat total. De blonda aia fostă neagră ne durea-n cur, da’ Rami e de-al nostru şi târfele dracu’ meritau să plătească poliţa. Cred că şi patoloaga e în rahatul ăsta, da’ încă n-avem dovezi s-o ucidem şi pe ea moral în public. Oricum, nunta a fost de pomină. O să vă povestesc – pe scurt, că n-am nici eu ficat de fier – cum arăta mireasa. Bleah! Rona e scundă cu ţâţe puse, de-alea de silicon, neagră ca dracu’ şi cu peruci de toate culorile. De data asta am decorat-o c-o perucă blondă – aşa ceva urât n-aţi văzut în viaţa voastră, jur! –, avea o rochie roşie, a lui Dorit Sade; asta-i o creatoare de modă celebră pe-aici: face haine frumoase în stil retro şi ceva folcloric aparţinând folclorului lăcustelor albastre din insulele Bumirindu-central. Oricum, rochia era ca aia a lui aia cu piticii, Albă ca

zăpada; ptiu! ducă-se pe pustii, că acuma înţeleg şi eu de ce piticii ăia au făcut un circ de nedescris pentru fufa aia; c-o fi fost tot un travestit futător ca Roni!

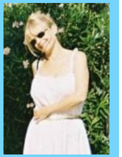
Deci rochia albă cu corsajul de catifea bordo – Dumnezeu să ne ierte păcatele! –, cu şiret de se strângea ca un corset – brr! –, pantofiori de păpuşă, mărimea 42, şi voal pe cap cu coroniţă. Tot scutur din cap, da' nu-mi dispare imaginea nici de-a dracului! Mirele semăna grozav cu Rami şi era îmbrăcat în frac bordo luat de la recuzita teatrului; cred că aparţinea unei piese de Shakespeare, că avea tot ce-i trebuie unui astfel de costum, sau mai degrabă Goldoni. Ceva între ei. Dana International care e pacienta patoloagei a fost naşa de onoare şi naşul a fost ăla care face scenarii, Ygal Shilon. Pentru nişte putori ca şefii ăia n-am cheltuit bani să închiriem sala şi Sagit ne-a dat să ne destrăbălăm în sala mare de la casa de cultură unde lucrează ea. Pe nevasta lui Rami, fără plozi şi pe mumă-sa, le-am luat ca din oală şi le-am adus că, dacă le spuneam despre ce este vorba, nu venerau şi jumate din răzbunare era pierdută; pe şeful de la Mossad l-a cărat patoloaga şi pe-al nostru l-a adus Rami-mic sub pretext că trebuie neapărat să-i arate la faţa locului ceva şi nu-i nimeni demn de încredere-n secţie că toţi sunt pe teren.

Nici un rabin normal nu s-ar fi pretat la circul ăsta – nu că există rabini normali, dar să zicem c-ar exista –, n-ar fi măritat un homosexual cu unu' mascat nici să-l futi! da' cine are chef să fută un rabin, dacă nu-i nevastă-sa cu datorie faţă de el? În afară de noi au mai participat câţiva membri de cinste ai comunităţii homosexuale, câteva lesbiene şi câţiva alţi suciţi care-au venit să râdă şi să fie filmaţi. Pe la mijlocul drumului spre hupa – asta-i un fel de acoperiş de cort sub care, la evrei, se efectuează ceremonia de nenorocire a oamenilor –, Rona s-a răzgândit şi Bursteyn a trebuit s-o târască ca pe-un câine de-ăla care nu vrea să intre-n apă şi se trânteşte pe jos în vreme

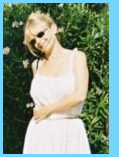

ce stăpânul trage de el ca de-o săniuţă. Când a reuşit s-o pună pe picioare deja a mers singură, dar maiorul s-a ţinut aproape cu degetul întins de parcă avea un pistol, mai să dea teimanul de Rona-n bâţâială. Că ea nu face chestia asta, că-i păcat de Dumnezeu că aşa şi pe dincolo. La care Naomi, delicată, l-a întrebat dacă nu-i păcat de Dumnezeu să se aia-n cur în vreme ce altu-i suge organu' şi Rona a lăsat-o moartă, că Naomi era venită de la dentist c-o doză de novocaină şi cu trei sute de coniac la bord ceea ce-o dusese într-o stare de semicomă alcoolică furioasă, spre deosebire de nebuneala ei nealcoolică obişnuită când se ceartă cu toată lumea. Când mireasa şi mirele au ajuns la hupa, a venit şi rabinul de formă, care de felul lui este actor la teatrul „Podul“ şi nu vorbeşte chiar bine ivrit, dar cred că „*vă glubine sibirskih rud*“[10] s-a potrivit foarte bine ca discurs de deschidere. Când a intrat nevasta lui Rami cu mumă-sa, Rami cel mascat tocma' îi punea lui Rona inelu-n deşt. Un strigăt de groază şi-un urlet de război au cutremurat sala. M-am gândit că baba o să scoată tunul sau cel puţin barda, da' nu le avea la ea. În schimb, s-a aruncat pe jos, a început să-şi smulgă ţoalele de pe ea, să le rupă, mai exact, să-şi zgârie faţa, să-şi smulgă perii şi să bocească a mort: iaueliiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii – iaueliiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii! Şi era aşa un spectacol urât că Rona, ca mireasă, a început să-mi placă mai mult. Nevasta lui Rami-mare a leşinat direct şi asta a fost bine, altfel nu ştiu ce se întâmpla. Baba, după ce şi-a făcut numărul la sol, a sărit pe cracii din spate şi-a decolat către curva şi trădătorul; pentru o hidoşenie grasă avea destulă viteză şi Swisa a apucat-o-n ultimul minut din zbor, de mână. În vreme ce mâna era în mâna lui Swisa, corpul a continuat să meargă înainte şi-am avut impresia că braţul se lungeşte şi se lungeşte până ce imediat o să se rupă şi baba o să cadă peste miri, în virtutea inerţiei, în vreme ce Swisa o să rămână cu copita-n

[10] „În adâncurile stepei siberiene.“ (citat aproximativ, din Puşkin, rus.) [n.ed.]

labă. În momentul ăsta culminant, Rona, fricoasă şi emoţionată, s-a urinat pipi pe ea şi-o baltă a început să se adune sub picioarele de mătase ale mirelui care sărea un fel de dans războinic de teamă să nu strice pantofii de la recuzită. Rabinul fugea după el cu paharul – că trebuia să-l spargă! – şi asistenţa era jumate mută, jumate în exces de voioşie. Şefii amândoi erau aşa de blocaţi că n-au ştiut ce să zică, şi habar n-aveau dacă se pot distra sau trebuie să tragă-n aer şi să aresteze toată lumea, inclusiv motanul paznicului. În timp ce mama nevestei a reuşit să ajungă la locul faptei, s-o zboare pe Rona de pe podium şi să sară pe ticălosul de ginere presupus, asistenţa s-a dezmeticit şi-a început să chiraie, să hohotească şi să aplaude furtunos. Nebuna de babă trăgea de falsul Rami, ăla începuse să se dezintegreze de transpiraţie şi cam cădea tencuiala de pe el, plus că i se alterase peruca de pe chelie şi părul negru îi ieşea prin găuri: arăta mortal! Nevasta s-a trezit şi nu ştia ce să zbiere. Stătea-n cur interzisă, se clătina înainte şi înapoi ca un *down-syndrom* când se masturbează din poziţie şezând şi socotea, cred, să fugă să ceară azil politic în Irak, că măcar acolo sunt şi americani, pe-ăştia se poate conta când pe nimeni altul nu mai poţi. Şeful mare şi şeful de la Mossad au adoptat o poză de „hai că râdem noi acuma, da mâine vă futem de vă sar capacele“ şi s-au cărat anunţându-l pe Bursteyn c-au înţeles aluzia, la care Bursteyn le-a zis că era aproape sigur, că până la urmă au destul IQ să înţeleagă, deşi faptele grăiesc altceva. Baba vroia cu orice preţ să-l bată pe falsul Rami şi el nu vroia cu nici un preţ să se lase, aia se căţărase pe podium şi el a luat-o şi a aruncat-o jos direct peste un homosexual drogat care era liniştit, semn că era de-ăia răi la droguri. Când i-a căzut baba-n cap, s-a dat la o parte şi nebuna s-a prăbuşit cu zgomot, de data asta leşinată total şi fără chef de zbierat. Numai atunci s-a apucat homosexualul să-i facă educaţie: s-a aşezat la capul ei şi-a început să-i predice despre efectul pietrelor asupra

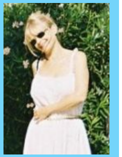

sănătăţii sufleteşti; mă rog, a conversat cu ea şi, când a văzut că aia nu participă de loc, a zis că are nevoie de un *speed* şi i-a băgat unul pe gât.

Restul vă povestesc mâine, acuma mi-e somn...

47 După cum vedeţi, sunt în libertate, deşi debandada creată de nunta însângerată n-a fost mică. Baba drogată a ajuns la spital, nu fiecare poate să ia un *speed* şi să se comporte civilizat. S-a ridicat de pe jos în viteză, cam ca maică-mea după ce-a înghiţit magneziu şi a circulat fără maşină de cinci ori prin Herţlia, pe urmă n-a putut să adoarmă şi-a căzut lată două zile de-am zis c-a dat fericirea peste noi şi e liniştită. Dar am greşit, a stat numa' să-şi umple bateria, după aia a fost ea însăşi; fără magnezium, dar ea însăşi. Vorbeam însă de altă babă. Aia a dat buzna peste tânăra pereche să-l zgârie pe „Rami“, da' i-a zgâriat machiajul şi ne-a stricat tot efectul; asta n-ar fi fost nimica, toţi îşi primiseră lecţia, dar nebuna nu s-a lăsat, a alergat după rabin, după mireasă, pe urmă a alergat singură; când i s-a terminat benzina şi-a căzut din nou lată a trebuit să vină salvarea, părea că făcuse un infarct, dar, de fapt, era o criză de epuizare şi o cădere nervoasă. Bine că n-am avut-o pe conştiinţă. Nevasta a făcut şi ea un pic de scandal ca profanăm numele „mortului“ şi unul din chelioşi s-a 'nervat aşa de rău c-a târât-o în WC şi i-a arătat cât de mort e bărbatu-său, în Olanda, la hotel, cu doi vânzători de droguri încătuşaţi în drum spre ieşire. Ba, a avut chiar bunăvoinţa să vrea să-i bage pozele pe gât, însă nevasta nu s-a lăsat şi-a fugit. Nunta s-a împrăştiat şi toată lumea – mai ales drogaţii – a fost fericită; drogaţii însă nu de nuntă, ci fiindcă aşa sunt ei fericiţi, de obicei, după care sunt nefericiţi: e un ciclu.

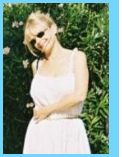
Cred că era dreptul nostru să facem scandal; acum nu ştiu dacă era şi dreptul nostru să facem un *astfel de* scandal; iniţial am vrut să demisionăm în grup compact, dar

şi-asa urla presa că demisionează agenţi de toate felurile şi se pun suficiente întrebări încât să se simtă-n aer mirosul schimbării de şefi. Lupta politică pune sare şi piper în ciorbă. De fapt, a şi fost schimbat cel care-a făcut *vendetta* personală din „Cazul Sharon“: acuzaţiile de primire de mită, de alegeri şi de toate felurile, pentru Sharon însuşi şi prin feciorii lui. O plecare era binevenită pentru ei şi n-am vrut să le dăm satisfacţii.

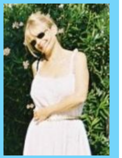
Nunta a fost pomenită de ziare, în treacăt, ca un scandal banal, bazat pe o glumă sinistră a unor funcţionari plictisiţi, fără să se specifice cine erau funcţionarii, mirele, mireasa şi invitaţii. Aşa s-a tras perdeaua dinspre afară înăuntru şi-am rămas din nou să ne judecăm între noi.

Există misiuni speciale în care un agent sau altul este trimis din ţară şi misiunile sunt secrete; o anchetă de amploarea celei de faţă, dacă nu e strict secretă, are toate şansele să se termine în coadă de peşte, fiindcă, într-adevăr, israelienii – chiar şi poliţişti – nu ştiu să-şi ţină gura. Însă şi aici este marea întrebare: de ce o regizare aşa de cruntă pentru un agent care pleacă în misiune, de ce trebuia făcut tot circul ăsta cu moartea, când se putea spune clar că omul a plecat în concediu vreme de o lună, două, cinci, fără să dea socoteală nimănui? Ce ascunde în spate chestia asta şi de ce – la nivel aşa de înalt, să zicem, ca funcţie, cum suntem noi, Bursteyn şi cu mine – ni s-a turnat pe gât pişatul ăsta învechit. Chestie de incredere? Asta jigneşte! Ce rost a avut bâlciul cu sora-cumnatul şi ce legătură are povestea cu Mossadul? Puteau avea măcar bunul simţ să ne prevină, de ce n-au făcut-o? Astea erau întrebări la care ei trebuiau să ne răspundă nouă şi nu invers. Aveau chef să ne acuze de nunta nebună, dar noi n-aveam chef decât să primim răspunsuri.

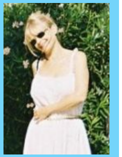

***

Maică-mea şi prietena ei supraponderală au o nouă problemă şi cred că de mult n-au reuşit să mă enerveze în aşa un hal încât să le ameninţ cu casa de nebuni. Aia grasă are un aragaz de 100 de ani: a început să-i miroasă casa a gaz; e şi normal: după ce că-i grasă şi diabetică, surdă şi nebună, mai şi găteşte toată ziua tot felul de animale grase şi uită gazul deschis. A chemat firma de gaz să-i spună ce-are bietul aragaz care trebuia pensionat de mult. Ăia i-au explicat că ţevile argazului sunt *kaputt* de batrâneţe şi că numai unul din arzătoare este normal. Aia, când a auzit „ţevile“, n-a mai ascultat şi restul, ci a început să brodeze pe temă dată. E în conflict de moarte cu vecinul de sub ea care a îndrăznit să-şi construiască o casă nouă pe locul celei vechi. Îl urăşte pentru un geam pe care l-a construit cu 10 cm pe pământul ei, s-a dus şi i-a spart geamul şi s-au dat unul pe altul în judecată; asta în afară de ouăle sparte pe uşă şi blestemele porceşti. A sunat-o pe maică-mea şi, împreună, au ţesut un gherghef dement în care vecinul – darâmând el ceva şi construind altceva – a îngropat ţevile de gaz în peretele locuinţei noi şi-asta a lăsat-o pe paranoică fără gaz. Când a venit maică-mea şi mi-a povestit, m-au luat pandaliile; eram deja cu capsa pusă pentru nişte alte tâmpite, dar când am auzit de ţeava Ana lu' Manole, zidită, şi cu ţâţisoara-i curge numa' pe-un arzător al aragazului, am văzut stele verzi. Acu', maică-mea nu poate să lupte împotriva propriului ei creier; când ceva i s-a plasat acolo, musai să-i explodezi capul să-i scoţi acel ceva. Numai că eu tocmai făcusem curăţenie şi n-aveam de gând să-mi murdăresc podelele cu craniul ei. De-aia am început numai să-i explic cum merg ţevile alea de gaz şi care-i soarta lor şi când, fiind zidite, au tendinţa să explodeze şi că firma de gaz trebuie să le vadă cu ochiul liber, dacă cineva construieşte. Că nu sunt, de fapt, ţevi, ci o singură ţeavă care vine de la baloanele de gaz prin ceasul de gaz pe

sub pământ – dracu’ să le ia! – şi se duc la naiba să le ia, la grasa isterica-n bucătărie sau în cur. Povestea asta a pus-o pe gânduri, dar n-a convins-o nici cât negru sub unghie. A plecat să-şi viziteze prietena pe ploaie, vânt şi alte intemperii, că trebuiau să mănânce ceva, să le crească colesterolul şi să dea dracu-n ficaţii lor. Când a venit, mi-a zis altă poveste. Începusem deja să mă simt ca-n 1001 de nopţi fără Şeherezada şi Harun al-Rashid, da’ cu tot felul de spirite şi Aladini care fac vrăji, în schimb. Pe scurt, bietul vecin care n-a reuşit s-o îngroape pe ţeava Ana lui Manole – deşi a vrut, dar nu l-a lăsat firma de gaz – a făcut ceva ilegal totuşi, în sala cu baloanele de gaz. Le-a mutat din loc şi alea s-au jignit, refuzând să mai trimită gazul la prietena mamei pe trei arzătoare, ci numai pe unul; asta în semn de protest, fiindcă au fost zgâlţâite şi le-a fost atacată tradiţia şi nevoile şi neamul. Nu ştiu cum reacţionează oamenii normali, dar pe mine, când aud astfel de prostii, mă ia cu disperare; nu ştiu cum să procedez mai întâi: să mă arunc la pamânt, să-mi zmulg hainele de pe mine şi părul din cap sau să procedez exact la fel, dar cu povestitorul. N-am procedat la fel fiindcă-mi respect mama; a avut şi de data asta noroc: nu-mi place statutul de orfană. Dar, se pare, n-am noroc în seara asta, cu nici un chip. După ce-am terminat cu Ana lui Manole şi Şeherezada, am dat-o pe Fredy Mercury şi am trecut la Raful, ministrul care s-a înecat alaltăieri; bietul Fredy a fost spălat cu toate apele şi înjurat temeinic; în privinţa lui Raful am aflat că sfatul înţelepţilor – format din mama şi prietenele ei – au supus juriului cazul şi s-a constatat c-a fost aruncat în mare cu maşină cu tot de un terorist arab plictisit de moarte. Am fost de acord cu tot ce spunea, fiindcă tocmai voiam să văd filmul „Nasul“ şi speram că, aşa cum fiecăruia i se cuvine o doză de linişte la sfârşit de săptămână, mi se cuvenea şi mie. Mi-am făcut iluzii. Mama îşi luase deja pastila de dormit şi, când o ia şi nu se duce la culcare, îi funcţionează

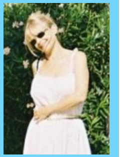

mintea ore suplimentare şi are constatări aşa de inteligente că-mi vine să mă înscriu în al-Quaida şi să pun o bombă la fabrica de medicamente. Pe scurt, a decretat – sub narcoză – că mafia erau nişte haiduci şi nişte bandiţi. Urletul pe care l-am tras a sculat cartierul din somn şi maică-mea a zburat pe uşă afară...

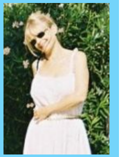
Am reuşit să văd, în linişte, sfârşitul filmului. Cred c-aş putea să-l mai văd de 100 de ori şi să nu mă plictisesc.

***

Şi totuşi, Rami-mare mă preocupă prea mult; pot face o pauză-n gânditul la el când altceva vine să-mi ocupe, în scurt timp, mintea, dar, altfel, toc nişte gânduri pe care azi, aranjate-n ordine, i le-am împartăşit şi lui Bursteyn. Lăsăm la o parte acţiunea cu drogurile; am mai spus-o, cred, de 100 de ori, e altceva; încă mai e ceva pe care nu reuşesc să-l depistez şi asta-mi jigneşte neuronul. Nu mi se leagă arabii şi Walkiria, sora şi cumnatul, fratele explodat. Care este legătura? Bursteyn susţine că nu întrebăm cum trebuie şi că Walkiria trebuie întrebată pe altă cale, una nu neapărat violentă, ci o cale în care să-l punem faţă-n faţă cu ceea ce este el, în fond: un om cu frica lui Dumnezeu ăla al lui. Şi mai erau arabii; nimeni n-o să-l convingă pe Bursteyn că arabii ăia erau numai de decor; nici o poliţie din lume, fie ea chiar şi Mossadul israelian falimentar, nu se foloseşte de arabi ca decor. Trebuie să fi avut ei un rol în afacere, dar care era afacerea? Şi am zis: ia să vedem noi, în afară de prostiile cu care-am fost hrăniţi în ultima vreme, ce incidente s-au întâmplat, ceva mai deosebit, care-ar putea să ne dea încă un fir pe care să-l tragem şi să deşirăm izmenele Mossadului sau ale poliţiei sau ale cui or fi ele? Ne-am uitat în computerele cui trebuia şi-am găsit câteva incidente nesenzaţionale, dar deosebite. O întrerupere de curent în sudul ţării, un avion care-a

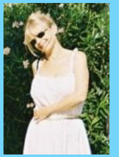

căzut în biroul unei directoare de şcoală – ştiţi, un avion de-ăla mititel şi drăgălaş, cu un singur pasager. Culmea e că avionul, cică, intrase la noi din greşeală şi era iordanez pilotul. Un alt avionaş care n-a reuşit să intre şi-a fost doborât, tot cu pilot iordanez, da' unu' care, la o analiză mai atentă, s-a dovedit că era din Arabia Saudită. O şcoală de piloţi ale cărei avioane s-au plimbat prea mult deasupra centralelor electrice şi a bazinului de apă Kineret. Şcoala a fost avertizată să-şi schimbe direcţia cursurilor... Trei tehnicieni de la centrala electrică împuşcaţi şi maşina dispărută şi paznicul de la centrala de apă – unul din ei – înjunghiat. Care este legătură? Păi, una singură: cineva, avea intenţia să facă ceva neplăcut bazinului central de apă şi centralelor de energie electrică; acest cineva încerca să folosească avioane, şcoli de pilotaj; afacerea, în mare, suna a ceva gen 11 septembrie, dezvoltată pe bază de *alt* ceva, mai nasol: dacă – instantaneu deci – se întrerupe curentul în toată ţara şi se întâmplă ceva în Kineret – sau cu Kineretul –, atunci pot intra câte avionaşe explozive vrea buricul lor să trimită sau câte au deja aranjate-n ţară şi să explodeze ce vor ei, mai ales Dimona, Nez Tziona şi-ale centrale de-astea de doi bani, numai că-s fie atomice, fie biologice. Asta a fost concluzia trasă-n 10 minute; probabil aceeaşi concluzie a tras-o şi Mossadul, dar a ţinut-o bine ascunsă de noi. De ce? Acum nu se mai poate pune întrebarea „de ce?“, trebuie numai verificată autenticitatea faptelor şi descoperirilor, ca să le zicem aşa. Pe madam Walkiria a luat-o Bursteyn – acompaniat de Swisa cel nervos – la morgă, să-l viziteze pe Rami mare în stare de congelare şi tăiat frumos, dar cusut cu aţă de pantofi... – Dacă nu ştiati cum se cos cadavrele o să vă explic, uite, pun aici o steluţă: * ...dacă am uitat, vă rog să-mi amintiţi că vă datorez o explicaţie. – Figura lui „Rami“ arăta şi ea cam nasol, fiindcă patoloaga îi desfăcuse operaţia estetică şi luase parametrii pentru adevărata lui figură; chestia asta stătea

bine ascunsă-n computerul de la Mossad şi urma, iar, să facem o porcărie ca să aflăm cine a fost „Rami“ când nu era „Rami“.

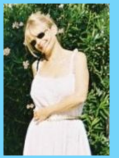
Pus faţă-n faţă cu tipul hăcuit, credinciosul Walkiria s-a cam bâlbâit, dar nu destul, aşa că Swisa a fost nevoit să-i arate şi restul corpului, după care să-i facă o aluzie discretă la faptul că aşa ceva i se poate întâmpla şi lui, fără însă a avea norocul să fie mort când i se practica scosul maţelor. Povestea nu părea să-l lase rece; nu cred că l-ar fi deranjat în mod special s-o mierlească, dar l-a deranjat cum o mierleşte şi dacă cadavrul lui ar fi profanat de patoloaga aia ticăloasă sau de alta ca ea, indiferent de sex. Tăiatul cadavrelor la religioşi este *pfuia!*, chestie interzisă. În special când sunt cadavrele-n viaţă. Printre borâturi, a zis că el a avut întâlnire cu Rami, fiindcă avea cu el un aranjament ca să-l omoare pe Sharon imediat ce ar fi fost hotărâtă ieşirea din teritorii – în special din Gaza – şi ar începe să fie pusă-n practică. Ce era cu arabii? Păi, arabii voiau acelaşi lucru: să-l lichideze pe Sharon, fiindcă Arafat şi-aşa era deja bulit şi plin de otravă, pe cale s-o mierlească şi irelevant. Ce concluzie urma să tragem noi din asta? Un căcat de complot minor pus la cale de nişte religioşi speriaţi că-şi pierd raiul de pe pământ. Asta părea destul de credibil, dar faza cu arabii nu era de crezut. Când s-au dus cei doi ai noştri – maiorul şi cu Swisa, aţâţat că-i trecuse ora de masă – la arabii ăia şi i-au chemat la întrebări, ăia s-au făcut că plouă şi-au ţinut-o pe-a doua variantă: adică nu aia de voia maiorul s-o audă, ci aia cu complotul. „Un complot în curu' mamii voastre!“, s-a infuriat maiorul şi-a început să-i scuture reglementar. Ăia mai fuseseră scuturaţi reglementar de câţiva şi povestea asta îi lăsa reci: încă o zgâlţâială-n plus sau în minus! Da' când maiorul a scos pozele sorei, cumnatului şi celor doi piloţi iordanezi căzuţi din senin în şcoală şi pe teritoriul iubitei noastre patrii mumă – citez din Swisa –, parcă s-au schimbat puţin la figură. Ăsta era momentul

de început de „rupere“, dar până la rupere urma să mai dureze, când unul din colegii chelioşi s-a supărat foarte tare şi-a scos din computer nişte date – surprinzătoare chiar şi pentru noi – din care reieşea că domnii arabi funcţionau în Israel cu identităţi false de cetăţeni, adică arabi cu cetăţenie israeliană, ei fiind, de fapt, cetăţeni din Arabia Saudită. Ba, mai mult, că, scocîorând în şcoala de piloţi – ăia de-şi tot învârteau elevii şi pe cerul lacului şi-al centralelor –, s-a dovedit că şi acolo erau înscrişi cei doi, cu buletine de data asta strict israeliene şi cu nume israeliene. Heeeeeeee! – aici n-au mai vrut Bursteyn şi Swisa să stea de vorbă cu ei şi i-au dat fix pe mâna chelioşilor... să se descurce. Toate bune şi frumoase: aveam deja capătul de fir, da’ iar intră Rami în căcat. Ori se ocupa de droguri, ori de spionaj pentru al-Quaida; aş fi fost, în momentele alea, fericită să se fi ocupat de droguri, chiar să le şi vândă personal, dracu’ să-l ia!

Mi-am amintit de întâlnirile lui Rami cu fosta soră şi mi-am amintit de legătura lor idilică, pastorală, romantică şi platonică. Ce anume aveau de făcut, dacă nu erau să se fută, la hotel adică? De discutat, schimbat impresii şi schimbat hârtii? Ce impresii şi ce hârtii? Asta o să afle Bursteyn în noaptea asta, eu mâine şi voi cândva.

48 Încă nu mi s-a întâmplat să scriu ceva în ritmul întâmplărilor însele şi asta-i a naibii de greu! Asamblatul faptelor seci în imagini lizibile şi cât de cât neplictisitoare e o treabă de Balzac; n-am nici copacii, nici crinul din vale ca să mă sprijin de ei. Tot ce am sunt o grămadă mică de personaje, mai mult sau mai puţin binevoitoare, pe care să le trag de urechi şi de limbă, o grămadă de fapte contrare, în aparenţă, unele altora şi care se leagă până la urmă, dar abia la urmă de tot. Colac peste pupăză, trebuie să am şi grija secretului de stat. În Israel totul este secret de stat, în afara faptelor cu adevărat importante care se publică în ziare imediat ce s-au întâmplat – ori înainte

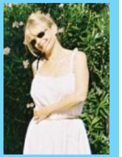
de a se fi întâmplat. Probabil că şi cazul Rami-mare a fost o încercare de-a îndepărta ziariştii de adevăratele fapte. Zic „probabil“, fiindcă au îndepărtat nu numai ziariştii, ci şi profesioniştii; şi erau cât pe ce să rateze afacerea-n sine de-atâta secret păstrat unul de altul.

În mod categoric, afacerea cu drogurile e foarte mare şi, dacă se dovedeşte a fi 100% reală apoi s-a scăpat lumea de o reţea serioasă de droguri, mai degrabă de trei reţele conduse de un israelian şi de alţi doi israelieni, ăştia stabiliţi în străinătate. Expulzarea „capului răutăţilor“ e pregătită cu atenţie, deşi cred că nici dracu' n-o să-l trimită-n State să fie condamnat, ci, deh, ca de obicei, mult zgomot pentru nimic. E frumos când vrei să aperi lumea, săraca, de droguri şi scoţi un milion de agenţi în secret sau nesecret, în ţară şi-n lume, să umble pe urmele măgarilor care omoară plozi nevinovaţi, dar ca, în paralel, să laşi de izbelişte o chestie serioasă ca nişte piloţi sinucigaşi liberi şi ţopăind prin ţară să se ducă să-ţi futăKineretul şi centralele electrice, asta mi se pare perfect idiot; dar nu mă pot plânge, fiindcă am ştiut că totul e perfect idiot când e vorba de gândit cu o lună, un an sau cinci ani înainte.

Sunt, de la 11 septembrie până-n ziua de azi, tot felul de oameni – specialişti şi nespecialişti – care ne trag de haine: „Băi, boilor şi vacilor, terminaţi să fugiţi după cai verzi pe pereţi, vi se pregătesc nişte surprize care-o să vă anuleze pofta de mâncare şi căcare pe 100 de ani! Ce-ar fi să puneţi mâna să vă uitaţi, măcar în treacăt, prin doarele alea?“.

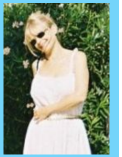
Da', noi, nu şi nu! Că suntem deştepţi şi frumoşi şi putincioşi şi, dacă am avut noroc o dată, o să avem la nesfârşit; că noi suntem poporul ales, băga-mi-aş picioarele!

Ia să nu mai bat eu capul! Pe scurt, când arabii au glăsuit cu voce stinsă, gen *la paşa vine un arab cu ochii stinşi, cu glasul slab*, au glăsuit exact ce trebuia şi cât ştiau,

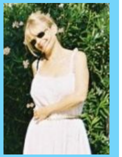
dar ne-au trimis la unii-alţii care ştiau ei mai mult, însă nu erau acasă. Nu contează! Vecinele lor erau acasă şi, babe ca maică-mea şi prietena ei, n-aveau altceva de făcut toată ziua decât să stea-n balcon, să mănânce tâmpenii şi să se uite pe geam. Astfel, ne-au zis că băieţii de *vis à vis*, au plecat îmbrăcaţi în uniforme de tehnicieni electrici, s-au suit într-o maşină electrică de-aia, adică de la firma de electricitate, au urcat în maşină o grămadă de lăzi şi s-au cărat. Când erau să plece, au venit şi alţii doi şi-au făcut schimb de telefoane celulare parcă, dar – se întrebau babele – câte telefoane celulare are-un om în zilele noastre? Că au scos vreo cinci de prin buzunarele de la salopetă. Ne-am ambalat în viteză şi ne-am dezambalat tot în viteză, fiindcă n-aveam n-avem unde să fugim, aşa, de nebuni, prin ţară adică; la care centrală să mergem, că-s 100? În mod normal, mintea te duce la centrala cea mai mare, aia care-ar putea face cel mai mult rău explodând. Dar apoi – m-am gândit io –, că de ce neapărat cea mai mare când, de fapt, se poate ajunge la acelaşi efect şi cu câteva mai mici, din trei direcţii? Că doar e clar, nu? Cea mai apropiată centrală, destul de mare, e undeva, unde nu vă pot spune numele, dar cam la 40 km de Tel-Aviv. Au mers băieţii, la noroc, şi au avut noroc, că taman băiatu' era pe loc şi cu computerul lui şi două telefoane celulare şi se pregătea să facă un *bum* sănătos. N-a apucat să-l facă, c-a scos puşca şi-a tras în oameni; ăia n-aveau de gând să se lase omorâţi de-un idiot de terorist – care, de fapt, trebuia să se ocupe de curent electric – şi-au tras înapoi în el. L-au trântit la pământ cu cracii în lături. Ba, chiar au neutralizat bombele; un fapt istoric, nu ştiu ce i-a lovit, de la israelieni te aştepţi să omoare atentatorul şi, în vârtejul veseliei, să lase bomba la locul ei; dacă expodează, cu atât mai rău: accident de lucru.

Dar tot era ceva care lipsea, că babele nu reţineau câţi au plecat; ne spuseseră că au rămas doi, dar au plecat doi sau trei? Ne-am întors la babe şi le-am creeat aceleaşi

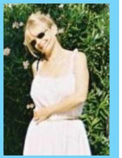
condiţii de vizionare mentală, adică am ars nişte prăjituri în cuptor facându-le un *click* în creier, o legătură în timpul respectiv, timpul trecut. În afară de faptul că vecinii au chemat pompierii, am aflat că mai erau doi care plecaseră, nu unul, cum presupuneam noi şi ele înainte de plăcintele prăjite. „Cum arată ăştia doi?“, a întrebat un chelios într-o doară. „Păi, aşa şi-aşa şi-aşa...“, a început cea mai puţin babă să explice. Ne-am cam înverzit la faţă, ascultând descrierea, da’ am zis că tot ni se pare. Însă unul din chelioşi avea poze, şi, când a scos o poză-n grup, baba afurisită a zis: „ăsta era unul din ei!“. Cheliosul s-a ’nervat şi-a zgâlţâit-o pe babă: „Fă, dacă greşeşti, te împuşc cu mâna mea!“. Baba, o turcoaică îndrăcită şi cu tupeu, i-a aruncat mâna şi i-a ras un picior în gleznă: „Hai sictir! pe mine mă ameninţi tu, mai ăsta care-ţi pui curu’ pe pernă când te culci?“ (Asta e o expresie, *tizik al-muhada leši*: „curul ţi-l pui pe pernă“, şi e un fel de jignire la adresa chelioşilor). Asta ne mai lipsea: războiul babelor! I-am despărţit cu ameninţări crunte; pe babă am lăsat-o înjurând şi pe coleg l-am târât, jignit şi îndurerat, în maşină, după care-am demarat şi noi în toate direcţiile, la întâmplare; cine poate intra exact în mintea altcuiva? Dar profailerii au şi ei meserie şi iau bani pentru asta. Dacă una din explozii urma să fie în centru’ ţării, apoi celelalte urmau să fie în nord, rămânea Eilatul şi Marea Moartă.

De când cu clădirile gemene, lumea – toate ţările – are un nou cod; la noi există de mult, alţii l-au preluat de nevoie: „Cod teroare“. Când se anunţă asta, toate unităţile de poliţie – de poliţie specială, de poliţie împotriva terorii şi de infracţiuni grele, plus siguranţa internă – o iau din loc. Toate, din toată ţara. În fond, aveam încă două centrale mari, dar, cum se văzuse, nu era nevoie să fie mari. Eilatul şi Marea Moartă au fost „acoperite“, nimic deocamdată. La fel, Tveria şi Naharia; rămânea Ashdodul şi Haifa. Au luat băieţii toate centralele şi centraluţele, fiecare stâlp unde merge şi de

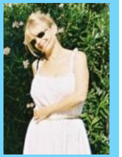
unde vine, pe deal în sus şi pe deal în jos. Într-un colţ de Ashdod băiatul tocma' pleca să-şi folosească telefoanele, două; la fel ca şi cel de lângă Tel-Aviv; n-a apucat; de fapt, nimeni nu l-a întrebat de sănătate. Au tras în el, direct, ca la nuntă. Neutralizasem doi în speranţa că sunt numai trei. Totul era păzit de-acum; la Haifa s-a întâmplat ce s-a întâmplat peste tot, stâlpii au fost daţi în urmărire şi număraţi şi întrebaţi de sănătate, unde se duc ei de cu seara, ce mănâncă la masa de dimineaţă şi cum se mai simt rudele de din vale şi de din deal. Şi, iaca, jos, sub nucul uriaş, stătea Toma Alimoş al nost', cu spatele la publicul spectator, şi muncea la stâlp de zor. Lângă el se odihnea nu murgul, ci paloşu', sub formă de automat. Tipii i-au strigat să se oprească, să se ridice cu copitele din faţă-n aer. Tipul: ioc! – de parcă era surd! Continua, aplecat, mai degrabă cocoşat, într-o dorinţă de-a se face mai mic, dacă nu invizibil. Baieţii au strigat de trei ori, ca la carte – da' repede, că era periculos; deşi, în momentul în care a fost descoperit, mini-centrala a fost neutralizată; ea în sine; dacă explodau stâlpii şi tot restul era numai între două centrale mici, dar tot rămâneau pagube imense – şi, după ce-au somat a treia oară, au tras; nu în aer, ci direct în om; nici măcar nu încercase să se ridice sau să reacţioneze; cu gluga de la haina galbenă ridicată, parcă aşteptase să fie împuşcat, nu reuşise să mânuiască destul de repede telefoanele lui blestemate. Băieţii au tras, să zicem, cam prea mult şi tipul s-a întins de tot la pamânt. Exagerez când spun „întins": a căzut aşa cum era, înconvoiat, însă chelioşii s-au apropiat de el şi-au schimbat feţe-feţe, au scuipat pe terorist şi-au început să dea telefoane.

Pe mine m-a luat patoloaga de la primul stâlp – adică de la primul, din regiunea Tel-Aviv –, pe şeful clătinător, de la birou, pe Bursteyn şi Swisa de-acasă. „Ce dracu', facem excursie de cunoaşterea patriei?" „Nu ştiu – a zis patoloaga –, «cod teroare» cu adunătură generală, comentariile după! Vor probabil să ne prezinte un nou material

explozibil sau o nouă combinaţie de coduri, habar n-am ce-a intrat în ei pe frigul ăsta. Da' o să vedem." „Da, o să vedem...", mi-am clătinat eu căpăţâna nepieptănată şi învârtejită de vântul patriei, creaţă de umezeală şi de ploaie. Mi-am tras nasul în mod delicat şi-am tuşit ţigările de-un an. „O să vedem, dracu' să ne ia, mereu tre' să vedem, de parcă n-avem şi noi un film de văzut, o poză, o casă, o mamă... mde, asta cu rezervele de rigoare. Şi, poate, un bărbat sau nişte prieteni!" „Tu nu ţi-ai baut cafeaua", zice patoloaga. „Nu mi-am băut cafeaua, da' mi-am băut otrava", am mârâit acrită. „Ce-ai, eşti la ciclu?" „Da, dar asta n-are nici o legătură, porcăria asta m-a făcut să uit că aparţin unui anume gen, feminin, masculin sau neutru. Vreau să merg acasă – m-am văicărit –, nu vreau la Haifa." „Ia, dragă, un Cipramil, că ţi-a scăzut serotonina, şi mănâncă nişte ciocolată ca să-ţi treacă nervii." „Bine – zic –, or să-mi treacă, da' să nu te aud că nu ţi-am spus!" „Mi-ai spus ce?", se miră patoloaga. „Nimic. Am vrut să-ţi spun, da' nu ţi-am spus, că eşti toantă."

Ne-am cufundat într-o tăcere nevricoasă, plină de tensiune ciclică şi de hormoni ţopăind pe geamuri împloiate. Vântul prevestea crivăţ, dar nu poate fi crivăţ – deşi în ţara asta te poţi aştepta la orice –, era numai un biet vânt din deşert care se străduia să aducă ploaie, nisip şi lăcuste; a reuşit să le aducă pe toate. În special lăcustele – roze şi grăsuţe –, care-au ronţăit verdeaţa de la Eilat şi-au căzut răpuse de prafuri aruncate din aer. Imediat o să se trezească un autor de cântece patriotice, cu comparaţiile între invadatori şi lacuste şi un nou imn se va naşte: noi ştim să exploatăm necazurile-n binele nostru, în special dacă sunt ale altora, necazurile. A plecat Arafat, au venit lăcustele şi le-am otravit şi pe alea. Sau aşa ceva. Aţi băgat de seamă? Trăim fără Arafat şi nimic nu s-a schimbat! Puteam trăi fără el şi înainte, nu că n-ar fi existat, dar puteam s-o facem şi probabil dacă-i dădeam noi mai puţină atenţie, dădea şi el

mai puţin din cur. Gânduri de călătorie.

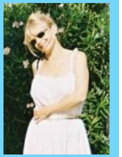
Între timp, am ajuns la locul faptei. Ne-a întâmpinat şeful clătinător şi şeful de la Mossad; voi să nu vă închipuiţi că, vorbind de şef la Mossad, mă refeream la ăla mai mare; nee, boul ăla e aşa rupt de realitate că, dacă-i arăţi un spion şi ăla-i declară cu mâna pe inimă că-i spion şi-i arată poze şi dovezi, şefului tot nu-i pasă: el nu crede pe nimeni, asta-i deviza lui şi cu ea trăieşte. Deci era un şef de la Mossad, dar unu' mai mic. Bursteyn şi Swisa ne-au privit cu interes crescând, chelioşii fumau isterizaţi şi o grămadă mare de alţi oameni coborau şi urcau în şi din maşini, în special ca să alunge măgarii de ziarişti.

Mi-era frig şi pustiu în suflet, mi-era greaţă şi voiam acasă, să mă bată mama la cap şi să beau o cafea fierbinte, să rad cinşpe felii de pâine cu unt gras oladez, să-mi înghit aspirina şi-o pastilă maaare de dormit, şi să doooooooorm, vreo două-cinşpe zile.

Zbierătul lui Bursteyn m-a scos din transă: „Mişcă-te, că n-avem toată ziua pentru spectacolul de gală! Mergem şi la sediu, că mai avem treabă."

M-am apropiat de stâlp de parcă n-aş fi ştiut ce urmează să văd. Nu ştiam chiar cu mintea şi nu ştiam chiar cu sufletul. Ştiam cu ceva care se află-n plexul solar, cunoaşteţi senzaţia? Ceva, în plex, vă spune ce-o să se întâmple, ce-o să simţiţi, ce-o să vedeţi, ce-o să auziţi. Vă previne, vă spune exact ce-o să fie, dar o face foarte târziu, adică prea târziu ca să vă mai luaţi măsuri psihice de apărare.

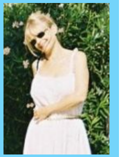
La picioarele stâlpului – cu explozibilul, computerul, telefoanele celulare şi automatul – zăcea mort Rami cel mare.

Epilog Tocmai scriam un final patetic, cu pescăruşi şi cu ciori, cu mare tulburată borând din adâncuri tot felul de chestii ciudate, ca o muiere care crezi c-a uitat când apare şi te pocneşte peste bot cu trecutul de-ţi piere cheful de viaţă, când computerul meu s-a hotărât că varianta nu-i place şi s-a auto-închis. Am făcut un tur prin vastele-mi apartamente şi prin grădină; după o discuţie în *tête à tête* cu păsările din copac, nesimţitele de înaripate care stau pe creangă şi se cacă-n curte la mine, toate fix pe-un loc de fac patinaj acrobatic trecând prin căcatul lor, m-am hotărât să las bocetele pe altă dată şi să manânc o strachină de ciorbă de cartofi. Acestea fiind zise, am mâncat ciorbă şi mi-a revenit, oarecum, buna dispoziţie.

Să vă fie clar: asta se cheamă „epilog", s-a terminat! astea-s cuvinte de despărţire de Rami cel mare – pe care n-am cum să-l numesc altfel decât „măgarul trădător" – şi de voi, pe care vă numesc „cititori" până când o să strâmbaţi din nas şi-o să-mi căutaţi nod în papură, dintr-un motiv sau altul.

Probabil aşteptaţi acum să arăt cu degetul impotenţa sistemului israelian şi să vă explic cum se poate ca un poliţist – chiar şi inteligent – să ducă de nas o mare aşa mare de oameni care şi ei sunt ori se socotesc inteligenţi. Am să vă zic să vă uitaţi în jurul vostru şi să vedeţi cam câţi oameni vă duc de nas în fiecare oră şi în fiecare zi; în câţi oameni aveţi încredere şi reiese că v-au făcut încrederea de căcat? OK, la ăştia n-a fost vorba de încredere, ci de mândrie şi fixaţii. Când au aranjat – habar n-am de ce dracu' – poanta cu Rami, mort dar nemort, chestie absolut inutilă, nu s-au gândit mai departe cu un milimetru, n-au verificat agentul, n-au verificat ambientul. Chestia e că Rami-mare cel neadevărat n-avea ce căuta în Yaffo – nimeni nu-l trimisese acolo – şi ar fi urmat să se întrebe de ce a crăpat, ca un erou, pe câmpii arăbeşti. Mai urmau să se întrebe de ce şi cum o grămadă de alte lucruri; să folosească o grămadă

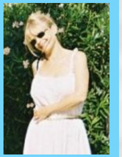
de oameni – meseriaşi, nu amatori – şi să-şi dea seama că unu şi cu unu fac numai doi, chiar dacă sare-n ochi că-i trei sau patru. Banii din droguri şi minunăţia afacerii le-a luat tuturora ochii, aşa încât le-a scăpat ochiul de pe pericolul adevărat: acela al debandadei în Autoritatea Palestiniană, a insistenţei organizaţiilor gen al-Quaida să se infiltreze; au lăsat-o moartă cu sora şi cumnatul şi, mai ales, n-au înţeles câţi Rami sunt şi de ce a sărit Rami într-o afacere în care n-avea nici în clin nici în mânecă; afacerile cu droguri nefiind exact partea lui tare sau a grupei noastre-n general. La fel, n-au băgat în seamă mulţimea de Rami care începuse să se perinde prin lume în ultimul timp şi nici existenţa unei cârtiţe. Pe scurt, marea încredere în proprii agenţi le-a futut direcţia, ne-a futut direcţia la toţi, şi ce aşteptăm e că, de mâine, să înceapă să cadă capete-n dreapta şi-n stânga.

Eu ce să vă mai spun acuma? Am şi alte treburi pe lumea asta decât să-mi petrec timpul povestindu-vă cât suntem de tâmpiţi, în general şi în special; cum ne-am învârtit pe piste aiurea dinainte date şi cum, atunci când auziţi că Mossadul e una din cele mai bune agenţii de spionaj din lume, ar urma să priviţi afirmaţia cu scepticism. Nu există agenţii de spionaj bune în ţări nebune; în Israel spionii sunt prezentaţi la televizor, cu nume, prenume şi familie, nu există eminenţe cenuşii şi nu există logofeţi de taină. Suntem pe cale de-a ne dezvolta... în sensul că suntem o ţară de genii, una în care fiecare e mai genial decât celălalt şi gradul de inteligenţă este depăşit doar de gradul de tâmpenie, repartizate pe cap de locuitor.

Dumnezeu să ne aibă în pază, că numai asta ajută!

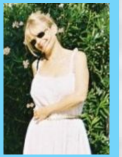
Hai, s-auzim de bine. Şi nu bateţi capu' ... pe curând!

OZANA
Herţlia, noiembrie 2004

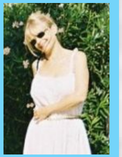

Luana Zosmer

Herţlia
2004

Luana Zosmer

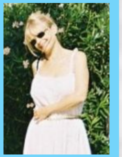
Profil

LUANA ZOSMER (HANA FRATU) n. în Braşov (Kronstadt, România), la 2 noiembrie 1959.

Emigrează – „la 11, către 12 ani“ –, împreună cu familia, în Israel, unde urmează o parte din şcoala elementară şi liceul. Îşi satisface serviciul militar la NAHAL.

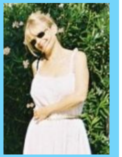
Studii superioare în Israel şi în Statele Unite: (**1**) facultatea de medicină, specialitatea *psihiatrie*, în Israel, (**2**) specializare post-universitară în patologie legală (*criminal pathology*: medicină legală / criminologie), specialitatea *forensic profiling* (*forensic psychology and pathology*) la New York, NY.

Scrie şi publică texte literare în limbile: ebraică modernă (*ivrit*), română şi engleză.

Bibliografie selectivă

- SHIRAT HA-KAVED (*o eih sagarti et etsmi be mahon ha-patologi*) – *Romanţa ficatului* sau *Cum m-am închis de una singură în Institutul Patologic* (în ivrit), Opus Publishing, Tel-Aviv IL 1999
- MATTY VE ŠIVAT HA-ZEITIM – *Matty şi cele şapte măsline* (în ivrit), Arieh Nir Publishers, Kfar Saba IL 2004 (ediţia a doua, octombrie 2004; ed. rev., în limba română: *archives équivalences* NL 2004).

Cuprins

